KRISTINE OHSONNE

O amnezie periculoasă

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS

Prolog

Se întorcea acasă. Această scorpie reușise până la urmă să-i îmbrobodească. Scăpase de răni, pe urmă ieșise din comă. Până acum, nu ciripise, dar nu trebuia să-și facă iluzii, pentru că nu avea să dureze.

Trebuia deci să moară, înainte de a putea să spună totul, înainte de a se hotărî să se retragă din joc și să-și ceară partea. Nu era altă soluție, trebuia să moară…

Dar rămânea de văzut cum… Trebuia să facă să pară un accident nefericit? Sau să dea vina pe altcineva?

Da, da! Așa ar fi fost cel mai bine. Ar fi împușcat doi iepuri dintr-un foc! Ea murea, și prostul de bărbată-su' era acuzat de crimă!

Ce perspectivă îmbucurătoare!

***

Furios, gândindu-se că soția avea să revină la domiciliul conjugal, Patrick Winters trânti violent ușa de la bucătărie în urma lui.

Ea suferise o gravă comoție cerebrală și avea să treacă destul timp până să-și revină, spuseseră medicii de la spital. Era suspectată de crimă și, pentru moment, nu încercase să se dezvinovățească. Poliția hotărâse deci s-o țină sub supraveghere, și el era singurul care putea să-i ofere un adăpost.

Se rezemă de tocul ferestrei. Abia se lumina și, dacă era cât de cât generos și mărinimos, va pleca chiar acum la spital s-o aducă la Winters Edge.

Locuise acolo aproape șapte ani, și nu mai avea unde să se ducă în altă parte.

Păcat, își spuse Patrick, care s-ar fi lipsit bucuros de ea! Dacă era ceva ce nu vroia, era s-o revadă. Îi făcuse prea mult rău, alterase relația dintre ei prin nenumărate accese de furie și reacții complet puerile.

Din păcate, nu i se cerea părerea.

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă ieșea definitiv din viața lui. Astfel, nu riscau să mai facă aceleași greșeli, să creadă că mai poate exista o speranță între ei…

Altădată fusese atât de prost, dar astăzi nu vroia să mai repete același lucru. Avea să se întoarcă, să mimeze că se simte persecutată… se obișnuise cu asta. Numai că, de data asta, nu se va mai lăsa păcălit și o va revedea după ce va fi interogată de poliție.

În definitiv, nu era vinovat pentru ce făcuse nevastă-sa! De altfel, n-o lăsa fără nici un ban. Avea la dispoziție bani mai mult decât îi trebuia, și era destul de șireată ca să se descurce în viață. Putea să plece; nu i-ar fi părut rău deloc.

Mai trebuia să semneze actele de divorț…

În orice caz, n-avea să mai piardă timpul cu ea ca s-o aducă de la spital. Putea să se întoarcă acasă cu un taxi!

De altfel, își spuse deodată, dacă nu era obligat să făcă pe șoferul, nimic altceva nu-l obliga s-o primească. Ba da ! O va lua din loc. Așa, când va veni, va găsi casa goală.

Și el nu se va întoarce decât atunci când va fi sigur că poate înfrunta chipul ei nevinovat, ochii mari, verzi, și zâmbetul seducător, când ar putea s-o privească fără să se mai gândească la trecut.

…Și la dorința pe care i-o stârnise altădată… cu mult timp înainte.

***

Așadar, trebuia să plece de la spital. După cinci săptămâni petrecute între acești pereți albi, era

trimisă acasă, însă această perspectivă n-o liniștea deloc. Ba dimpotrivă… Pentru că nu știa nimic despre locul unde se ducea, despre ce o putea aștepta.

Nu știa ce avea să găsească acolo.

I se spusese doar că se întorcea de unde plecase.

Capitolul 1

În cameră era liniște. Asta ar fi trebuit s-o calmeze, dar era tocmai invers. Cuprinsă de o panică de neînțeles, se smulse din starea de somnolență, căutând să scape de sumbrul presentiment care o copleșea. Deschise ochii și descoperi pereții desperant de albi ai camerei de spital. Nu-și mai amintea nimic. Dacă n-ar fi fost acel ceva de care se temea…

Își plimbă privirea nesigură de jur-împrejur. Își puse o mână pe cap, și degetele simțiră un păr des,

apoi își privi mâna, o mână bronzată, cu degete lungi, fără verighetă. Panica îi spori.

– Te-ai trezit, în sfârșit.

Un glas plăcut de femeie o smulse din șirul gândurilor, și, întorcând capul, întâlni privirea amabilă a unei infirmiere.

– Îmi pare foarte bine, continuă aceasta apropiindu-se de pat, chiar începusem să-mi fac griji. Ai avut un somn atât de agitat! Cum te simți astăzi?

– Unde sunt?

Încă nu îndrăzni să pună întrebarea care-i stătea pe limbă:" Cine sunt?"

– Ești la Riverview Medical Center. E ceva în neregulă?

– De când sunt aici?

– De cinci săptămâni. Nu-ți aduci aminte?

Cea întrebată scutură din cap.

– Nu, nu-mi amintesc absolut nimic.

Infirmiera o bătu ușor pe braț.

– Încearcă să te liniștești. Ai avut deja câteva pierderi de memorie în zilele care au trecut. Dar nu-ți

face griji, pentru că n-au durat prea mult. E normal după un asemenea șoc ca cel pe care l-ai avut. Chiar nu-ți amintești nimic?

– Nu. Cât timp au durat precedentele pierderi de memorie?

Infirmiera ridică din umeri.

– Greu de spus. Câteva ore, mai mult sau mai puțin. Odihnește-te, mă duc să-l caut pe doctor. El poate o să știe să-ți răspundă mai bine la întrebări. Dar dacă vrei să știi părerea mea, e rușinos să fii externată astăzi. Încă nu ți-ai revenit deplin.

Femeia se îndreptă spre ușă.

– Apropo, locotenentul Ryker trebuie să vină să te vadă cât de curând.

– Locotenentul Ryker? Un polițist? De ce-ar trece pe la mine un polițist?

Era o întrebare prostească, și o știa foarte bine. Poate nu mai avea memorie, dar o încerca presimțirea că o așteptau necazuri mari.

Necazuri foarte mari.

– Deci, ai uitat cum ai ajuns aici?

Femeia în alb aruncă o privire îngrijorată spre ușă, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzită.

– Ai avut un accident grav de mașină, doamnă Winters.

Doamna Winters? Numele ăsta nu-i spunea nimic. Aruncă o privire spre mâini; nu avea verighetă. Și nici o urmă care să-i arate că ar fi purtat cândva.

– Grav, cum asta?

Încă o dată, infirmiera mai avu o ezitare.

– Pasagerul de pe locul din dreapta a murit. Cât despre dumneata, ai avut o mulțime de contuzii. Ai fost în comă timp de mai multe zile. Se poate spune că ai avut noroc să nu te duci și dumneata. Dacă nu mai sunt decât pierderile de memorie, înseamnă că ești pe cale de vindecare.

– Și ce vrea să facă locotenentul Ryker în toată povestea asta? Am comis o crimă?

Infirmiea reveni lângă ea.

– De la bun început, ai refuzat să spui numele bărbatului care era cu dumneata. Dacă la asta se adaugă cele trei sute cincizeci de mii de dolari bani

gheață care au fost găsiți în portbagajul mașinii, îți dai seama că polițiștii și-au pus o sumedenie de întrebări. Întrebări la care n-ai răspuns.

Femeia o prinse de încheietura mâinii și o privi în ochi.

– Ar fi de-ajuns să te arăți mai dornică să colaborezi cu poliția, și sunt sigură că te vor lăsa în pace. Te vei întoarce liniștită acasă…

– Acasă? Nici măcar nu știu unde locuiesc.

Infirmiera o bătu ușor cu palma pe mână, cu un gest care se vroia liniștitor.

– Încearcă să nu-ți faci sânge rău. Mă duc să-l caut pe doctorul Hobson. Până vine, liniștește-te și încearcă să te gândești la altceva. La soțul dumitale, de exemplu…

– Soțul meu?

Femeia în alb făcu ochii mari.

– Vrei să spui că nu-ți amintești nici de el? Credeam că un bărbat ca el nu se poate uita.

– E… drăguț?

– Drăguț?! Nu ăsta-i cuvântul cel mai potrivit.

Aș spune mai degrabă că este impresionant! Și seducător, în plus! Genul de bărbat pe care este imposibil să-l uiți… Scuză-mă, e un fel de a spune, bineînțeles…

Făcu o pauză și, încurcată, adăugă:

– Mă duc să-l caut pe doctor.

O dată rămasă singură, bolnava își vârî nasul în pernă, refuzând să cedeze panicii care o cuprindea din nou. Nu știa nimic, absolut nimic despre ea însăși, despre ceea ce făcuse. Și cele câteva cuvinte ale infirmierei nu făcuseră altceva decât s-o zăpăcească și mai mult. Un mort pe locul pasagerului, în mașina ei? Un mort despre care nu se știa cine este? O grămadă de bani într-o valiză? Un soț seducător…?

Toate aste păreau un coșmar. Într-o clipă, se va trezi în patul ei, acasă, la…

Golul din mintea ei i se păru atunci mult mai înfricoșător decât descrierea accidentului pe care îl avusese. Simți deodată lacrimi apărându-i în ochi.

Încercă să se ridice, dar fu surprinsă să se simtă atât de slăbită, abia putând să se țină pe picioare. Cu

o sumedenie de precauții, plecă totuși din pat și se duse la oglinda de deasupra chiuvetei, în care nu se recunoscu. Impresia era tulburătoare. Parcă se uita la o străină!

Era blondă, avea părul lung, ochii verzi, migdalați, nas mic și gura prea mare.

Pomeții obrajilor, înalți, și o bărbie voluntară, completau portretul. Un portret care– degeaba se privea atent– nu-i spunea nimic. Trebuia să aibă vreo douăzeci și ceva de ani. Totuși, curios lucru, se simțea mai bătrână.

Cu multă încetineală, se întoarse până la pat.

– Ia te uită ce bine arăți! Nu mai speram să te văd în picioare! exclamă un bărbat cu zâmbet prietenos, din pragul ușii.

După bluza albă pe care o purta, înțelese că era vorba despre doctorul Hobson.

– Nu știu dacă este prudent să te ridici singură, adăugă el, văzând-o că tace.

Ea se așeză pe marginea patului, apoi îl privi pe nou-venit cu neîncredere.

– În condițiile în care astăzi plec de la spital, trebuie să învăț să mă descurc singură, nu?

El ridică o sprânceană, întrebător.

– Infirmiera mi-a spus că iarăși ți-ai pierdut memoria. Înseamnă că ai uitat că sunt medicul pe care îl preferi.

Femeia continua să-l privească fix. Părea mai degrabă a fi un Michael Douglas mai îmbătrânit, decât un doctor, se trezi gândindu-se. Dar imediat, remarca o înmărmuri. Cum putea să știe că semăna cu Michael Douglas, când ea nu-și amintea propriul chip?

– Ce se-ntâmplă de data asta, doamnă Winters? întrebă doctorul, redevenind serios. Ce-ai uitat?

– Totul, răspunse ea cu glas obosit. Nu știu nici măcar cine sunt.

El se încruntă.

– Mă uimești. În general, în cazuri ca ale dumitale, pacientul păstrează câteva amintiri, chiar dacă vagi. Este cu atât mai surprinzător cu cât n-am constatat nici un traumatism. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să refacem tomografia, ca să fim siguri că totul este în regulă.

– Nu, nici vorbă de așa ceva, protestă vehement pacienta. Nu vreau să fiu pe post de cobai. Vreau doar să-mi răspundeți la câteva întrebări.

– Nu vrei să te întorci acasă, lângă soțul dumitale? întrebă doctorul, devenit brusc suspicios.

– Cine, în locul meu, ar vrea asta? Nici nu știam că am un soț. Dacă tot am ajuns aici, de ce nu mă acuzați că mimez amnezia, ca să nu trebuiască să-l identific pe bărbatul care era în mașină în momentul accidentului?

– Văd că, cel puțin, îți aduci aminte de acest amănunt.

– N-ați nimerit-o. Adineauri, infirmiera mi-a vorbit despre asta. Vă spun și vă repet: nu-mi amintesc absolut nimic.

Doctorul o privea cu o expresie amuzată cum își ieșea din fire.

– Îmi pare bine să redescopăr, în sfârșit, adorabila femeie bătăioasă care ești. Știi că ieri, pur și simplu ai terorizat două infirmiere?

– Mi-e frică, doctore.

– E de înțeles. Dar vei vedea…

Apropiindu-se, îi zâmbi încrezător.

– În câteva ore, te vei lumina la minte, și-ți va reveni memoria.

El aruncă o privire pe fereastră.

– E o vreme să nu scoți nasul afară, comentă el, făcând o strâmbătură. Nu vrei să-ți amâni plecarea cu o zi? N-ar fi nici o problemă.

Ea scutură din cap.

– Nu. Dacă-mi întârzii plecarea, în curând n-o să mai am curajul să mă întorc acasă. Cu cât voi înfrunta mai repede realitatea, cu atât va fi mai bine. Infirmiera mi-a spus că amnezia o să dispară cât de curând. O să-mi revină memoria, ajungând acasă. Cel puțin, așa sper, completă ea cu un zâmbet forțat.

– Nu te mai frământa, doamnă Winters. Spune-ți mai bine că ai norocul să locuiești într-o minunată casă în mijlocul câmpului. Mai bine zis, o fermă unde sunt o sumedenie de cai. Dacă-mi aduc bine aminte, este situată pe malul celălalt al râului, în New Jersey, la mai puțin de o oră de mers cu mașina.

Făcu un pas înapoi și-și studie pacienta din cap până-n picioare.

– Dacă vrei să știi părerea mea, este o hotărâre înțeleaptă să te întorci acasă. Dacă n-ar fi problema amneziei acesteia care se va retrage treptat, arăți foarte bine. Pe de altă parte, compania de asigurări a început să ne plătească facturile…

Vru să zâmbească, pentru a nu-și ofensa interlocutorul, dar nu reuși.

– O hotărâre înțeleaptă, dacă spuneți dumneavoastră.

Medicul porni către ușă.

– De fapt… L-am sunat azi-dimineață pe soțul dumitale, ca să-i dau niște instrucțiuni în ceea ce te privește, spuse el aruncând o privire peste umăr. Fără alcool, fără medicamente, și mai ales, repaus. Mult repaus. Dacă poți, nu te apuca din nou de fumat. E mai bine pentru sănătatea dumitale.

– Eu… fumez?

– Nu-ți aduci aminte? De bună seamă, o să ajung să cred că este o amnezie adevărată. Nu, glumesc. Încă

un lucru, doamnă Winters: dacă, într-o săptămână, nu ți-a revenit memoria sau dacă mai ești amețită, nu șovăi să vii la mine. De acord?

– Bineînțeles, răspunse ea, știind deja că n-avea să facă nimic.

Când să iasă, doctorul șovăi.

– Am să trimit pe cineva care să te ajute să te îmbraci. Soțul ți-a adus haine. Le găsești în dulap. Pe curând.

După ce ușa se închise în urma doctorului, tânăra femeie se dezbrăcă și se duse să-și ia hainele. Haine care o lăsară perplexă. Rochia de mătase de culoare roșu-sângeriu era de prost gust. Cât despre pantofii cu tocuri înalte, se întrebă cum avea să meargă cu ei. Totuși, toate astea îi aparțineau. Erau ale femeii pe care o descoperise mai devreme în oglindă.

Fără să mai stea pe gânduri, se îmbrăcă. Tocmai termina de înfășurat fularul de mătase în jurul gâtului, când se întoarse infirmiera.

– E frig afară? întrebă pacienta, privindu-se în oglindă.

– Din păcate, este abia luna martie. Trebuie să mai avem puțină răbdare până să vină zilele frumoase.

Tânăra femeie ascultase răspunsul fără să-și poată dezlipi ochii de pe imaginea din oglindă, derutată de această doamnă Winters, elegantă și rafinată, această doamnă Winters suspectată de nu știu ce crimă, care se pregătea să-și întâlnească soțul seducător. Peste câteva minute, avea să lase în urma ei singurii oameni pe care-i cunoscuse.

– Știi, ar fi putut să fie și mai rău, spuse infirmiera în spatele ei.

– Poftim? spuse ea răsucindu-se pe călcâie.

– Da, spuneam că lucrurile ar fi putut fi mai rele pentru dumneata, doamnă Winters. Ești bogată, și n-ai pierdut nimic, chiar dacă, pentru moment, memoria se arată capricioasă. Chiar dacă soțul e mai bătrân decât dumneata, rămâne totuși bărbatul cel mai atrăgător pe care l-am văzut vreodată. Câteva nopți petrecute în brațele lui ar trebui să-ți readucă zâmbetul pe față.

– Parcă înțelesesem că ne dușmăneam.

– Știi, uneori este greu de făcut deosebirea dintre ură și dragoste. Mai gândește-te.

– Știu și eu…

Din păcate, nu era prea optimistă…

– Și dacă, din întâmplare, nu-l mai vrei, nu șovăi și trimite-l la mine.

Infirmiera încheie gluma cu un râs cu care avu satisfacția să-și vadă pacienta destinzându-se în sfârșit.

– Ah, era să uit, doamnă Winters! Locotenentul Ryker vrea să te vadă. Să nu-ți fie frică de el. Latră, dar nu mușcă.

După aceea, zâmbindu-i larg, adăugă:

– Succes, doamnă.

Din nou, tânăra femeie se trezi singură, neavând altceva de făcut decât să se uite pe pereții albi, gândindu-se la ce avea atât de important polițistul să-i spună.

O acuza de crimă?

Nu, nu se putea așa ceva! Știa că nu era în stare să facă nici cel mai mic rău cuiva. Din păcate, nemaiavând memorie, nu avea cum să se apere.

Ofițerului de poliție, aparent îi făcu plăcere să-i spună în ce mare încurcătură se afla. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un fizic de june prim, care nu umbla cu ocolișuri la vorbă. Cu siguranță, nu era căpcăunul pe care i-l anunțase infirmiera, dar nu se arătă nici prea înțelegător.

– Doamnă Winters, astăzi o să treci sub controlul soțului, și asta, împotriva dorinței mele, ca să fiu sincer. Sper în primul rând să nu uiți că nu trebuie să părăsești jurisdicția până ce afacerea nu se va limpezi.

Tonul lui era disprețuitor.

– Ce afacere?

– E drept, se spune că ți-ai pierdut memoria, continuă el pe un ton suspicios. Ce ușor este!

Polițistul mormăi, neîncrezător:

– Ei bine, ca să fac un rezumat, doamnă Winters, ai fost găsită într-o mașină care a suferit un accident aproape de coastă. Lângă dumneata era un pasager. Dar era mort! În cele din urmă am reușit să-l identificăm, și n-a fost deloc ușor. E vorba despre un anumit George Andrews. La început am crezut că a

murit în accident, însă după autopsia făcută de medicul legist, s-a descoperit că a fost strangulat. Se pare că nu dumneata ai fost autoarea, însă trebuie să știi ceva despre identitatea asasinului.

– De ce spuneți asta? Puteam foarte bine să fiu inconștientă când s-a întâmplat.

– Nu, doamnă Winters, n-o să-mi spui că nu l-ai văzut pe criminal. În mașină sunt urme de încăierare, hainele dumitale au fost sfâșiate și aveai unghiile roase ca și cum ți-ar fi fost teamă că vei muri, ca și cum ai fi încercat să te aperi. Și pe urmă, s-a găsit sânge pe corpul lui Andrews.

– Sânge? Al criminalului, presupun?

Cum îi venise ideea asta în minte? Nu avu timp să mai întrebe ceva, pentru că interlocutorul continuă:

– Este vorba despre sângele dumitale, doamnă Winters. Se mai pune întrebarea despre cele trei sute cincizeci de mii de dolari ascunși în portbagajul mașinii.

S-au găsit amprentele dumitale pe bancnote. Ale dumitale și ale lui Andrews!

Acum, părea furios, ca și cum ar fi crezut că-l ducea cu prețul.

– Ai refuzat să colaborezi cu oamenii noștri, reluă el dojenitor. Și astăzi, te încăpățânezi să rămâi mută. Cunoaștem numele pasagerului, dar asta e singura noastră pistă, pentru moment. Trebuie să specific că e vorba despre un criminal, doamnă Winters? Un escroc de cea mai joasă speță, un șantajist.

O împunse cu o privire răutăcioasă.

– Să sperăm că soțul dumitale va ști să te convingă să pui cărțile pe masă.

"Eu sper un singur lucru, își spuse femeia, fără să-și piardă expresia nepăsătoare. Dumneata o să ai parte de chinurile infernului!"

– Apropo de soțul meu, unde se afla în momentul crimei?

– Dumneata ai fi mai în măsură s-o spui, nu crezi? Tot ce știm, este că ai plecat cu numitul George Andrews, și că pentru un motiv pe care nu-l știu încă, s-a încercat să fiți omorâți amândoi. Deci, tot nu te-ai hotărât să faci lumină în povestea asta?

Ea își stăpâni o mișcare agasată. Cum putea să-i spună? Nu-și amintea absolut nimic, și cu asta basta. Păstrându-și calmul în continuare, femeia clătină din cap.

– Îmi pare rău că nu pot să vă ajut. Nu-mi amintesc nimic, pentru moment. Dar fiți liniștit, doctorul spune că amnezia va fi trecătoare.

Ofițerul o privi răutăcios. Era clar că o considera o femeie neserioasă. Și totuși, ea se simțea ca o sfântă, chiar în rochia asta mulată, de mătase roșie. Soțul ei seducător fusese cel care i-o oferise? Sau amantul?

– Soțul meu a venit? întrebă, temându-se de clipa în care va da ochii cu străinul care avea să-i controleze de acum înainte viața.

– N-o să vină. I-a cerut unui prieten să vină să te ia. Îmi închipui că nu este nerăbdător să te vadă.

– Așa cred și eu, spuse femeia, ofensată.

Nu era numai tulburată, ci și neliniștită. Ce o aștepta în ranchul de care habar n-avea? De ce fugise de acolo cu câteva săptămâni în urmă? Cine era soțul care părea să n-o aibă la inimă? El era ucigașul?

Atâtea întrebări care rămâneau fără răspuns și care o amețeau…

Capitolul 2

La sfârșitul după-amiezii, mașina mergea cu toată viteza pe drumul învăluit în ceață, care nu se mai termina, trecând printr-un decor deșertic, înfrigurat.

" Câtă tristețe!" se gândea pasagera cu sobrietate. Iarna e stăpână pe întreaga natură, și primăvara nu și-a scos încă nasul la lumină! Măcar dacă și-ar fi amintit de locul unde se ducea… "Winters Edge", i se spusese. Numele acesta nu inspira nimic primitor.

– Scuză-mă, sergent Stroup! făcu ea aplecându-se spre șoferul dup-amieziiui. Unde mergem?

Polițistul îi aruncă o privire neîncrezătoare, înainte de a se uita din nou la drum.

– Haide, doamnă Winters. Cu mine nu vă merge! Știți la fel de bine ca mine unde mergem. La Winters Edge, la ferma soțului, în comitatul Bucks. Acolo unde locuiți de aproape șapte ani.

Oftând, ea se lipi de spătarul banchetei. Ei bine, nu făcuse nici un pas înainte! Numele astea nu-i aduceau aminte de nimic, absolut nimic.

– Pe dumneata te cunosc? întrebă ea pe neașteptate.

Ajungând la spital, bărbatul acesta se prezentase drept un prieten al soțului ei.

– Soțul dumneavoastră și cu mine suntem prieteni de multă vreme. De altfel, am fi putut deveni și noi doi, dacă n-ați fi fost atât de mândră…

Avea o privire nerușinată. Femeia se înfioră, dezgustată.

– De ce n-a venit chiar soțul meu să mă ia? se grăbi să schimbe subiectul.

Întrebarea asta o chinuia.

Și totuși, ce importanță avea dacă venise sau nu? Nici măcar nu și-l amintea!

– Nu părea nerăbdător să vă ia în cârcă, răspunse Stroup oftând agasat. Îi eram dator cu un serviciu, și atunci… am propus să vin eu să vă iau. Speram că abstinența din ultimele săptămâni v-a făcut mai înțelegătoare.

Ea îi întâlni privirea mucalită în oglinda retrovizoare, și se înfioră descoperind o licărire senzuală.

– Sunt mai glacială ca oricând! replică pe un ton sec, îndepărtându-se cât mai mult de șofer.

Migrena îi bătea din nou ca un ciocan în tâmple, și nu visa altceva decât să se încuie, singură, într-o cameră întunecată.

Ceea ce se putea întâmpla foarte ușor dacă era trimisă să zacă în închisoare pentru moartea misteriosului George Andrews.

– Dă-mi voie să spun că nu te-ai purta așa dacă ai fi prieten cu soțul meu!

În loc de răspuns, el râse din toată inima.

– O să-ți dai repede seama, stimată doamnă, că soțului nu-i mai pasă de dumneata. Și asta, de o bună perioadă de timp.

Ea își astupă urechile, refuzând să asculte vorbele nepoliticoase ale polițistului. De fapt, ar fi fost în stare să facă orice ca să scape de durerea de cap. Se părea că Stroup ăsta o credea în stare de adulter, ca și de crimă, de altfel. Ce putea face să înlăture această idee falsă? Și mai ales, ce credea soțul ei despre asta?

Ca să-i treacă timpul, încercă să și-l închipuie pe acesta. Era mai bătrân decât ea, îi spusese infirmiera. Și extrem de seducător. O clipă, parcă văzu un bărbat cu o expresie curtenitoare, cu ochii de un cenușiu blând și purtare părintească. Dar imediat, imaginea dispăru, lăsând locul, în mintea ei, unui bărbat voinic, cu părul negru ca pana corbului, ochii de un albastru glacial și un zâmbet sardonic întipărit pe buze.

Brusc, își simți mâinile înghețate și inima începu să-i bată cu putere în piept. Deschise ochii și-și plimbă privirile peste peisajul acesta dezolant. În mintea ei, defilau siluete amenințătoare. Se gândi

imediat că nu va lăsa pe nimeni s-o distrugă. Știuse totdeauna să reziste vitregiilor, și așa avea să fie și de data asta.

Amintirea oamenilor care-i vroiau răul continua să-i plutească în mintea tulbure, fără să le poată distinge chipurile sau să le recunoască glasurile. Cine încercase oare să-i facă rău? Și de ce? Degeaba se gândea, trecutul refuza să cedeze, lăsând-o pradă chinurilor ei.

Se înserа când intrară într-un orășel oarecare, la marginea Pennsylvaniei. Ziua fusese atât de închisă, încât peisajul era acoperit acum de o burniță neîndurătoare.

Tânăra femeie oftă, cu moralul la pământ. Doar Cel de sus știa pe cine va întâlni cât de curând la ranch… Bărbatul era soțul ei, i se spusese, dar trebuia să-i creadă? Și dacă era vorba despre un complot, dacă se încerca doar s-o facă să-și iasă din minți de frică…

Dar la ce bun să-și mai bată capul? Se simțea măcinată, istovită, și nu vroia decât un singur lucru: să intre în niște cearșafuri curate și să doarmă până ce

coșmarul avea să se termine. Dar va dormi singură? Sau lângă soțul ei, acest necunoscut dușmănos, care nici măcar nu se deranjase să vină s-o ia de la spital?

I se umeziră ochii, și deschise poșeta să caute o batistă. Îi ajunse la nas un miros puternic de țigări. Medicul n-o mințise. Fuma. Curios lucru, mirosul o indispuse, și-și simți inima strângându-se.

Răscolind prin poșetă, găsi o batistă, pe care erau brodate inițialele P.W. Era prea mare ca să fie a ei. Pătratul de bumbac trebuia mai degrabă să fie al unui bărbat. Pe batista albă erau niște urme portocalii, prea stinse ca să fie vorba de sânge, cum crezu la început.

O cuprinse panica, și se grăbi să vâre repede batista în poșeta pe care o închise. Pe pielea acesteia, erau imprimate inițialele M.W. Dacă Winters era numele ei de familie, trebuia deci s-o cheme Maria Magdalena sau cam așa ceva.

De ce trebuia să se gândească la Maria Magdalena, celebra femeie nedemnă, când își căuta propria identitate? Preferă să nu se mai gândească la asta și se uită pe geam.

Afară, vremea nu părea să se liniștească; mașina mergea acum cu toată viteza pe drumul care era acoperit de apă. Femeia întoarse capul. Nu vroia să vadă unde o ducea ofițerul de poliție. Vroia doar să ajungă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu ochii închiși, se lăsă cuprinsă de o toropeală datorată probabil calmantelor cu care fusese tratată, dacă nu era vorba doar despre oboseală. Dar foarte repede, în fața ochilor îi apăru imaginea necunoscutului cu părul negru. Ochii lui, reci ca gheața, o priveau fix, cu un dispreț fățiș. Gura lui, mare și senzuală, era strânsă ca și cum ar fi fost furios că o vedea.

Cum parcă era aievea în fața ei, întinse mâna și încercă să-l atingă. Să-i ridice șuvița care-i căzuse pe frunte, să-i șteargă încrețiturile de furie de pe față. Dacă ar fi lăsat-o măcar să se explice…

Dar era prea târziu pentru asta, era sigură. N-o va crede niciodată, repeta o voce în mintea ei.

Un zvâcnet brusc al mașinii o făcu să revină la realitate, și se trezi în momentul în care treceau peste

un pod de lemn. Aruncă o privire pe geam și văzu câteva clădiri, nu departe.

În fața acestui ranch sinistru, frica puse din nou stăpânire pe ea. Dacă ar fi fost singură, ar fi făcut imediat cale-ntoarsă peste câmp.

Însă jeepul pusese deja frână și se oprea în fața clădirii principale.

Din cauza șocului, pasagera se trezi proiectată pe spătarul scaunului din față.

– Ar fi trebuit să-ți prinzi centura, doamnă Winters, spuse polițistul pe un ton batjocoritor. Doar n-ai uitat că purtarea ei e obligatorie?

Femeia simți sărindu-i mușchiul.

– Dacă-ți face plăcere, dă-mi o amendă pentru nerespectarea codului rutier!

– Altă dată, poate. Deocamdată, aveți altceva de făcut. Bine ați venit acasă, doamnă Winters.

Șoferul întoarse capul spre casă.

– S-ar zice că nu e nimeni. Vrei să te conduc înăuntru?

– Mulțumesc, nu e nevoie. Am bagaje?

– De ce mă întrebi? Știi la fel de bine ca mine, spuse el aruncându-i o privire aprinsă.

Pasagera își stăpâni o strâmbătură de dezgust, privindu-l ca și cum ar fi fost ciumat.

– N-ai decât ce-ai pe dumneata, dragă doamnă Winters. Hainele pe care le-ai avut în ziua accidentului sunt reținute ca dovezi pentru cercetarea care are loc. Dar sunt sigur că o să găsești ceva de îmbrăcat în dulap.

Dacă, nu-i așa, soțului tău i-ar face plăcere să-ți cumpere o nouă garderobă. Aveți cu ce.

O clipă, îl privi pe bărbatul roșu la față, căutând o replică să-l rănească. Dar nu-i venea nimic în minte. Era prea obosită ca să protesteze.

– Mulțumesc, murmură ea printre dinți, deschizând portiera să iasă în ploaie.

– Pe curând, făcu sergentul înainte de a demara în trombă, împroșcând-o cu noroi.

Femeia primi aceste ultime cuvinte ca pe o amenințare, simțindu-se tentată să-și ia picioarele la spinare.

Dar unde să meargă? Nu era nici o altă casă, cât vedeai cu ochii. Stătea în ploaie și picăturile de apă o udau până la piele.

I se spusese că fugea deja în momentul întâmplării accidentului. Atunci, poate era timpul să se oprească, să renunțe să-și ia lumea-n cap, să privească adevărul în față, chiar dacă acesta nu-i spunea nimic bun…

Fără să mai stea pe gânduri, porni spre ușa de la intrare, ca să scape de ploaie. Pe urmă, adăpostindu-se sub pridvorul de lemn, bătu în ușă. Nici un răspuns.

Bătu încă o dată, de data asta mai tare. Tot fără răspuns. O cuprinse exasperarea. Stresul zilei, hainele ude și migrena care o chinuia de câteva ore o făceau și mai furioasă pe soțul care o lăsase baltă ca pe un ciorap rupt.

Întorcându-se, măsură cu privirea câmpul care o înconjura, tentată pentru o clipă să înfrunte stihiile naturii, și să nu mai dea niciodată un semn de viață. Dar starea de epuizare în care se afla o împiedică să facă măcar un singur pas.

Sleită de puteri, începu să bată în ușă, disperată.

– Pe toți dracii! mârâi, înainte de a împinge ușa, în disperare de cauză.

Aceasta cedă, spre marea ei surprindere, și intră, cu o strângere de inimă. Îi trebuiră câteva minute până să-și recapete sângele-rece și să cerceteze încăperea cu o privire curioasă.

Bucătăria asta, cufundată în penumbră, era surprinzător de primitoare, și se simțea un miros plăcut de lămâie lăsată la uscat. Liniștea domnea pe acolo, în afară de tic-tacul unui ceas vechi, aflat undeva, mai departe.

Temându-se să nu murdărească totul, nou-venita își scoase pantofii murdari de noroi, înainte de a traversa vestibulul în vârful picioarelor. Degeaba încerca să-și aducă aminte ceva, pentru că nimic din ce vedea nu i se părea familiar. Și totuși, presupunea că aici locuise înainte de accident. În fine, pentru moment, cel mai important lucru era să se așeze și să se încălzească puțin.

Spre marea ei bucurie, găsi locul pe care-l visa la capătul culoarului, într-un salon confortabil și

primitor, dotat cu un șemineu în care ardea focul. Nu era nimeni în cameră și, pentru prima dată, se gândi să-și facă anunțată venirea.

– Bună ziua! se trezi țipând. E cineva pe aici?

Tot nici un răspuns, doar trosnetul lemnelor în vatră. Oftând resemnată, se lăsă să cadă într-un fotoliu aflat în fața șemineului și privi în jurul ei.

Cum ar fi putut să uite o încăpere atât de magnifică? Mai curând era de crezut că nu ajunsese niciodată pe acolo, se gândi, tulburată.

Pereții, cu lambriuri de stejar, dădeau ambianței o notă de căldură, la fel ca rafturile care ajungeau până la tavan și care erau pline cu cărți legate în piele. Mobilierul era vechi, și exista o combinație fericită între lemnul vechi și tapițeria romantică. În partea dreaptă, pe o măsuță elegantă, văzu o vază de porțelan chinezesc în care se se aflau niște trandafiri proaspăt tăiați.

Superbi! Parcă simți un pic de invidie, inutilă bineînțeles, din moment ce presupunea că totul era al ei. Era la ea acasă.

Tot gândindu-se la asta, pierdu noțiunea timpului, cu privirea pierdută în contemnplarea focului. Trecuseră cinci minute, sau poate o oră? Și deodată, își dădu seama că era udă până la piele, și, cu toată căldura focului, se simțea înfrigurată. Nu putea să mai aștepte mult timp întoarcerea fantomei soțului, trebuia să se schimbe, dacă nu vroia să se îmbolnăvească.

Întorcându-se în vestibul, apăsă pe butonul întrerupătorului, împrăștiind umbrele acestui sfârșit de după-amiază. Trăia o impresie stranie plimbându-se prin casa asta, fără să poată recunoaște nimic. N-ar fi mirat-o să apară un necunoscut care s-o dea pe ușă afară.

Însă nu apăru nimeni. Începu să urce scara interioară cu treptele cu grijă ceruite, și se opri când ajunse la etaj. În fața ei se desfășura un culoar interminabil, jalonat pe o parte și alta cu uși închise, în timp ce, într-o parte, o altă scară urca la celălalt etaj.

Unde putea fi camera ei? se întrebă, perplexă.

Atunci, încet, începu să exploreze întreg etajul, bătând la fiecare ușă, înainte s-o deschidă. Toate

camerele erau pustii, și nu recunoștea nici una dintre ele!

Cum s-o regăsească pe-a ei? În prima, erau haine care semănau foarte bine cu cele pe care le purta; elegante, de firmă, sofisticate, după gustul ei, prea scorțoase.

Cu siguranță, nu era genul de haine pe care o femeie de vârsta ei putea să le placă.

În camera următoare, dădu peste haine de femeie, dar… de măsura șaizeci!

După ce termină de făcut inspecția, trebui să tragă concluzia că a ei era prima pe care o văzuse. În timp ce în celelalte camere, mobila veche rămăsese neschimbată, în a ei, toată era ultramodernă, și decorată în culori vii și incomode, la fel ca și conținutul garderobei, cu un amestec de inox și sticlă. Patul era acoperit cu o cuvertură de mătase, semn de opulență fără gust.

Dezorientată de ceea ce găsea, se duse să se așeze în fața oglinzii de toaletă unde erau aliniate produsele de cosmetică. Creme, parfumuri în sticluțe de lux…

Cum să creadă că astea erau ale tinerei femei bronzate cu nasul plin de pete roșii pe care o vedea în oglindă?

Se ridică brusc. Avea tot timpul să lămurească încurcătura asta. Deocamdată, trebuia să se schimbe. Căută prin sertarele comodei și găsi până la urmă niște pantaloni vechi și un pulover pe gât.

Fără să se mai lase distrasă de decor, se duse în baia de alături și scăpă ușurată de rochia prea mulată. Își luă angajamentul să nu mai îmbrace așa ceva. Și dacă în trecut, îi plăcuseră hainele provocatoare, nu vroia să-și mai aducă aminte de ele.

În momentul în care își usca părul, o idee i se trezi în minte. Se dusese direct în baie, fără nici o ezitare. Știa deci unde se afla.

Tremurând ușor, își peria părul. De acum, nu putea să spună că nu mai pusese niciodată piciorul acolo. Nu putea deci să se agațe de speranța că era manipulată, că o făcuseră să creadă că locuia aici înainte de accident. Chiar locuise aici!

Fără să mai aștepte, se îmbrăcă și-și puse niște șosete subțiri înainte de a se întoarce în salonul unde

ardea focul în șemineu, singura încăpere caldă și primitoare din clădirea asta mare.

Fără îndoială, pereții înalți de piatră făceau casa să fie friguroasă, își spuse cutremurându-se. Soțul ei numai să nu fie un zgârcit care să refuze să încălzească toată casa. În orice caz, temperatura nu era mai mare de zece grade, în afară de salon.

Practic, avea părul uscat când auzi ușa de la intrare trântindu-se. Trebui să se stăpânească să nu sară de pe locul ei și să se ducă să se ascundă. De ce să se ascundă? Bătrânul ei soț nu-și dăduse osteneala să vino s-o ia de la spital, dar probabil, nu era chiar un monstru. De ce-i era frică? Doar n-avea s-o mănânce.

Trăgând adânc aer în piept ca să se liniștească, se înfundă în fotoliu și-și încrucișă picioarele cu o nonșalanță ostentativă. Viața ei era pe punctul de a se schimba, poate chiar de a se da peste cap, avea o presimțire… Totuși, era convinsă că trebuia neapărat să rămână nepăsătoare…

Capitolul 3

Nu se aștepta deloc la așa ceva! Din pragul salonului, un imens câine ciobănesc negru o privea cu ochi mari și sumbri, dând din coadă. Dacă ea nu-l recunoștea, el, cel puțin– spre șansa ei– părea s-o considere o cunoștință.

– Salut, frumosule, murmură nou-venita întinzând o mână spre el, ca să-l invite să se apropie.

O clipă, șovăi, pe urmă făcu câțiva pași spre animal.

– Așadar, te-ai întors! Se auzi un glas sarcastic în spatele câinelui.

Femeia ridică privirea. Un bărbat, cu chipul pe jumătate ascuns în umbră, stătea în pragul ușii. Degeaba căută în memorie, necunoscutul nu-i aducea aminte de nimic.

Cu toate eforturile, nu găsi nici un răspuns. Omul intră în salon, cu o expresie vizibil nemulțumită. Avea vreo șaizeci de ani, și un păr roșu ca morcovul, înconjurându-i chipul rotofei. Ochii mici de șoarece o priveau necruțător.

– Te-ai deghizat? o întrebă, așezându-se în fața ei. Acum faci pe tânăra provincială? Dacă asta-i tot ce-ai găsit ca să-l îmbunezi pe Patrick, riști să fii dezamăgită. N-o să meargă. Îți cunosc soțul.

Tânăra femeie își stăpâni un oftat de ușurare. Deci, nu era soțul ei! Cu atât mai bine! Dar atunci, cine era? O rudă, un vecin? Un lucru era sigur, nu era prieten cu ea. Avea o răutate în cuvintele mieroase, și glasul acesta parcă era al unui om beat.

Ea se aplecă spre foc.

– Patrick? întrebă, nevinovată.

– Haide, nu începe așa cu mine, Molly.

N-are rost să te porți așa cu un prieten vechi ca Willy. N-am fost eu totdeauna de partea ta?

Așadar, o chema Molly. Nu suna rău deloc. În orice caz, era mai bine decât Maria Magdalena. Întorcându-se, întrebă:

– Cine e Patrick?

Bărbatul făcu o strâmbătură.

– De ce nu te duci în bucătărie să-i pui lui întrebarea? propuse interlocutorul. Sunt sigur că soțul tău abia așteaptă să te vadă, după atâta timp.

– De ce nu?

Spunând aceste cuvinte, se ridică și ieși din cameră, ușurată să poată scăpa de acest așa-zis prieten, Willy. Parcă era întruchiparea alcoolicului, genul de personaj pe care nu-l putea suferi. Câinele veni după ea, aparent preferând compania ei, decât pe a lui Willy.

După ce intră prima dată în birou, din greșeală, găsi curând drumul spre bucătărie. Acolo era întuneric, și apăsă automat pe întrerupătorul din spatele ei. Automat? Știa deci de unde să aprindă lumina!

Nu avu timp să insiste asupra acestui amănunt, pentru că în prag apăru un bărbat. Era îmbrăcat cu niște pantaloni decolorați și o cămașă groasă, care cunoscuse și zile mai bune. Încrucișându-și brațele, o privi cu insistență. Câinele mârâi, și se apropie de, Molly parcă s-o apere. Ea îl privi pe necunoscut, și avu imediat senzația unui deja-vu. O cuprinse un val de emoții contradictorii. Frică, dar în același timp o dorință neașteptată.

Era bărbatul pe care-l întrezărise în visurile ei de la spital.

Desigur, era seducător, în ciuda expresiei neprietenoase, dar ceva din el o speria. Ochii lui albaștri nu ascundeau disprețul pe care i-l inspira, și gura i se strângea într-o strâmbătură răutăcioasă. Avea părul lung și negru în care-i sclipeau picături de ploaie.

Trebuia să aibă vreo treizeci de ani, și nu era de neluat în seamă. Cum să-și explice atunci că, în ciuda ostilității pe care i-o arăta, se simțea deodată atât de tulburată?

– Așadar, te-ai întors, spuse el repetând cuvintele lui Willy. Chiar nu credeam că draga mea soție îmi va face onoarea să se întoarcă în…– cum i-ai spus?– în bojdeuca asta mizerabilă.

– Soția ta? repetă încet Molly, dându-și seama că nu mai putea să respingă mult timp realitatea.

– Da, soția mea legitimă.

Își stăpâni un fior. Glasul interlocutorului era glacial și ferm. Se apropie de ea cu un mers de felină, aproape amenințător.

– Eu, care credeam că o să eviți reîntâlnirea, cerând divorțul cât timp ai lipsit.

Acum, era lângă ea, și era cu un cap mai înalt. Începu să tremure. Se temea de bărbatul ăsta… dar de ce s-ar fi temut de soțul ei?

– Nu… n-am putut să mă ocup de asta, bombăni ea.

– Bineînțeles că nu! Altfel, mi-ai fi trimis hârtiile, nu-i așa? Ei bine, îmi pare rău, Molly, dar trebuie să mai ai răbdare până ce avocații au să pună capăt acestei mascarade.

O privi din cap până-n picioare, neascunzându-și disprețul.

– Ce-i cu ținuta asta?

– Mi-era… mi-a fost frig.

Încercă să-și stăpânească tremurul mâinilor. Bărbatul din fața ei, soțul drag și tandru, literalmente o înfricoșa. Și asta o înfuria.

– Întotdeauna ți-a fost frig, declară el cu glas batjocoritor. De ce n-ai dat drumul la încălzire?

– N-am știut de unde.

– Stai în casa asta de șapte ani, dragă Molly, replică el făcându-i cu ochiul. Ar trebui totuși să știi unde e termostatul.

– Șapte ani? Suntem căsătoriți de atâta timp?

Își mușcă buzele, cuvintele îi scăpaseră fără să vrea. Își strânse pumnii, furioasă.

– Ai dreptate! Am uitat că faci pe amnezica. Te lămuresc imediat! Nu suntem căsătoriți de șapte ani. Altfel ți-aș fi scos deja măruntaiele. Am ajuns în fața ofițerului stării civile acum zece luni.

– Atunci, am trăit împreună fără să fim căsătoriți?

– O știi la fel de bine ca mine, replică el îndepărtându-se, ca și cum nu i-ar mai fi suportat prezența. Tata te-a adoptat când aveai șaisprezece ani. Era meteahna lui: să adune toți câinii vagabonzi! Un fel de… bun samaritean. Numai cu băiatul lui nu s-a arătat niciodată generos. Cum n-am făcut ce vroia el, a hotărât să așeze familia aici. O familie pe care putea s-o controleze după cum vroia el.

– Suntem rude?

Ea nu mai înțelegea nimic.

– Suntem un fel de veri de a șaptea spiță, sau cam așa ceva.

El oftă ostentativ.

– Ascultă, Molly, astă-seară nu vreau să dezlegăm ghicitori. E ziua liberă a doamnei Morse și trebuie să pregătesc cina. De ce nu te întorci în salon să mă aștepți până termin? O să fii cu Willy, și asta o să-ți facă plăcere, sunt sigur.

Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Trase adânc aer în piept, căutând cuvintele care ar fi putut să spargă gheața dintre ei.

– Și dacă te-aș ajuta să pregătești masa?

El făcu ochii mari.

– Tu? Dar nu-ți place să gătești. Gata, ajunge! Ieși afară, și lasă-mă în pace.

Ce putea să mai răspundă? Poate era într-adevăr o bucătăreasă jalnică…

Perplexă și vinovată, ieși din cameră, cu câinele pe urmele ei. Ostilitatea pe care i-o arăta bărbatul ăsta trebuia să fie justificată, cum trebuia să existe un motiv ca să se teamă atât de el.

Spre marea ei ușurare, descoperi salonul gol. Willy plecase. Se așeză în fața focului, cu câinele la picioare, și-și lăsă gândurile să rătăcească. Aici, nicăieri nu se simțea ca acasă, nimic nu i se părea familiar, nici pereții, nici cei care locuiau acolo. Dacă ar fi fost primită cu căldură… Dar nu fusese cazul.

Se sprijini pe spătarul scaunului și oftă. Așadar, o chema Molly Winters și avea vreo douăzeci de ani. Nu erau prea multe informații!

Cum câinele își apleca afectuos capul spre ea, îl mângâie gânditoare.

Dacă ar fi putut măcar să se liniștească, să lase lucrurile să se rezolve de la sine. Dar nu se putea așa ceva. Avea impresia că pericolul o pândea.

"O să devin paranoică, pe cuvântul meu!" mormăi, ca să alunge teama care o cuprindea.

Dar sentimentul de panică dăinuia. Nu știa nimic despre viața ei, dar știa cel puțin un lucru: nu era în siguranță între acești pereți.

Și avea nevoie de niște răspunsuri. Cât mai repede.

Trebuie să fi adormit, pentru că reveni la realitate auzindu-se strigată la masă, și se trezi tresărind, cu totul dezorientată. Se ridică brusc și, palpitând, se duse în bucătărie. Soțul ei, așezat în capul mesei, o privi curtenitor, înainte de a o invita să se așeze la masă. În fața ei, pe o farfurie, era o bucată de carne friptă de vacă. Nu era deloc apetisantă!

– Willy s-a dus să mănânce în oraș, anunță bucătarul de ocazie începând să-și taie furios friptura.

Fără să îndrăznească să ridice ochii spre el, începu să mănânce în silă, spunându-și că Willy făcuse bine ducându-se să mănânce în altă parte. Ambianța era

ostilă, și trebui să facă eforturi ca să înghită două-trei îmbucături.

Liniștea parcă devenea eternă, în timp ce mâncau, și ea îl observa. După ce-și șterse farfuria cu o bucată de pâine, el se ridică și-și luă o cafea înainte de a părăsi încăperea, fără un cuvânt. Îl privi cum se îndepărta, înmărmurită de atâta nesimțire. Bărbatul ei era un mitocan, ori îi pricinuise o rană de nevindecat… Strânse masa, puse vasele în mașina de spălat și-și turnă o cafea. Pe urmă ezită, neștiind dacă trebuia s-o bea acolo sau să se ducă să înfrunte leul în sălașul lui. Alese până la urmă să-l întâlnească pe Patrick în salon.

El stătea în fața șemineului, mângâind mașinal cu o mână câinele pe cap, în timp ce în cealaltă ținea cafeaua. Nici nu ridică ochii atunci când intră, nici când luă loc în fotoliul de lângă el.

Bău o înghițitură din lichidul fierbinte și se strâmbă.

– De obicei, îți pui zahăr și lapte în cafea, comentă el, cu glas obosit.

– Nu știu dacă asta ar schimba ceva. Cafeaua este absolut groaznică.

– Ușor de spus când nu faci nimic!

Ea strânse din dinți ca să nu dea o replică obraznică.

– Ai dreptate, răspunse pe un ton neutru. Data viitoare, am să mă ocup eu de cafea. Cum îl cheamă pe câine?

– Beastie.

Auzindu-și numele, animalul ridică puțin capul și o privi supus pe Molly, înainte de a se ghemui la picioarele ei, oftând.

Ea se rezemă de spătarul fotoliului, și-și bău cafeaua dintr-o sorbitură, înainte de a căuta să spună ceva ca să umple liniștea.

– Patrick…

– De ce-mi spui așa! De obicei, spui Pat.

– Da? spuse încet, hotărâtă să nu înrăutățească situația. Ei bine, dacă preferi, am să-ți spun Pat.

– Nu, nu prefer.

O privi câteva clipe, înainte de a continua, pe un ton mai blând:

– Ascultă-mă bine, Molly. Ar fi mai bine să facem un armistițiu, altfel situația de aici o să devină insuportabilă. Și știi la fel de bine ca mine că trebuie să ne mai suportăm câteva luni.

– Câteva luni?

El încuviință clătinând din cap, în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet sardonic.

– Ei da. Nu e de-ajuns să pocnești din degete ca să se rezolve un divorț. Fără să mai pun la socoteală că le-am promis celor de la poliție să am grijă de tine un timp. Dar dacă înțeleg să-mi asum responsabilitățile, n-am să te las să-mi mânjești numele cu noroi. Vei rămâne la ranch. Nici vorbă de vizite ale unor așa-ziși colegi de liceu. Dacă te arăți înțelegătoare, am să te las să folosești una dintre mașini ca să te duci la cumpărături în oraș. Știu cât îți place să cheltuiești, adăugă cu amărăciune. Până atunci, Willy o să aibă grijă să nu te plictisești, la fel ca mătușa Ermy. Altfel, mai sunt niște cai care au nevoie să fie încălecați. Dacă te plictisești, ai putea să-i ceri doamnei Morse să te învețe abecedarul bucătăriei. Nu-ți cer decât un

singur lucru, nu-mi încălca drepturile. M-am făcut bine înțeles?

Deodată, o cuprinse furia. Îl privi cu îndrăzneală pe bărbatul rece și seducător, care pur și simplu o conducea, și nu mai vru să fie deloc politicoasă.

– Ai vrea să tac și să te las în pace, să nu mai pun întrebări. Așa e? Ei bine, îmi pare rău, n-am deloc de gând să fac așa ceva.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să te lași. N-am să schimb niciodată nimic. Pretinsa amnezie îți convine de minune, nu? Te lasă să uiți cine este adevăratul responsabil în povestea asta, dar te rog, nu inversa rolurile. Nu eu sunt cel care a fugit, și nu eu am fost găsit cu un bărbat mort în mașină!

– Ce vrei să spui cu pretinsa mea amnezie?

– Doar nu crezi că am să înghit toate prostiile astea. E prea ușor, Molly. Să nu mă subestimezi. Ah, altceva! Dacă vrei să-ți schimbi înfățișarea, așteaptă cel puțin să ai un public mai atent. N-are rost să-ți dai silința pentru mine, sunt ani de zile de când ai pierdut orice șansă de a mă seduce.

– Mă uimești! Credeam că nu suntem căsătoriți decât de zece luni, nu?

Pentru o clipă, îi închise gura, dar din păcate, asta nu dură.

– Pleacă de aici, Molly!

– N-o să scapi așa ușor de mine!

– Nu mă îndoiesc, dar am să încerc totuși.

– Mă amenințI?

– Înțelege ce vrei.

– Ceea ce-mi doresc, sunt niște răspunsuri. Doar niște răspunsuri. Îți cer prea mult?

O privi mult timp cu ochii lui albaștri, în care se citea o furie stăpânită.

– Am să-ți răspund, dacă asta-ți face plăcere, răspunse el într-un târziu, dacă-mi promiți că, pe urmă, o să stai departe de mine.

Molly se așeză din nou, fremătând. Cel puțin, scena asta avea ceva familiar. Trebuia să se fi înfruntat cu bărbatul ăsta de multe ori, și constatarea aceasta n-o liniștea deloc.

– O.K., consimți ea stăpânindu-și un oftat.

Întrebarea numărul unu: de ce mă urăști?

– Nu te urăsc, Molly. De fapt, puțin îmi pasă cine ești și ce faci.

– De ce, nu sunt soția ta?

– Ei și? Nu văd legătura. Ca să fiu sincer, cu siguranță ne înțelegeam mai bine înainte de a face prostia să ne căsătorim.

– Atunci, de ce te-ai însurat cu mine?

– Să zicem că a fost o… nebunie a tinereții.

Ea se încruntă.

– Credeam c-o să-mi răspunzi la întrebare.

– La asta, nu. Vezi tu, acum nu vreau să-mi pun întrebări despre eșecul căsniciei noastre.

Deodată, se simți frustrată. Nu avea ce să-și aducă aminte, și intuia că n-avea să scoată nici cu cleștele vorbele din gura bărbatului ăsta.

– Am greșit cu ceva? insistă, totuși. E din cauza bănuielilor ce planează asupra mea? Locotenentul Ryker a spus că nu mă crede în stare să fi omorât pasagerul. Și dacă aș fi murit și eu? La asta te-ai gândit ? Poate s-a încercat să fiu și eu omorâtă…

De altfel, nu pot să mă închipui furând bani.

– În tot cazul, n-aveai nevoie să te înjosești atât. Ai deja destui.

Stroup n-o mințise, așadar.

– Vrei să spui că sunt bogată?

– Da, chiar așa. De ce crezi că m-am însurat cu tine?

A fost ca și cum ar fi primit o lovitură de cuțit în inimă. Totuși, nu lăsă să i se citească pe față nimic.

– Ce gest frumos din partea ta! spuse pe un ton sarcastic. Ce făceam cu bărbatul din mașină? De ce-am fugit?

– Presupun că visurile tale de fetiță te-au îndemnat s-o faci. Mereu ți-au plăcut bărbații mai în vârstă. Ai considerat că șase ani diferență nu sunt destui, și ai tăbărât pe un bărbat mai bătrân decât mine.

– Nu era prea greu de găsit.

Vizibil, reușise să-l încurce. Părea chiar s-o admire.

– În orice caz, continuă el după câteva clipe de liniște, căsnicia noastră este un capitol închis. Tu ai hotărât să pleci, și puțin îmi pasă de ce. A trebuit să iau în spinare toate necazurile după plecarea ta, mi-e de-ajuns.

– Ce fel de necazuri?

– Discuția începe să mă agaseze, Molly. Nu sunt ca tine, eu trebuie să muncesc, ca să trăiesc.

– N-ai bani?

– Nu destui, e clar. Costă scump să întreții un loc ca ăsta. Sunt îndatorat până-n gât.

– Cine-ar moșteni banii dac-aș muri?

Își aduse aminte imediat de batista pe care o găsise în geantă. Inițialele brodate pe bucata de pânză erau ale lui. De ce o avea la ea în momentul accidentului? Nu era cu siguranță o mărturie a dragostei, date fiind relațiile lor neclare.

El zâmbi dulceag.

– Eu, de ce?

Era clar că știa de ce-i pusese întrebarea, și eventualitatea asta părea să-l amuze foarte mult. Încercase s-o omoare? O dusese departe de ranch ca să-i omoare amantul înainte de a încerca s-o elimine pe ea? Avea un motiv, la urma urmei.

– Unde-ai fost în noaptea în care am avut accidentul? întrebă, suspicioasă.

El pufni într-un râs care n-avea nimic liniștitor.

– Am un alibi, Molly. Beton! N-am încercat să te omor, și poliția mă crede. Ar fi bine să faci la fel.

– De ce-aș face-o?

– Pentru că dac-aș fi vrut să scap de tine, n-aș fi ratat lovitura, și aș fi deja un om bogat.

– Atunci, de ce n-ai făcut-o? Aveai tot interesul să mă elimini.

– Nu mă tenta să fac așa ceva, murmură, cu acreală.

Se apropie și o prinse de umeri. Apoi, încet, o mângâie cu degetele pe gât.

– Puteam să-ți rup gâtul, și să fac să se creadă că a fost un accident. Scările erau alunecoase, pământul ud, și tu erai slăbită. Da, ar fi fost o joacă de copil.

Ea înghiți cu greutate. Avea mâna fierbinte, și mângâierea lui avea ceva senzual.

– Nu crezi c-ai fi fost primul bănuit de poliție?

– M-aș fi descurcat eu într-un fel. Sunt o sumedenie de oameni care nu te au la inimă, să știi.

– De ce?

Se cutremură când îi simți degetele apăsând-o.

– Nu le place deloc felul cum te porți cu mine.

– Dar cum mă tratezi tu pe mine, le place? replică, neștiind ce să facă: să-l împingă sau să i se cuibărească la piept.

– Nu le pasă.

Era prea aproape de el. Ridicând capul, îi întâlni privirea glacială, și se cutremură.

Putea s-o omoare, cum ar fi putut să-l omoare pe bărbatul împreună cu care fugise. Poate încercase s-o omoare, dar șovăise în momentul când să-i dea lovitura fatală.

Dar pentru ce motiv? Să fi avut remușcări în ultima clipă? Poate o iubea un pic…

Degetele soțului îi trasau acum cercuri de foc pe piele, îi provocau emoții contradictorii. Se aplecă peste ea. Avea s-o sărute, știa acest lucru. Avea tot dreptul s-o facă, fiind soțul ei.

Atunci, de ce avea impresia că era vorba de primul lor sărut?

Rămânea nemișcată, așteptând ca buzele lor să se întâlnească, lăsând ochii să i se închidă. Era

conștientă că se juca acum cu focul, dar era mai presus de ea. Sărutul acesta, spera…

Și, deodată, el se îndepărtă.

– Gata cu întrebările, Molly. Du-te de aici!

Deschise ochii și-l privi, încurcată. O dorea. Ghicea acest lucru, și gândul ăsta o făcea să se simtă bine. Da, o dorea, dar se și temea de ea.

Era o slabă consolare. Dacă se temea de ea, era nimic în comparație cu frica pe care i-o inspira el. Nu-și asumă riscul să-l contrazică, și se ridică, luându-și cana goală.

– Noapte bună, vise plăcute, spuse depărtându-se.

În loc de răspuns, el mormăi o înjurătură. Câinele se uită pe rând la ei înainte de a se ridica s-o urmeze.

– Beastie! strigă Patrick.

Vrând nevrând, câinele se întoarse la stăpânul lui.

Molly ajunse la scară și începu să urce, cu pași grei, umerii încovoiați, simțindu-se deodată foarte singură.

Rămase trează mult timp, ascultând picăturile de ploaie bătând darabana pe acoperiș. Era cald, atât de cald încât devenea sufocant. Stătea acolo, întinsă în

pat, într-o cameră pe care o detesta mai mult decât orice. De altfel, dacă trebuia să rămână prizonieră în casa asta timp de mai multe luni, și dacă nu vroia să înnebunească, trebuia să se gândească să schimbe decorarea camerei. Cum putuse să trăiască aici atâta timp?

Deodată, împietri. Un zgomot de pași se auzea pe scări. Cu inima palpitând, așteptă, convinsă că ușa se va deschide și va apărea soțul ei, reclamându-și drepturile… Pentru că o dorea, nu inventase ea sclipirea de senzualitate pe care i-o citise în ochi.

Pașii de pe culoar se opriră, și simți că i se taie răsuflarea.

Dar atunci când, fremătătoare, se pregătea să-l înfrunte, el își continuă drumul până la camera lui și trânti zgomotos ușa.

Atunci, ochii ei se umplură de lacrimi pe care le șterse nervoasă cu dosul palmei. Doar n-avea să plângă pentru că o lăsa în pace. Nu asta vroia și ea? Da! Era ușurată că nu venise s-o hărțuiască, și era fericită. Cât se poate de fericită.

Pentru că, bineînțeles, îl ura pe Patrick Winters, chipul frumos și crud, ochii nemiloși, îl ura așa cum nu mai urâse niciodată pe nimeni.

***

Patrick nu era sigur că va putea să suporte mult timp o asemenea situație.

Parfumul acestei femei, respirația gâfâită, îl urmaseră până în cameră și-l chinuiau fără milă. Ultimele săptămâni fuseseră un repaus agreabil, un repaus la care sperase de aproape un an. Nu vroia să se mai întoarcă, nu mai vroia să doarmă la câțiva metri, despărțiți numai printr-un perete subțire, ea nedându-și seama de efectul pe care-l avea asupra lui.

Dac-ar fi putut măcar să adopte o atitudine dezinvoltă, s-o ignore, să trăiască făcând abstracție de existența ei. Dar asta ar fi fost în contradicție cu temperamentul lui impulsiv. Totuși, nu se mai simțea

îndrăgostit. Nu era decât o puștoaică, n-avea la ce să se aștepte sau la ce să spere de la ea. De ce naiba se însuraseră?

Nu putea să dea vina pe nimeni altcineva… Nici pe tatăl lui, care spera în tăcere să se reîntâlnească. Nu, el alesese să-i ceară mâna, o greșeală pe care o va plăti toată viața.

Ah, tatăl lui ar râde astăzi dacă l-ar vedea chinuindu-se atât! Jared Winters își cunoștea bine fiul, știa că n-ar putea rezista tentației, și până la urmă se va însura cu preferata lui.

Ei bine, acum zece luni, lucrul ăsta se întâmplase! În ce viespar intrase?

În fine, avea să iasă de aici! Nu mai era decât o chestiune de zile, poate de luni, înainte să plece, înainte să se despartă de ea… Atunci, poate va fi în stare să uite!

***

A doua zi dimineață, Molly se trezi transpirată, cu mâinile tremurând.

"Trebuie să fi avut un coșmar", își spuse ducându-se să tragă perdelele.

Soarele pătrunse din belșug în cameră, dar nici căldura acestei lumini primăvăratice nu reuși să risipească proasta dispoziție a tinerei femei. Deschise fereastra, sperând că răcoarea dimineții va atenua această senzație de indispoziție care nu-i dădea pace, dar fu ca și cum ar fi primit o palmă. Aerul era glacial, la fel ca ochii albaștri ai soțului său. Închise imediat fereastra.

Ceasul de pe noptieră arăta ora șase și jumătate. Era clar, se trezise prea devreme! O clipă, se gândi să se culce la loc, însă perspectiva de a se cufunda din nou într-un coșmar o descurajă. Și pe urmă, avea o mie de lucruri de făcut pe ziua de azi, printre care, să-și intensifice eforturile de a-și stimula memoria, ca să încerce să-și redescopere trecutul, povestea. O mulțime de întrebări nu-i dădeau pace și n-avea să-și găsească liniștea până nu le va afla răspunsurile.

Se duse în baie și se spălă pe față cu apă rece. Pe urmă, își plimbă privirea de jur-împrejur, surprinsă de acest lux care bătea la ochi, pe care nu-l recunoștea, și care-i dădea impresia că era străină de acele locuri. Fastul acesta i se părea apăsător.

Întoarsă în camera ei, îmbrăcă aceleași haine ca în ziua precedentă, preferându-le față de cele aranjate în dulap.

Bucătăria cu mobilă veche era mult mai primitoare când soarele intra pe ferestre. Într-un colț, era un șemineu în care ardea focul, încălzind camera. Cu masa lungă din lemn de stejar, dulapurile pentru veselă și pereții spoiți cu var, încăperea era primitoare. Și, pentru prima dată de când venise la ranch, Molly se simți destinsă. De fapt, pentru prima dată de când ieșise din coma de la spital, mai deunăzi…

– Slavă Domnului! Doamnă Winters, cum de sunteți trează la ora asta? întrebă o voce uimită în spatele ei.

Molly schimbă tactica. O femeie cu o expresie binevoitoare o privea din pragul ușii. Ea continuă:

– Aveam de gând să vă aduc micul dejun la pat, ca înainte.

– Bună dimineața, spuse Molly salutând-o clătinând din cap, deodată intimidată de femeia asta cu părul grizonant și privirea vioaie. Ziua era prea frumoasă ca să rămân în pat.

Femeia aruncă o privire pe fereastră înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui Molly.

– Ei bine, eu nu m-aș duce astăzi la un picnic. În fine, e mai frumos decât în ultimele zile. De o săptămână, a plouat tot timpul, dar n-aveți de unde să știți asta. Duceți-vă să vă așezați în sufragerie, am să vă aduc ceva să vă refaceți. Cafea?

– Dacă nu te deranjează, aș prefera să mănânc aici.

Interlocutoarea o privi, vizibil uimită.

– Ei bine… Cum vreți, doamnă Winters. Sunt de acord că e mai bine în bucătărie, cu șemineul aprins. De altfel, Pat servește mereu micul dejun aici.

Continuă să vorbească punând masa, apoi îi servi o cană cu cafea, cu lapte și zahăr. În fine, puse feliile de pâine la prăjit.

– Ce vreți să mâncați, doamnă Winters? Ca de obicei?

Molly simți că roșește.

– Eu… mă tem că…

– Oh, ce proastă sunt! Am uitat că v-ați pierdut memoria! Pat mi-a spus despre asta. De altfel, probabil că nu știți cine sunt, nu-i așa?

Fără să-i lase timp să răspundă, femeia continuă:

– Sunt Fran Morse, menajera. De obicei, serviți două felii de pâine prăjită și un suc de portocale, dar poate în dimineața asta sunteți tentată de ceva mai consistent.

– Ei bine… eu… Patrick a pregătit de mâncare aseară, spuse ea alegându-și cu grijă cuvintele, refuzând să-l numească pe acel bărbat soțul ei.

– Atunci, trebuie să fiți moartă de foame! exclamă femeia zâmbindu-i prietenos. Omul ăsta e cel mai prost bucătar. Dacă n-aș fi fost aici, ar fi murit de mult de foame.

– Aveți dreptate, parcă mi-e puțin foame. Mi-ar plăcea niște ochiuri cu șuncă, dacă nu cer prea mult.

Și una din brioșele acelea pline de savoare.

Menajera era de-a dreptul radioasă.

– Dacă vă aduceți aminte de brioșele mele, ăsta-i un semn bun.

Ea așeză pe masă o farfurie cu brioșe, fără să acorde nici o atenție expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui Molly.

Așadar, își aducea aminte de brioșele doamnei Morse! Era deci pe cale de a se vindeca… Amintirile începeau să apară pe rând. Așa îi spusese și medicul. Își înfipse dinții în brioșa care se dovedi într-adevăr excelentă.

Curând, încălzită de amabilitatea menajerei, simți nevoia să zâmbească. Era singura persoană împreună cu care se simțea bine, și care n-o acuza pentru misteriosul rău pe care-l făcuse. O privi dereticând prin bucătărie, cu un sentiment de recunoștință, regretând că momentele astea nu puteau să dureze o eternitate.

După ce-și devoră micul dejun și bău două cafele, tânăra femeie se simți în stare să înfrunte o nouă zi.

– Vreți să vă ajut să strângeți? întrebă, ridicându-se.

Menajera o privi, surprinsă.

– E prima oară când vă aud spunând așa ceva. Ca să fiu sinceră, întotdeauna am știut că nu aveți un suflet rău. Nu-i așa? Mulțumesc, dar trebuie să mă descurc singură. În definitiv, sunt plătită să fac asta.

Molly încuviință, încercând să nu ia în seamă cuvintele care-i răsunau în urechi ca un refren lugubru: "Ca să fiu sinceră, întotdeauna am știut că nu aveți un suflet rău. Nu-i așa ?"

Era gata să răspundă la asta.

– Ei bine, dacă aveți nevoie de mine să pregătiți masa de prânz, nu ezitați să mă chemați, doamnă Morse.

Era abia ora șapte când ieși din bucătărie, liniștită, și totuși mai tulburată decât vroia să recunoască. Nu știa de unde să înceapă căutările. Viața ei părea scoasă dintr-un roman de Agatha Christie; erau o sumedenie de indicii, întrebări care se puneau, suspecți și acuzații, și gândul că trebuia să descurce intriga asta o descuraja.

Până la urmă, ajunse în camera ei. Patrick plecase de acasă cu noaptea-n cap. Willy, după toate aparențele, nu-și va scoate nasul la iveală înainte de ora prânzului. Era deci condamnată să rămână singură, cu frământările ei.

Deschise dulapul și-și privi incredibila garderobă. Doamne! Cum putea să se îmbrace așa? Hainele acestea, evident scumpe, erau minunate, dar nu se vedea purtându-le. Ieși pe palier și o strigă pe doamna Morse.

– Avem vreo valiză veche, care să nu fie de trebuință?

– Fir-ar să fie, ce vreți să faceți, doamnă Winters? răspunse menajera făcându-și apariția la picioarele scărilor, cu o cârpă în mână.

– Vreau să fac și eu un pic de ordine. Deci, e vreo valiză pe care s-o pot folosi?

– Trebuie să găsiți în fundul dulapului din camera dumneavoastră. Aveți nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc, spuse înainte de a intra din nou în cameră.

O valiză mare de lemn se găsea în spatele unui raft pe care se aflau o sumedenie de pantofi. Începu imediat să îngrămădească hainele lui Molly Winters. Patrick avea dreptate când spunea că era cheltuitoare. Toate hainele astea trebuie să fi costat o avere…

Dându-și seama de acest lucru, o cuprinse un sentiment de vinovăție. Lucrurile astea, în loc să le depoziteze într-un colț prăfuit din pod, ar fi putut să le doneze unei societăți de binefacere.

Păstră strictul necesar din hainele cele mai simple, restul le închise în valiza veche. În orice caz, n-ar purta niciodată hainele astea, mult prea sofisticate. Situația nu era ușoară, dar dacă s-ar fi îmbrăcat ziua atât de sofisticat, cu siguranță n-ar fi rezolvat nimic.

De altfel, cui vroia să placă? Soțului? Ar fi fost ridicol să-și dea osteneala, pentru că, era clar, lui puțin îi păsa cum era îmbrăcată. Abia dacă se uita la ea.

Totuși, chiar dacă bărbatul acesta o înspăimânta, trebuia să recunoască un lucru: se simțea inexplicabil atrasă de el.

Dar va ști să reziste. Viața îi era și așa suficient de complicată… Oftând, închise capacul valizei.

Nu mai rămânea mare lucru în sertarele comodei sale. Câteva bluze de dantelă, pulovere de mohair și o rochie de bumbac, albă, elegantă și simplă, care era parcă în contrast cu restul. Diferența era atât de mare, încât se întrebă dacă nu era a altcuiva…

Dar n-avea rost să încerce să-și aducă aminte, memoria îi era iremediabil blocată. În sfârșit… poate va avea ocazia să poarte rochia asta într-o seară. Dacă se gândea bine, era puțin probabil să se întâmple așa ceva. Patrick fusese foarte clar; următoarele săptămâni trebuia să trăiască retrasă. Dar nu-i păsa, pentru că atâta timp cât nu-i revenea memoria, prefera să lase lucrurile să curgă de la sine.

În fața oglinzii mari, își privi imaginea și se strâmbă. Trebuia să-și cumpere câteva haine pe gustul ei, pentru că nu putea să se îmbrace mereu cu pantaloni…

Pe cine vroia să impresioneze? Dacă era vorba de Patrick Winters, își pierdea timpul.

– Am o valiză plină cu haine de dat, spuse Molly când intră în bucătărie. Ai vreo idee unde aș putea să le trimit, doamnă Morse?

Menajera făcu ochii mari.

– Unde să le trimiteți? repetă ea, aparent năucită.

– Da. Nu le mai vreau. Nu sunt pe gustul meu.

– Mă întreb dacă n-o să vă pară rău într-o bună zi. Nu vă faceți griji, am să-i cer lui Ben să se ocupe de treaba asta, de îndată ce va veni.

– Ben?

Menajera o privi, nedumerită.

– Da, bărbatul meu, completă după o tăcere jenantă. Nu vă mai aduceți aminte? Vă cunoaște de când aveați șaisprezece ani.

Molly ridică din umeri, dezorientată.

– Masa de prânz o să fie gata curând? Mor de foame, continuă, ca și cum n-ar fi fost nimic.

Menajera clătină din cap, în vreme ce o privea și mai ciudat.

– Doamnă Winters, știu că poate n-ar trebui să vă spun, dar…

– Totdeauna mi-ai spus "doamnă Winters"?

– Numai de când v-ați măritat. Înainte, perntru Ben și pentru mine, erați Molly.

– Atunci, de ce să nu revenim la acest bun obicei?

O recompensă cu un zâmbet larg, înainte de a adăuga:

– Acest" doamnă Winters" mi se pare prea ceremonios. Nu-mi place deloc.

– Cum vreți.

Femeia aruncă o privire neliniștită spre ușă.

– Cred că ar trebui să vă destăinui ceva, înainte de masa de prânz.

Începutul ăsta misterios nu anunța nimic bun, și pe Molly o cuprinse imediat neliniștea. Reuși totuși să-și păstreze zâmbetul.

– Da, spuneți-mi, doamnă Morse.

Se sprijini de masă cu o atitudine care se vroia nepăsătoare.

– Toată lumea știe că vor să se căsătorească imediat după pronunțarea divorțului, declară femeia dintr-o suflare, ca și cum ar fi vrut să scape de o veste apăsătoare.

Molly nu înțelegea nimic.

– Cine se va căsători cu cine?

– Patrick, cine altul? Se vorbește că o să se însoare cu doamna Canning. Închipuie-ți că bărbatul ei a murit chiar în ziua în care ai părăsit ranchul. Nu se poate spune că a suferit prea mult. Am crezut că e mai bine să te previn… în cazul în care ți-ai face încă iluzii.

– Iluzii? În legătură cu ce? Cu căsnicia mea? Nici nu-mi aduc aminte că sunt măritată!

În glasul ei era o notă de amărăciune, și se rugă ca menajera să nu bage de seamă.

– De altfel, cine este această doamnă Canning? O cunosc?

– Înainte de accident, erai nedespărțită de Lisa. În fine… Tot ce știu este că au plecat să se plimbe împreună, și nu trebuie să întârzie prea mult. Dacă vrei, pot să-ți aduc mâncarea în cameră. Nu cred să fie prea amuzant să-i vezi împreună. Asta durează de mult timp, chiar după căsătoria Lisei cu bătrânul Fred Cannning, acum cinci ani.

De altfel, dacă vrei să știi ce cred eu, ea este cea care aleargă după el.

– Atunci, de ce s-a însurat cu mine? Pentru bani? Mi-a spus că sunt bogată.

– Nu știu de ce-a făcut-o. După părerea mea, te-a iubit.

– Dar acum n-a mai rămas nimic, nu-i așa?

Femeia consideră că era mai bine să nu răspundă, și se aplecă să-și facă de lucru cu cratițele ei.

– Tot ce știu, este că Patrick nu te-ar fi luat de nevastă numai pentru bani, Molly. Avea destule mijloace să facă rost, dacă vroia.

" Dacă mă omora, de exemplu", se gândi, înfiorându-se.

În clipa aceea, în curte se auzi zgomot și, aparent sigură pe ea, Molly se apropie de fereastră.

Atenția îi fu atrasă în primul rând de bărbatul care mai rămânea soțul ei pentru câteva săptămâni. Era înalt, bine legat, maiestuos în purtare, și părea să fie una cu calul lui. Era irezistibil de frumos. Lângă el, pe o iapă șargă, mergea așa-zisa lui prietenă, faimoasa

doamnă Canning, o frumusețe de o vârstă greu de definit, cu o alură elegantă, cu părul blond, drept, și un chip încântător.

Călăreața se aplecă spre Patrick, râzând. Privirea pe care o schimbară o făcu pe Molly să se simtă copleșită de gelozie. Nu-și amintea nici de bărbat, nici de blonda asta, și totuși simți o pișcătură de gelozie, care-i era dureros de familiară.

Lisa Canning își mângâie iapa cu un gest plin de grație, și deodată, Molly înțelese de ce femeia aceasta nu-i era necunoscută. Creatura asta sofisticată se potrivea perfect cu camera fastuoasă de la etaj, cu perdelele de mătase roșie și șifonierul plin cu haine scumpe și sofisticate. Toate astea erau pentru o femeie ca ea, încât Molly se întrebă dacă nu Lisa fusese cea care o sfătuise să-și cumpere lucrurile. În fine, nu putea să fie chiar ea cea care, pentru a păstra bărbatul pe care-l iubea, alesese să-și imite rivala?

Se așezaseră deja în sufragerie, când ea intră.

– Molly, draga mea! exclamă doamna Canning grăbindu-se s-o întâmpine.

Poison… era chiar Poison… parfumul franțuzesc pe care-l folosea femeia asta. Molly rămase înmărmurită de stupoare, atât de inexplicabil i se părea că putuse să identifice un miros, când nu recunoștea chipul persoanei care-l folosea.

– Ne-ai lipsit atât de mult! continuă Lisa bătând-o pe mână, într-un clinchet de brățări.

Pe urmă, făcu un pas înapoi privind-o curioasă, și cu falsă solicitudine.

– Nu pari în apele tale, draga mea.

Deodată, făcu ochii mari privind-o atent din cap până-n picioare.

– Dar de unde ai scos hainele astea prăpădite?

– Din dulapul meu. Îmi pare bine să te văd din nou.

– Vai, ce ne-ai speriat! Nici nu-ți închipui…

Lisa Canning se întoarse la masă și puse mâna, cu un gest posesiv, pe brațul lui Patrick.

– Nu-i așa, dragul meu?

Molly, care parcă se aștepta să vadă că rivala are unghii roșii și ascuțite ca niște gheare de uliu, fu

surprinsă să descopere niște mâini cu unghii îngrijite, dar nelăcuite.

Patrick se ridică, și se mulțumi să-și privească puțin trist soția. Lui Molly îi părea rău că nu ascultase îndemnul menajerei de a lua masa în camera ei. Deodată, prin minte îi trecu o idee. Ca să placă unei femei ca Lisa, lui Patrick îi trebuia mulți bani. Și cum i-ar fi obținut dacă nu moștenindu-și soția bogată?

– Nu crezi c-ar fi mai bine să mănânci în camera ta? îi sugeră Patrick, cu o voce glacială. Abia ai ieșit din spital, și mi se pare că ești destul de obosită.

– Doamne, nici nu mă gândesc! răspunse tânăra femeie, simțind că i se umezesc ochii. Trebuie să fac puțină mișcare, și pe urmă am nevoie să-mi petrec timpul cu prietenii și familia.

Cu toți cei pe care-i iubesc, adăugă cu un zâmbet adresat soțului.

Parcă forța nota. Nu dură mult până ce bărbatul să riposteze. Înjurând ca un birjar, se apropie de ea cu un aer amenințător. Doamna Canning fu cea care-l opri.

– Pat mi-a spus puțin mai devreme că suferi de amnezie, murmură ea. De necrezut! Parc-ar fi o telenovelă.

– Chiar așa este, bombăni Patrick.

– Sunt surprinsă că ți-a vorbit despre asta, făcu Molly. Am avut impresia că soțul meu nu mă credea.

Acesta se strâmbă cu dispreț, și Lisa își înfipse mai tare degetele în brațul lui musculos.

– Bineînțeles că te crede, Molly. Cum ai putut să fugi fără să-mi spui și mie, prietena ta cea mai bună? Și mai ales, să nu-ți previi bărbatul?

Cred că aveai motive întemeiate să faci ce-ai făcut, și sunt sigură că dac-ai să-ți aduci aminte, ai să ne spui imediat și nouă.

Molly se uită la ei rând pe rând. Prietena cea mai bună arăta prea multă solicitudine ca să nu fie vorba despre o prefăcătorie. Și soțul ei, care-și arăta tot disprețul față de ea…

Dacă erau complici amândoi…? Fără îndoială, moartea ei le-ar fi rezolvat problemele! Nu era de mirare că încercase să fugă.

– Bineînțeles, răspunse cu un calm olimpian, înainte de a tăbărî pe platoul cu antreuri pe care le pregătise menajera.

Îi era foame, și puțin îi păsa acum că așa-zisa ei prietenă o privea curioasă, în timp ce devora antreurile.

– Atunci, reîncepu ea după ce termină aperitivele, spune-mi și mie ce s-a petrecut cu voi cât am fost plecată?

Patrick fu cât pe ce să se înece cu băutura.

Masa a fost minunată, se gândi Molly câteva ore mai târziu, așezată pe pat, privind fix batista pătată cu portocaliu. Era clar că Lisa era obișnuită cu situațiile extrem de complicate, și se simțea ca un pește în apă. Cât despre Patrick, abia dacă rostise două-trei cuvinte în timpul dejunului.

Molly intrase în joc. Dăduse răspunsurile care erau așteptate, adoptând rolul tinerei prietene puțin naive. Da, își închipuia cu ușurință zâmbetele îngăduitoare ale Lisei și ale lui Patrick în fața unei adolescente exuberante care-i urmase ca un câine! Și avea impresia că asta era…

În cazul ăsta, de ce nu se însurase cu Lisa? Uitase de existența bătrânului soț, domnul Canning! Păcat că sărmanul om nu murise cu zece luni mai devreme. I-ar fi scăpat pe amândoi de multe necazuri.

Atinse batista pe care o ținea în mână. Urmele portocalii parcă îi spuneau ceva, dar ce? Nu era nici rugină, nici sânge. De ce poliția nu socotise de cuviință s-o oprească și s-o trimită la analiză? Doar dacă n-a fost ascunsă… Dar atunci, în ce scop?

Se prăbuși pe perne. Toate întrebările astea fără răspuns o scoteau din minți.

Și pe urmă, se simțea atât de nedorită, chiar exclusă. Îl văzuse pe Patrick plecând brusc de la masă, nu mult după aceea și Lisa, și refuzase să se gândească la ce plecaseră să facă amândoi.

Nu avea să știe.

Cu prudență, strecură batista sub cearșaf. Nu era hotărâtă s-o arate celorlalți. Sigur, n-avea nici o idee ce putea să reprezinte, dar era singura dovadă pe care o avea. Și nici vorbă s-o lase să-i fie subtilizată…

Capitolul 4

Amnezie! Și mai ce? Molly credea că putea să-i facă să înghită asemenea baliverne?

Era prea ușor. Câștiga timp, făcând pe amnezica.

Însă dacă această pierdere de memorie era adevărată, dacă Molly era sinceră, asta ar schimba tot. În ziua în care-și va recăpăta memoria, își va goli sacul… și ar fi nevinovată.

***

Molly se trezi în întuneric, complet dezorientată. Trebui să treacă un timp, până să-și aducă aminte unde era. Se ridică în capul oaselor și aprinse veioza, încercând să se orienteze. Rămăsese închisă în camera ei toată după-amiaza, de frică să nu-i întâlnească pe Patrick și pe Lisa. Până la urmă, adormise.

Ce putea să facă în zilele următoare? Cel puțin dacă i s-ar fi dat voie să părăsească ranchul… Trebuia cu orice preț să iasă, să întâlnească oameni care ar fi putut s-o ajute să-și redescopere trecutul. Dar soțul fusese categoric: înainte de a-i da cheile mașinii, trebuia să se poarte ireproșabil.

Nu avea nici măcar cu cine să vorbească. Nu-l mai văzuse pe Willy de ieri seară, și Patrick părea hotărât să rămână toată ziua în biroul lui.

În ranchul ăsta, nu era decât o persoană cu care nu se întâlnise, și pe care putea eventual s-o întrebe. Era vorba despre o verișoară îndepărtată, Ermintrude White, mătușa Ermy, cum îi spunea toată lumea. Dar uite că ruda asta plecase pentru câteva zile la niște prieteni, după spusele doamnei Morse.

Aceasta din urmă îi făcuse un portret nu prea măgulitor mătușii Ermy. Era o femeie egoistă, leneșă și cu o limbă de viperă!... Nu se grăbea deloc s-o cunoască.

De fapt, dacă stătea bine să se gândească, numai Patrick conta pentru doamna Morse. Aceasta își lingușea tot timpul patronul, în afară de momentele în care-i reproșa că se interesează de doamna Canning.

Totuși, Molly trebuia să recunoască un lucru: o plăcuse și pe ea. Femeia asta parcă nu-i purta ranchiună pentru tirania cu care, după spusele lui Willy, condusese casa înainte de accident.

De ce o iertase menajera? Asta rămânea un mister...

Molly fu trezită din gândurile ei de un zgomot de pași grei pe coridor, urmat de o bătaie în ușă. Încremeni, ținându-și răsuflarea. Știa cine era, și nici nu se gândea să se ducă să deschidă, însă când începu să viseze că soțul ei se va descuraja și o va lăsa în pace, ușa se deschise brusc.

Patrick apăru în cadrul ușii, imens și impresionant. Preț de o secundă, simți o dorință nestăpânită cuprinzând-o. O dorință care se risipi imediat ce înțelese că nu era vorba despre o vizită de curtoazie. Părea să-și fi ieșit din fire.

– M-am gândit că ai să te conformezi regulilor casei! spuse el pe un ton tranșant. Dar, bineînțeles, însemna să-ți cer prea mult. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că nu ești tu cea care comandă în casa asta! Îți dau trei minute să te scoli, să te îmbraci și să cobori ca să te alături musafirilor noștri din salon, și contez pe tine să nu faci scandal și să fii politicoasă. Ne-am înțeles?

Disprețul din cuvintele lui o făcu să se cutremure.

– Chiar acum! reluă el văzând-o că rămăsese înmărmurită.

Se apropie de ea amenințător și, temătoare, Molly începu să se agite. Sări din pat și se grăbi să se îmbrace.

Această supunere bruscă îl făcu să râdă, un râs deloc liniștitor.

– Constat cu plăcere că încă ți-e frică de mine. Hai! Grăbește-te, ești așteptată jos!

Ajuns în pragul ușii, se întoarse ca s-o măsoare din cap până-n picioare.

– În cazul în care-ai uitat, te schimbi pentru cină.

Lui Molly îi îngheță sângele în vine. Cum îndrăznea să-i ceară așa ceva, când el nu-și dăduse osteneala să-și schimbe pantalonii spălăciți și cămașa groasă, cu o ținută mai elegantă? Ridică din umeri cu un gest de fanfaronadă.

– Îmi pare rău, dar va trebui să te mulțumești cu ce am pe mine. N-am cu ce să mă schimb.

– Înțeleg! Garderoba nu-i mai place doamnei! Doamna ar vrea să și-o schimbe cu totul?

Bărbatul rânji.

– De ce nu? În definitiv, sunt banii tăi. Ai voie să-i folosești așa cum vrei.

– Am mulți bani? întrebă, împinsă de curiozitate.

– Chiar mă gândeam când o să te hotărăști să-mi pui întrebarea asta, replică el cu un rânjet sardonic. Eram pe punctul de a începe să cred în această

amnezie; e prima oară când vorbești despre bani în ultimele zile!

– Vreau să știu cât ar trebui să-ți dau ca să mă lași în pace!

Cuvintele astea trebuie să-l fi dezorientat, pentru că ezită înainte de a răspunde:

– N-am nevoie de banii tăi.

– Atunci, ce aștepți de la mine? De ce te-ai însurat cu mine?

Din câțiva pași, ajunse lângă el și i se postă în față, cu mâinile în șolduri.

Îl provoca, sperând în felul ăsta să-l tragă de limbă. Se săturase de cuvintele cu subînțeles pe care i le trimitea ca pe niște săgeți înveninate.

Și pe urmă, își spunea că poate-l va atinge. Ca aseară… Vroia să știe efectul pe care l-ar fi produs un nou contact, dar făcu un pas înapoi, fără să încerce măcar să-și ascundă subita încurcătură.

– Să fii jos în cinci minute, Molly, mormăi el dregându-și glasul. Dacă nu, am să vin să te iau de păr.

Molly își stăpâni un zâmbet amuzat, din cauza acestei amenințări.

Sfidătoare, întârzie în camera ei, dar cum, după un sfert de oră el nu-și făcu apariția, nu putu rezista curiozității și coborî.

Cuprinsă deodată de teama de a înfrunta niște chipuri dușmănoase, se opri pe culoar, puțin înainte de a ajunge în salon, ca să audă clinchetul paharelor de cristal, râsetele amicale ale celor prezenți la masă, care se opriră imediat ce intră pe ușă. Conștientă că n-avea de ales, trase adânc aer în piept, și intră în încăpere cu o nonșalanță ostentativă.

Patrick ignoră această intrare, făcându-și de lucru în spatele barului.

– Ah, iată-te în sfârșit! exclamă Lisa, întinsă pe canapea, ca o pisică torcând. Ai petrecut o după-amiază plăcută, draga mea?

– Foarte plăcută, mulțumesc.

Dar tu?

Lisa aruncă o privire languroasă pe sub genele lungi în direcția lui Patrick, și zâmbi provocator.

– Vrei să știi dacă am petrcut o după-amiază plăcută? Ei bine, răspunsul este da, Molly. A fost minunat!

Molly strînse din dinți, refuzând să răspundă provocării, și aruncă o privire prin toată camera. Așezat lângă șemineu, unchiul Willy asista la schimbul de replici cu o plăcere incontestabilă.

– Ce faci în seara asta, Willy? spuse ea cu un zâmbet politicos, căutând un pretext să scape de insuportabilele sclifoseli ale metresei soțului ei.

– Ei… bine, draga mea, bombăni Willy cu voce cleioasă, ridicând un pahar s-o salute. Mulțumit … să văd că te-ai hotărât să vii la noi.

Molly remarcă nota condescendentă a cuvintelor lui, și deodată se simți furioasă contra tuturor. Sporovăiseră o grămadă pe seama ei, căutând mijloace prin care s-o facă să se chinuiască. Ei bine, n-avea să-i lase! își propuse, așezându-se într-un fotoliu și trecându-i în revistă pe toți cu privirea.

Patrick se apropie până la urmă de ea, cu un pahar în mână.

– Începeam să fiu îngrijorat din pricina ta! comentă cu aparentă bunăvoință, întinzându-i un pahar.

Trebui să se stăpânească să nu-i arunce conținutul paharului în față.

– Ce-i asta? întrebă ea adulmecând lichidul roșiatic.

El înălță o sprânceană.

– Băutura ta preferată, sucul de struguri, dar fără votcă, astă seară.

Medicul ți-a interzis alcoolul. În starea în care te afli…

Agasată de tonul acesta suspicios, își mușcă buzele ca să nu-i dea o replică usturătoare.

Făcând paradă, îl recompensă cu un zâmbet batjocoritor și luă o înghițitură din aperitivul din pahar, întrebându-se dacă nu cumva, printre altele, avusese o înclinație către alcool.

Pe urmă, refuzând să se demoralizeze din cauza handicapului amneziei, se instală mai comod în fotoliu, și-și studie companionii.

Ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo. Willy, Patrick și Lisa parc-o uitaseră, discutând cu aprindere

despre ultima cursă hipică, un subiect din care nu înțelegea nimic.

Ea fu prima care remarcă apariția unui alt invitat: un bărbat de vreo patruzeci de ani, care intră discret în salon. Era înalt, aproape la fel de înalt ca Patrick, dar nu la fel de bine legat. Cu părul șaten cârlionțat și ochii cenușii, era seducător în felul lui. Poate puțin prea timid, dar în primul rând… aici, nu se simțea în largul lui. Părea prea blând, prea amabil, atât de departe de violența și pasiunea care-l animau pe stăpânul locului. Molly avu impresia că poate-și găsise în sfârșit un aliat…

– Salut pe toată lumea! lansă el dregându-și glasul și zâmbind fiecăruia.

– Toby! exclamă Patrick pe un ton surprinzător de prietenos. Vorbeam despre performanțele cailor arabi. Îți vom ierta întârzierea dacă ne explici cu ce sunt mai buni caii ăștia decât ai noștri.

Molly își privi soțul, stupefiată. Zâmbetul lui fermecător îi amintea deodată… Nu, de fapt, nu-și amintea nimic.

– Ce mai faci, Molly?

– Bine.

Willy și Lisa îl priviră dezaprobator pe nou-venit, ca și cum ar fi descoperit un trădător printre ei, însă Toby păru să nu remarce nimic, atât de fascinat părea de interlocutoarea lui.

Molly se simți flatată. Pentru prima dată, cineva părea sincer bucuros s-o vadă. Emoționată, simți că i se umezesc ochii.

– Ne-ai lipsit, reluă ultimul venit.

– Mulțumesc, Toby, șopti Molly abia auzit, zâmbindu-i la rândul ei.

– Ce-ar fi să trecem la masă? interveni Patrick, stricând farmecul clipei.

Și fără să mai stea pe gânduri, o luă pe Lisa de braț și o conduse în sufrageria care-i aștepta.

– Mi-e o foame de lup, adăugă el cu un zâmbet la adresa lui Toby. Data viitoare când am să te invit, să încerci să vii la timp.

– Îmi pare rău, Pat. Am fost reținut, protestă el urmându-l.

Când Molly intră în încăpere, remarcă furioasă că Lisa acaparase locul stăpânei casei, în fața lui Patrick, în feluă ăsta izgonind-o alături de nesuferitul unchi Willy.

Se așeză pe scaun, stăpânindu-și un oftat. Ce făcuse să merite disprețul tuturor? Și de câte atenționări va mai avea parte înainte de a putea pleca definitiv din acest ranch? Din fericire, era Toby, care o privea admirativ. Încercă să se concentreze asupra acestui gând liniștitor, ca să nu mai audă glumele Lisei care flirta pe față cu Patrick.

– Molly, draga mea, făcu aceasta din urmă, întorcându-se în fine spre ea. Pat mi-a spus că ai vrea să faci ceva cumpărături. Aș fi încântată să te ajut să-ți alegi noua garderobă, și să-ți dau câteva sfaturi în materie de modă.

Molly își încleștă fălcile. Această scorpie își bătea joc de ea, lăsând să se înțeleagă că era prost îmbrăcată.

– Îți mulțumesc, Lisa, dar n-ar fi de folos, răspunse ea pe un ton care se vroia neutru.

Doamna Morse mi-a propus să mă ducă acolo. Nu vreau să te deranjez.

– Dar nu mă deranjezi absolut deloc. Adu-ți aminte ce ne-am mai distrat amândouă, când am fost prin magazine! Totdeauna te-am ajutat să te îmbraci, știi că-mi place asta.

Așadar, acestei " prietene" îi datora toaletele rafinate și ridicole pe care le găsise în dulapul său! De bună seamă, Lisa o făcuse expres…

– Nu, îți repet, n-are rost să-ți faci griji. Prefer să-mi aleg singură hainele.

De data asta, vorbise pe un ton cât se poate de ferm și Lisa nu avu de ales decât să cedeze, nu înainte de a ridica din umeri și a schimba o privire cu Patrick.

Toby rupse tăcerea grea care urmă vorbind despre vreme, dar Molly nu mai reuși să se liniștească. Se săturase deodată de această ambiață apăsătoare, de privirile ipocrite care i se aruncau de la un capăt la celălalt al mesei, de secretele pe care fiecare le păstra pentru el…

– Spune-mi, Lisa, exclamă cu un zâmbet care se vroia inocent, ați hotărât deja data căsătoriei?

– Poftim? abia reuși să răspundă cea întrebată.

Molly mușcă din plăcinta cu ciocolată pe care o pregătise doamna Morse pentru desert, râzând în sinea ei de mutrele pe care le făcuseră toți. Ridică în fine ochii, cu o expresie nevinovată.

– Da, reluă ea, am aflat că soțul tău a murit… Cât a trecut deja? Cinci săptămâni, nu-i așa? Știu că așteptai de mult timp asta, așa că n-aș vrea să faci pe văduva îndurerată în fața mea, Lisa.

Îi zâmbi înainte de a continua:

– Poate ai să-l convingi pe soțul meu să-ți închirieze un apartament în oraș, până ce divorțul se va pronunța. N-aș vrea să stau în calea voastră, știu cât de dificilă poate fi situația pentru tine.

– Ieși afară imediat! mârâi Patrick, furios.

Molly întoarse capul să-l privească inocent, ca să nu-i sară în cap și să-l zgârie.

– De ce te enervezi, dragul meu? întrebă cu un murmur în glas, imitând-o pe Lisa. Nu poți să spui că moartea bietului om nu este conformă planurilor voastre, nu? În definitiv, te-ai căsătorit cu mine în

disperare de cauză. Acum, ea este liberă… Totul e bine când se termină cu bine!

Spunând aceste cuvinte, se ridică și-și aruncă șervetul pe masă. Pe urmă, cu capul sus, se îndreptă spre ușă, în timp ce simțea că o cuprindea un val de furie.

Ajunsese la mijlocul scărilor, când își auzi soțul alergând după ea. Alungând gândul de a fugi să se refugieze în cameră, se întoarse pe loc, și-l așteptă cu un calm de care se miră ea însăși.

El o prinse de încheietura mâinii și o strânse cu toată puterea. Ochii lui albaștri o străpungeau ca niște fulgere.

– Ce te-a apucat să faci o asemenea scenă?

– Am vorbit prostii? răspunse cea întrebată, cât se poate de liniștită. Nu. N-am făcut altceva decât să spun adevărul, nu-i așa?

– Nu crezi că nu era momentul să spui așa ceva? Doar nu eu am profitat de întunericul nopții ca să fug cu amantul, după ce am dat foc grajdului și am asfixiat mai mulți cai. Nu eu l-am lovit pe Ben în cap ca să-l

las pe urmă pe câmp, într-o baltă de sânge. Și nu eu am fost găsit cu un bărbat asasinat lângă mine.

Molly se simți dezgustată.

– Chiar crezi că am făcut toate astea? murmură femeia, cu glas neutru.

– Altfel, cine? Erai singură în mașină, singură cu cadavrul ăla. Nu poți să spui că nu. Jumătate dintre animalele noastre au ars în incendiul din noaptea aia, Molly. Ai văzut vreodată un grajd luând foc? Știi ce înseamnă să auzi nechezăturile speriate ale cailor, să simți mirosul cărnii lor arse, și să nu poți face nimic să-i salvezi?

Ea clătină din cap și încercă să se elibereze, dar o ținea hotărât.

– A fost cât pe ce să ardă și casa. Ai știut? Nu, dar bineînțeles, puțin îți pasă!

Nu ești decât o puștoaică răsfățată care nu se gândește decât să facă rău și să se răzbune atunci când nu obține ce vrea.

– Ah, da? Tu, care le știi pe toate, trebuie cu siguranță să știi ce vreau…

– Din păcate, nu. Ascultă, Molly, reluă el deodată obosit, te rog, rămâi departe de mine, acum. Și dacă trebuie să mai stai la masă cu mine și cu prietenii mei, te-aș ruga să fii politicoasă, altfel jur să-ți rup gâtul.

Spusese că-l lovise pe Ben cu ceva în cap și-l lăsase într-o baltă de sânge. Doamna Morse, soția lui Ben, n-o credea în stare de o asemenea cruzime, altfel nu s-ar fi purtat așa cu ea… De altfel, cine o putea crede atât de malefică încât să facă una ca asta? Nu, toate astea nu erau decât minciuni!…

Dar curând, revolta alungă sentimentul de vinovăție care punea stăpânire pe ea. Patrick se putea duce dracului cu aceste acuzații nefondate, acuzații pe care nu era în măsură să le respingă astăzi! Îl privi cum se depărtează, tremurând de furie și indignare, când prin minte îi trecu o idee. Spusese c-o să-i rupă gâtul. Și dacă el era vinovatul? Ar fi putut foarte bine s-o urmărească, pe urmă să-l omoare pe bărbatul cu care era, trăgându-i una în cap, sperând s-o elimine și pe ea…

Dacă era el, de ce n-ar lua-o de la capăt?

De altfel, de ce insista să nu plece de la ranch, când era clar că nu putea s-o suporte? Ar fi fost atât de simplu s-o lase să plece…

Da, ce idee era oare în mintea lui?

***

În dimineața următoare, Molly iarăși nu se simți bine. Se trezi în zori, cuprinsă de o greață violentă. Abia avu timp să ajungă în baie înainte să înceapă să vomite. Iar și iar…până simți că parcă nu mai avea nimic în ea.

Când se potoli în sfârșit, era atât de zdruncinată și de slăbită, încât trebui să-și adune toate puterile care-i mai rămăseseră ca să ajungă la pat, și să se vâre sub cuvertură. Niciodată nu-i mai fusese atât de rău și, o clipă, se gândi că poate era vorba de o intoxicație alimentară. Ghinionistă cum era, poate fusese singura atinsă…

Nu, asta era numai paranoia! Doamna Morse era o bucătăreasă bună. Trebuia să fie vorba doar de un virus cu care se pricopsise cât stătuse la spital… Sau era o acumulare de stres.

Totuși, trebui să aștepte aproape o oră ca să reușească să se dea jos din pat, și încă una ca să se îmbrace și să se spele înainte de a coborî la parter. Menajera păru să intre în panică în momentul când o văzu intrând în bucătărie.

– Nu te simți bine deloc, Molly, spuse ea oferindu-i un scaun. Patrick mi-a spus că vrei să mergi la cumpărături, dar cred că ai face mai bine s-o lași pentru mai târziu. Am să-ți fac un ceai îndulcit cu miere, să vezi ce bine o să fie.

Femeia era grijulie ca o cloșcă, și Molly reuși să se liniștească.

– E doar un virus, doamnă Morse. Mă simt deja mult mai bine și aș vrea să merg în oraș. Vorbesc serios.

Avea impresia că era un copil care-și implora părinții să-l ducă la circ. De fapt, gândul de a-și

petrece o nouă zi singură și fără să aibă nimic de făcut în casa asta, o demoraliza.

– Mai vedem noi. Mai întâi, am să pregătesc un mic dejun consistent. Nimic nu merge mai bine pe stomacul gol ca niște cereale cu lapte!

Trei ore mai târziu, Molly, care se simțea mult mai bine, se pregătea să meargă în oraș cu menajera.

– De acord, de acord, acceptase doamna Morse. O să mergem. Patrick și Ben nu se întorc pentru masa de prânz, fiindcă au mult de lucru. Acum, putem să plecăm, dacă vrei.

În schimb, dacă o să-mi petrec după-amiaza cascând ochii la vitrine, contez pe tine să-mi dai o mână de ajutor pentru masa de seară.

– Bineînțeles. Hmm… doamnă Morse?

– Poftim?

– Crezi și dumneata, la fel ca ceilalți, că ți-am lovit soțul în cap și l-am lăsat într-o baltă de sânge?

Molly își ținu răsuflarea, temându-se de răspunsul interlocutoarei.

Dar femeia scutură hotărât din cap.

– Ai fost acuzată de multe în ultimul timp, dar nu cred că te-ai schimbat într-atât încât să-i dai lui Ben în cap. De altfel, nici el nu crede așa ceva.

– Mulțumesc pentru încredere, bâigui Molly, răsuflând ușurată. Atunci, cine-ar fi putut s-o facă? Au fost oameni care să dea târcoale pe aici?

– Numai cel cu care ai fugit.

Cuvintele parcă rămaseră suspendate între ele câteva clipe.

– Atunci… eu… eu sunt răspunzătoare, mormăi Molly, copleșită.

– Nu. Te-ai întâlnit cu niște oameni mai dubioși. Dar ai circumstanțe atenuante. Erai nefericită și nu puteai să gândești limpede. Bine că totul s-a terminat cu bine! Ben nu este deloc supărat pe dumneata, sunt sigură de asta.

– O să descopăr ce s-a întâmplat în realitate. Mai devreme sau mai târziu, o să-mi aduc aminte.

– Bineînțeles.

În clipa în care erau gata să plece, Molly exclamă:

– Era să uit, doamnă Morse! N-am bani.

– N-ai bani? Ba ai! Cărțile de credit sunt în portofel. În plus, nu m-ar mira să fie și niște bani gheață. Mereu ai așa ceva.

– Din păcate, nu știu unde mi-e portofelul.

Doamna Morse făcu o mutră pocăită.

– Oh! Așa e. Iartă-mă că nu m-am gândit eu singură. Patrick l-a pus în biroul lui. Din moment ce mi-a cerut să vin cu tine în oraș, nu văd nici un inconvenient să ți-l dau. Așteaptă-mă o clipă, până mă duc să-l caut.

Molly se îndoia că soțul putea să aibă asemenea considerație față de ea, dar primi mulțumită portofelul de piele în care găsi într-adevăr cardurile și mai multe bancnote mari. Dacă se gândea să mai fugă o dată, nu trebuia să-și facă probleme cum ar fi supraviețuit. Avea și actele de identitate, și permisul de conducere.

Vârând portofelul în buzunarul de la spate al blugilor, ieși din bucătărie. Trebuia mai întâi să găsească răspunsul la mai multe întrebări. De ce nimeni nu-l cunoștea pe acest George Andrews? Și cine-l omorâse?

În plus, de ce nimeni nu căutase să afle cine-l lovise pe Ben în cap?

S-o acuze pe Molly Winters de toate cele întâmplate le convenea tuturor, dar n-o să se lase! Trebuia să afle adevărul, chiar cu prețul vieții. Lisa Canning poate câștigase o luptă, dar nicidecum războiul. Avea să-i pună bețe-n roate. Intriganta asta încă nu se măritase cu Patrick Winters!

Ziua de cumpărături la New Hope fu un adevărat succes. Cele două femei mâncară de prânz într-un elegant restaurant franțuzesc, apoi se duseră pe străzile pietonale, unde se aflau negustorii. Molly cumpără o duzină de tricouri, pulovere ușor de purtat cu pantaloni, câteva cămăși groase pentru serile mai răcoroase, o pereche de cizme și niște adidași. Însoțitoarea ei păru scandalizată de cheltuială. De altfel, nu se codi să-și spună părerea.

– Trebuie să recunosc totuși, Molly, adăugă ea, că hainele astea ți se potrivesc mult mai bine decât cele pe care te forța doamna Canning să le cumperi. Sper să nu te lași prea repede.

– Nu, fii liniștită, replică Molly aranjând ultimul pachet în camioneta cu care veniseră. Am de gând să mă țină mult, foarte mult timp.

– Cu atât mai bine. Și dacă vrei să știi părerea mea, lui Patrick îi va plăcea cămașa pe care vrei să i-o faci cadou.

Încă o dată, Molly se arătă sceptică.

– Chiar așa crezi? întrebă, neliniștită. Am ales-o albastră, la fel ca ochii lui.

– Da, asta cred c-o să-l impresioneze.

Mai târziu, după-amiază, Molly își aranja lucrurile în șifonier când o umbră apăru în pragul ușii. Ridicând ochii, își descoperi soțul.

– Credeam c-ai să le porți, spuse el aruncând o cutiuță pe pat. Chiar dacă n-ai vrut să le pui niciodată, sunt ale tale.

Știa ce se găsea în cutiuța de fildeș. Inelul de logodnă și verigheta se odihneau pe catifeaua gri dinăuntru. Nici una dintre bijuteriile astea nu-i aducea nimic aminte despre trecut. Le scoase, le puse pe deget… și fu surprinsă să constate că i se potriveau perfect.

– De ce-am hotărât să nu le mai port? Le-am lăsat aici când am plecat?

– Nu le-ai purtat niciodată.

– De ce?

– Nu mai face pe nevinovata, Molly. Știi foarte bine că mi le-ai aruncat în față a doua zi după căsătorie.

– Ai fost un amant jalnic? întrebă dezinvolt.

El o privi cu răcelă.

– Probabil că așa ai crezut.

Îl privi cum pleca, întrebându-se ce putea să înțeleagă din expresia stranie ce i se întipărise pentru o clipă pe chip. Încă un mister, pe lângă atâtea altele.

Se îmbrăcă repede și se duse la bucătărie. Curăța cartofi, singură, când apăru din nou Patrick. Stătu o clipă în pragul ușii, ca și cum s-ar fi gândit să bată în retragere, pe urmă se apropie de ea. Se rezemă nonșalant de bufet.

– Văd că te-ai hotărât să porți verigheta, comentă cu o voce gravă care o făcu să freamăte.

Ea clătină din cap în semn de încuviințare, după care se concentră din nou asupra trebii pe care o

făcea. Deodată, se simți nervoasă. Era prea aproape de ea.

– Te-ai schimbat, declară el, privind-o atent.

– Așa crezi?

Făcea tot posibilul să nu arate cât era de tulburată.

– Nu știam asta, reluă ea înfruntând privirea care o învăluia. Măcar de mi-aș aduce aminte cum eram înainte.

– Poate că da… Sau poate ești o actriță desăvârșită, spuse el apropiindu-se de masă. Ceea ce nu m-ar surprinde.

O atinse ușor, și ea parcă simți o descărcare electrică. Trebui să facă un efort ca să nu arate ce tulburată era.

Ghicea el oare cât o tulbura? În orice caz, se îndepărtă și o scrută cu o privire de inchizitor.

– Frumos din partea ta să-i dai o mână de ajutor doamnei Morse.

Ea se mărgini să clatine afirmativ din cap, înainte să ia un alt cartof. După câteva clipe, plictisit că nu-i dădea atenție, intrusul plecă, și ea respiră în sfârșit.

– Vino să bei un pahar după ce termini, declară el din pragul ușii, fără să se întoarcă. Putem să ne purtăm ca niște oameni mari și să nu ne mai șicanăm.

Invitația, de bună seamă, era premeditată, totuși se trezi recăpătându-și speranța.

– Pari încântată, comentă menajera intrând în încăpere. Ai câștigat la loterie?

Molly ridică din umeri și lăsă capul în jos. Știa că era ridicol să-și mai facă speranțe, și totuși… Patrick se arătase mai amabil ca de obicei, și asta-i încălzea inima.

– Lasă-mă pe mine să termin de curățat cartofii, se oferi doamna Morse după câteva minute de tăcere. Du-te să te odihnești și să bei un pahar.

– Mulțumesc pentru ajutor.

Dacă n-ar fi fost decât după ea, s-ar fi dus imediat să-l întâlnească pe Patrick. Dar ar fi fost prudent? Nu risca să fie decepționată? Privirea rugătoare a doamnei Morse o făcu să se hotărască.

Se șterse pe mâini cu prosopul și se grăbi să ajungă în salon. Patrick era așezat în fața șemineului, privind

absent flăcările. Întoarse capul când intră și se încruntă, vizibil contrariat s-o vadă. Nu credea că va da curs invitației?

Luându-și inima-n dinți, înaintă până la șemineu, cu un zâmbet timid pe buze.

Nici o reacție din partea lui. Se duse să-și toarne un pahar cu suc de struguri, se întoarse și se așeză în fotoliul de lângă el. Oare la ce se gândea? Probabil o compara cu încântătoarea Lisa, și o considera de bună seamă mai ștearsă.

– De ce te-ai însurat cu mine? întrebă ea când nu mai suportă tăcerea care-i dezbina. Doar din cauza banilor?

El se ridică brusc în picioare, vărsându-și conținutul paharului pe pantaloni.

– De ce pui mereu aceeași întrebare? mârâi pe un ton dojenitor.

– Nu ne iubeam, nu-i așa?

– Exact. Însă mariajul ăsta mi s-a părut cel mai simplu la momentul respectiv. Asta își dorea tatăl meu și știu că vroiai să-i faci pe plac.

– Și tu? Nu vroiai să-i faci pe plac?

– Nu, nicidecum. Doar ca să-l văd înfuriindu-se, făceam totul pe dos față de cum vroia.

– Atunci, de ce nu și de data aia?

Bărbatul râse, nervos.

– Tata a făcu numai ce a vrut. Mi-a lăsat tot ce-i aici, bineînțeles, dar aproape toți banii i-ai moștenit tu. Știa că aveam nevoie de o avere ca să întrețin ranchul, și tu trebuia să ai un acoperiș deasupra capului. Găsise soluția. Pentru prima dată, am hotărât să fiu pragmatic și să mă însor cu tine. Murise, n-avea nici un rost să mă mai răzvrătesc împotriva hotărârii lui.

Molly făcu ochii mari, cutremurată de o asemenea revelație. Bărbatul ăsta era un monstru!

– Uiți un lucru, Patrick! Mai trebuia să fiu și eu de acord să mă mărit cu tine.

– Adorai locul ăsta, și țineai mult la tatăl meu. Nici o clipă nu m-am gândit c-ai să te opui vrerii lui.

El își încrucișă picioarele și oftă.

– În momentul în care ai venit la ranch, continuă cu amărăciune, a hotărât că ne vom căsători. Și când

îi intra ceva în cap, nimic nu putea să-l facă să renunțe. Se și vedea crescându-și nepoții la fel cum își creștea mânjii.

– Dar… uite că n-am avut.

– Ce n-am avut?

– Copii. Despre ce crezi că vorbesc?

– Nu-ți ieși din fire… Am făcut o greșeală când ne-am căsătorit, dar o vom repara. De îndată ce se va pronunța divorțul, o să-ți poți lua banii și să pleci.

– Tu cum o să faci ca să întreții Winters Edge? Sau nu te-ai gândit la așa ceva? Cel mai bine ar fi ca soția ta să aibă bani. În felul ăsta, ai împușca doi iepuri dintr-un foc.

Devenise tăioasă, dar o durea.

– Ce spui? Nici nu se pune problema să mă însor cu alta! Dar de ce te amesteci? Nu-i treaba ta. Pot foarte bine să mă descurc și fără banii tăi. Dacă tata nu s-ar fi amuzat pe seama altora, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Nu i-ai fi moștenit averea.

– Acum înțeleg mai bine ce te-a împins să te însori cu mine.

Rostea aceste cuvinte, și totuși refuza să creadă. Omul ăsta nu putea să fie atât de lipsit de scrupule cum pretindea…

– Ah, uitam un amănunt important, dacă mă gândesc bine! spuse el pe un ton sarcastic, deturnând conversația. Pe vremea aceea, aveai o slăbiciune pentru mine. Asta a ușurat lucrurile.

– Vrei să spui că eram îndrăgostită de tine?

– În orice caz, așa credeai. De fapt, erai bolnavă de dragoste, și ca toate puștoaicele, puțin prea romantică. Eu, eram acolo. Ai pus gheara pe mine.

Ea își simți inima strângându-se. N-ar fi putut fi mai răutăcios de atât! Își mușcă buzele ca să nu izbucnească în lacrimi. Așadar, era doar vina ei. Ea îl împinsese la căsătorie.

– Sinceră să fiu, îmi pare rău pentru tine! Ți-ai ratat șansa să întâlnești femeia ideală.

– Nu, nu chiar.

– Dacă tot am ajuns aici, poți să-mi spui mai clar când am încetat să te iubesc?

O fulgeră cu privirea.

– N-a durat mult timp. Abia ne căsătoriserăm că ai și refuzat să vorbești cu mine. Gata! Să terminăm odată! Discuția asta nu duce la nimic bun. De ce să răscolim trecutul? Cât de curând, vom scăpa unul de celălalt.

O clipă, ea se gândi să-i arunce în față conținutul paharului, ca să nu explodeze, dar preferă să se stăpânească, pentru a nu învenina și mai mult relația devenită deja ostilă.

Totuși, de mai multe ori, își privi pe furiș bărbatul care se retrăsese în spatele unei măști de nepătruns.

Ambianța din timpul cinei fu destul de încordată. Numai unchiul Willy, care băuse mai mult ca de obicei, era bine dispus și nu înceta cu complimentele la adresa lui Molly. Căuta să-și ceară scuze pentru ce se întâmplase cu o zi înainte? Solicitudinea asta ostentativă ar fi enervat-o până la urmă, dacă nu i-ar fi permis să-l vadă pe Patrick renunțând la mutismul lui ca să-i ia apărarea.

Poate n-o mai vroia, dar un lucru era sigur: nu suporta ca altul s-o atingă sau s-o supere. Chiar și o

persoană inofensivă ca unchiul Willy. De mai multe ori, îl văzu fulgerându-l cu privirea pe bătrân– care stătea smirnă de stupefacție– și-i mulțumi în tăcere.

Aflase multe lucruri astăzi, însă îi mai rămâneau o mulțime de amănunte de lămurit. Înțelegea acum de unde venea averea ei, și înțelegea mai bine ce-l făcuse pe Patrick să se însoare cu ea. Nu era numai o chestiune de bani, ci și de milă față de o adolescentă îndrăgostită la nebunie. Această revelație era încă și mai dureroasă…

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, se vârî sub pătură și adormi aproape imediat, ajungând în universul viselor, urmată de privirea implacabilă a lui Patrick.

***

Odată singur în cameră, Patrick nu se simți atât de mulțumit cum ar fi crezut. De atâta timp visa să se răzbune pe femeia asta…

Dar în fața atitudinii voit jignitoare pe care o adoptase, chipul ei îndurerat îl tulburase. Își aminti prima dată când o întâlnise, ziua blestemată când pusese piciorul în ranch, după doi ani petrecuți departe. În timpul exodului, avusese parte de destule mizerii și se întorcea rănit, murdar, cu o senzație apăsătoare că era inutil pe pământul ăsta. Până să întâlnească privirea plină de dragoste a acestei adolescente, încă nevinovate. O privire plină de o adorație pe care n-o merita…

Din păcate, nu putuse să-i reziste, în ciuda eforturilor pe care le făcuse. Ea îl venera cum se venerează un sfânt, și se simțise flatat.

Ar fi trebuit să-și dea seama de capcana pe care i-o întindea tatăl lui, dar, orbit, nu ascultase decât de orgoliul propriu. Faptul că pe Jared Winters nu-l cuprindea furia văzându-l interesându-se foarte de aproape de protejata lui, ar fi trebuit să-l pună în gardă…

Ca un prost, nu înțelesese nimic din ceea ce se urzea! Molly era frumoasă, era curajoasă și avea o

privire caldă. Îl cucerise cu spontaneitatea ei de copil care nu cunoaște viața. Măcar de n-ar fi fost favorita tatălui său…

La început, trebuia să recunoască, rezistase tentației de a se apropia de ea. Însă treptat, hotărârea lui devenise din ce în ce mai greu de suportat, și lăsase adorația față de Molly să-i erodeze determinarea.

În cele din urmă, capitulase… Moartea bruscă a tatălui, din cauza unui atac de cord, apoi citirea testamentului, l-au pregătit pentru înfrângere. Fusese impresionat de disperarea fetei și se lăsase convins să accepte banii pe care ea îi oferea. Singurul fel de a n-o dezonora era de a se însura cu ea; în felul acesta, îi oferea un acoperiș, și ea îi dădea mijloacele să păstreze ranchul.

Dar făcând o asemenea analiză pernicioasă a faptelor, știa că se mințea singur. De ce refuza să admită că era cucerit de farmecul lui Molly, că nu-și închipuia să trăiască fără ea? Că singurul fel de a o păstra, era să se căsătorească cu ea?

Oricum, imediat după ceremonie, ea se purtase altfel, și în timpul celor zece luni care-au urmat, făcuse din viața lui un infern. Reușise să distrugă toate sentimentele pe care le avea pentru ea.

Sau cel puțin, așa crezuse… Pentru că astăzi era de-ajuns s-o contemple, ca orice urmă de ranchiună pe care o avea să dispară și să-și simtă inima bătând nebunește.

Parcă nu înțelesese nimic din această experiență! Nu, de data asta n-avea să se lase manipulat de această falsă candoare! Avea să plece și s-o uite. N-avea nevoie de ea, nici de banii ei pentru întreținerea ranchului. Ceva economii, multă muncă, și va fi în stare să îndrepte cârma și să iasă cu fața curată din încurcătură.

Și, ocupat fiind să muncească furibund, n-ar mai avea timp să se gândească. Să se gândească la ea, să-și aducă aminte și să spere… Să spere ce nu va avea niciodată.

Va fi liber.În sfârșit…

Capitolul 5

Molly se trezi la șase și jumătate și primul lucru la care se gândi fu acela de a da la o parte de pe pat hidoasa cuvertură de mătase roșie. Apoi, oftând satisfăcută, se întinse din nou în culcuș. Ce se întâmpla? De când se întorsese, mânca cât șapte, și ar fi dormit toată ziua dacă ar fi fost după ea, fără să mai pună la socoteală că în fiecare dimineață vomita. Pierderea de memorie nu putea să producă o asemenea stare! Se gândi o clipă…

Avea simptomele unei femei la început de sarcină!

Da, ipoteza aceasta se potrivea perfect… Perspectiva îi dădea fiori și simțea în același timp o curioasă exaltare. Se uită la pântecele încă plat, și și-l închipui umflându-se odată cu trecerea timpului. Cu un gest ezitant, îl mângâie cu vârful degetelor și zâmbi. Bebelușul acesta ar fi fost un eveniment minunat pentru ea…

Minunat? Dacă se gândea bine, exista totuși o dificultate: n-ar avea un tată, lângă care să crească.

Pentru că tatăl lui nu putea să fie decât Patrick, care, după toate aparențele, n-o mai vroia lângă el.

Și dacă… Și dacă ăsta micu' i-ar apropia? N-avea nici un rost să-și facă iluzii! Nimic nu putea să îmbuneze sentimentele lui.

O idee înspăimântătoare îi trecu deodată prin minte. O găsiseră împreună cu amantul. Poate el era adevăratul tată…

În definitiv, ar fi fost cu atât mai rău… Va păstra copilul, chiar dacă va fi nevoită să-l crească singură. Nimeni și nimic n-o va putea face să se răzgândească.

Fără să mai aștepte, se dădu jos din pat, încet și cu precauție. Încă îi tremurau picioarele, dar se părea că proasta dispoziție dispăruse. Ajungând la fereastră, o deschise larg, ca să aerisească încăperea.

Pentru prima dată, soarele reușise să-și facă apariția pe cerul Pennsylvaniei mereu acoperit, și să anunțe primăvara. Asta o făcu să-și recapete optimismul. Făcu duș și se îmbrăcă într-un timp record, cu inima veselă, cum nu mai fusese de mult timp.

– Cine este medicul meu de familie? o întrebă pe guvernantă intrând în bucătărie, zece minute mai târziu.

Doamna Morse îi turnase deja cafeaua și Molly îi mulțumi cu căldură.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă doamna Morse pe un ton alarmat. Iarăși amețeală? În locul tău, aș suna direct la spital…

– Nu, nu-i nimic grav. Vreau doar să fac un control de rutină.

Sorbi din cafea, întrebându-se dacă nu cumva îi face rău.

– Vrei un specialist sau un generalist? se interesă menajera, neputându-și ascunde curiozitatea.

Molly îi întâlni privirea neliniștită și șovăi. Doamna Morse era singura ei aliată în casa asta, dar din motive care-i scăpau, ezita să-i spună totul. Era superstițioasă?

– Un generalist ar fi de-ajuns. Vreau doar să fac un control general, declară pe un ton lejer.

– În cazul ăsta, pot să te trimit imediat la doctorul Turner, dacă vrei, propuse femeia, cu amabilitate.

– Nu te deranja, o să mă ocup singură de treaba asta. Poți să-mi dai numai numărul de telefon al femeii acesteia, și am să-i telefonez după ce mă plimb un pic. Am nevoie să mă aerisesc puțin.

Doamna Morse o privi cu surprindere.

– Asta e deja ceva… comentă, gânditoare.

– Poftim?

– Da, se pare că-ți aduci aminte că doctorul Turner este femeie.

– Ar trebui să mă bucur… memoria îmi revine treptat.

– Cu atât mai bine. Lasă-mă să-ți pregătesc niște ouă moi cu șuncă înainte să pleci…

– Nu, mulțumesc! răspunse Molly în grabă, neavând curajul să mănânce nimic.

Numai gândul la o masă copioasă o făcu să-și simtă stomacul strângându-se.

– Poate mai târziu, adăugă înainte de a se ridica.

Alergă afară și, în pragul ușii, trase adânc aer în piept. Deodată, parcă simți crescându-i aripi; îi venea să plece departe, foarte departe. Porni la drum și lăsă în urmă noul grajd, trecu pe lângă Ben fără să încetinească să-l salute, cu părul în bătaia vântului și inima plină de bucurie…

Ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată, avea o sete nestăpânită de libertate, de evadare și de uitare. După ce merse mult timp, se opri în mijlocul unei poieniște și privi în jur. Deodată… recunoscu locul unde se afla.

La câțiva metri, înspre ranch, văzu ultimele bucăți de zid ale grajdului căruia… se spunea că-i dăduse foc. După cinci săptămâni, un miros de lemn ars

continua să plutească în aer. Numai o bucată de perete se mai înălța spre cer.

– E totul în regulă? auzi un glas binevoitor lângă ea.

Ridică ochii și-l văzu pe Toby, care o privea fix prin ochelarii cu rame metalice. Ochii lui sumbri, expresia care ar fi trebuit s-o liniștească… Totuși, nu putea să nu ia în seamă senzația de neliniște care o copleșise.

Dintr-un salt, se ridică și încuviință.

– Sunt puțin obosită. De multă vreme n-am mai făcut mișcare.

Privi spre ruinele carbonizate.

– Ăsta… trebuie să fie grajdul care a ars.

Toby se apropie. Soarele se reflecta în lentilele ochelarilor, ascunzându-i expresia privirii.

– Nu-ți aduci aminte de nimic? Absolut nimic?

– Nimic, din păcate… răspunse ea, încercând să-și ascundă tremurul glasului.

– N-am mai auzit niciodată de așa ceva, comentă Toby pe un ton neîncrezător. Să-ți pierzi memoria… În general, mai rămâne câte ceva…

– De unde știi? Ești doctor?

– Nu chiar. Am făcut primul an de medicină, dar a trebuit să întrerup din cauză că m-am îmbolnăvit. Totuși, am destule cunoștințe ca să-mi dau seama că amnezia asta nu prea e de crezut.

– Crezi sau nu, asta mi s-a întâmplat. Doctorii de la spital m-au asigurat că memoria o să-mi revină cu timpul. Doar n-o să stau să mă gândesc toată ziua la asta. De altfel, nici tu n-ar trebui să-ți faci griji.

Dintr-un motiv nedeslușit, Toby trezea în ea instinctul matern, ceea ce era cu atât mai straniu cu cât avea cu zece ani mai mult decât ea, poate chiar mai mult, pentru că fusese coleg de clasă cu Patrick. Totuși, ceva îi spunea că nu putea să aibă încredere în el, și trebuia să fie atentă. Nu trebuia să cedeze farmecului ingenuu al acestui bărbat.

Atunci, de ce se simțea deodată atât de stânjenită?

– Ești sigură că nu-ți aduci aminte de nimic? murmură interlocutorul cu o insistență care o puse în gardă.

– Sunt sigură. Tu, nu?

El păli, și înțelese că-l atinsese într-un punct sensibil.

– Ce vrei să spui cu asta? se neliniști, vizibil gata de ripostă.

– Credeam că, din întâmplare, ți-ai fi putut aduce aminte un amănunt din noaptea aceea. Doar ai fost acolo, nu-i așa? Poate ai văzut ceva.

El clătină din cap.

– Te înșeli. În momentul în care s-a produs incendiul, eram pe coasta de vest, la niște prieteni. Am aflat ce s-a întâmplat când m-am întors, după câteva zile.

Tânăra femeie remarcă o notă de tristețe în glasul interlocutorului. Poate nu mai avea memorie, însă instinctul funcționa încă. Toby își făcea griji pentru ea. Era sigură de asta.

Un gând îi veni imediat în minte. Dacă era amantul ei, tatăl copilului?

– Toby? întrebă cu glas tremurător. Am fost amanți?

Imediat, el se înroși ca racul, lucru care o surprinse.

– Nu! replică cu răceală. Pat este prietenul meu, și nu mi-aș permite să-i fur soția.

Înainte de a-i mai pune vreo întrebare, el se îndepărtă.

– Ar fi mai bine să mă-ntorc. I-am promis lui Pat să arunc o privire la un mânz. Pe curând.

– Ai dreptate, pe curând, răspunse politicos, stânjenită să fi pus o asemenea întrebare.

Nu crezuse niciodată că un bărbat putea să fie atât de sensibil.

– O să mai rămân puțin aici, continuă ea.

– Cum vrei. Dar să nu rămâi singură prea mult timp, de acord?

– De ce?

Cu un gest care se vroia nepăsător, el ridică din umeri.

– Locul nu e prea sigur.

Molly se încordă, încercând să nu ia în seamă frisonul de teamă care o cutremură.

– Pentru cine? Pentru mine, sau pentru ceilalți?

– Pentru tine.

Spunând acestea, el făcu stânga-mprejur și porni cu pași mari.

O clipă, Molly fu tentată să alerge după el ca să-i ceară explicații, dar mergea atât de repede, încât simțea că nu avea destulă putere ca să-l ajungă. De altfel, era convinsă că Toby nu-i va da nici o lămurire.

Oftând, se lăsă să cadă în iarbă și se întinse, închizând ochii și străduindu-se să nu se gândească la nimic. Dar avertismentul lui Toby îi mai răsuna în urechi, și se ridică imediat să arunce o privire neliniștită de jur-împrejur. Erau prea multe umbre în jurul grajdului ars, prea mulți copaci făcuți scrum, ca și multe creaturi amenințătoare, care parcă întindeau spre ea brațe sinistre. Toate păsările, sub coroanele arborilor, în spatele ei, tăcuseră. Parcă-și țineau răsuflarea. Ce se-ntâmpla oare?

Încet, se ridică și, mânată de instinct, se apropie de clădirea în ruină. Avea neplăcuta impresie că era supravegheată. Aruncă o privire de jur-împrejur… și nu văzu pe nimeni.

Era clar că imaginația îi juca din nou feste!

Bineînțeles, de ce-ar fi urmărit-o cineva? Deodată, se simți caraghioasă. Ce fricoasă era! Adunându-și curajul, înaintă până la grajd, să arunce o privire înăuntru. Se opri la intrare, cu inima bătându-i ca o tobă, și privi locul, nesigură. Nu mai era decât cenușă și urmele unui foc neiertător.

Într-un colț, o bucată de sticlă, reflectând lumina soarelui, îi atrase atenția. Cedând curiozității, vru să se ducă să vadă despre ce era vorba, dar nu avu timp să facă nici un pas. Niște mâini o prinseră de gât și o împinseră brutal spre podeaua prăfuită.

Căzând, se lovi la cap, și simți o durere cumplită în coaste. Vrând să se ridice, se poticni pe picioarele încă slăbite, și fu înghițită de vid. Ateriză pe pământul bătătorit după o cădere care i se păru interminabilă, și rămase acolo câteva minute, întinsă în funingine, cu brațele pline de sânge.

În primul rând, se gândi la copilul pe care poate-l purta în pântece. O durea peste tot, în schimb, nu simțea nimic nelalocul lui. Tăietura de la mâna dreaptă părea rana cea mai serioasă. Sângera abundent…

"O să-mi curgă tot sângele. Ce mai contează dacă sunt gravidă sau nu, în curând am să mor. Nimeni nu-mi va găsi trupul, decât peste ani de zile, și Patrick o să aibă tot timpul să-mi cheltuiască banii cu femeia lui blestemată"

Capitulând, închise ochii. În definitiv, o dată moartă, va scăpa de toate necazurile. Dar nu! Deschise ochii din nou. Ar fi prea comod dacă ar dispărea. Cu siguranță, nu le va face plăcerea asta!

Se ridică într-un cot, scoțând un geamăt de durere. Pereții întunecați ai pivniței unde altădată erau ținute sculele, nu erau deloc ospitalieri, însă câteva raze de soare o mângâiau pe braț, și-i încălzeau puțin inima. Sângele, pe mâna ei, încetase să curgă. Se simțea încă slăbită. Totuși, mobilizându-și toate puterile, va ajunge să urce la aer liber. Plimbând-și privirea de jur-împrejur, fu descumpănită. Nu era nici o scară, nici o mobilă pe care să se poată cățăra ca să ajungă sus.

Dar, deodată, i se păru că aude pe cineva.

"Beastie! vru să strige, fără să reușească să scoată un sunet. Beastie!"

Nu mai avea glas. Cum începea s-o copleșească descurajarea, auzi tavanul trosnind deasupra capului.

– Ce cauți aici? bombăni, acolo sus, un glas dojenitor.

Era glasul lui Patrick! Niciodată nu fusese atât de fericită să-l audă.

– Îmi fac siesta, replică ironic, ridicând capul. Tu ce credeai?

El o fulgeră cu privirea și… plecă. Îl imploră să se întoarcă. Să fie oare atât de crud încât s-o lase aici? Dar ce știa despre el? Dacă el era ucigașul, putea foarte bine să vrea să sfârșească ceea ce începuse acum câteva săptămâni…

Când era pe cale să-și piardă orice speranță, un zgomot de pași îi atrase atenția. Patrick… se întorcea! Închise ochii și oftă ușurată. N-o abandonase…

În clipa următoare, coborî la ea pe o scară de lemn, cu ochii plini de furie și… neliniște.

– Te simți bine?

– Cred… că da. M-am lovit la mână, dar n-are nici o importanță.

El se aplecă și-i examină rana. Gesturile lui erau blânde, mângâietoare, dar avea neplăcuta impresie că nu era decât un cal bolnav în mâinile lui.

– Adineauri ți-am pus o întrebare, spuse el ridicând capul. Ce cauți aici? E primejdios, și trebuie să fii proastă să nu realizezi. Sau poate-ai vrut să vezi locul ca să-ți dai seama de mărimea pagubei făcute… Să știi că, fără Beastie, nu te-aș fi găsit.

În timp ce vorbea, o luă în brațe– cu o tandrețe care nu se potrivea deloc cu duritatea tonului pe care-l folosea– și o ridică încet până la lumina zilei.

– Ești tot supărat pe mine? îl întrebă sprijinindu-și capul pe umărul salvator, prea epuizată ca să se împotrivească.

– Da, sunt supărat foc, răspunse înainte de a porni cu pași mari spre ranch. Cum ai ajuns să cazi acolo? Să nu-mi spui că n-ai văzut gaura… Sau erai prea ocupată să vezi ce-a mai rămas din grajd…

– N-am căzut singură. Cineva m-a împins.

O clipă, crezu c-o s-o lase să cadă, atât se întunecase la față.

– De bună seamă, totdeauna trebuie să dramatizezi, Molly! Sigur, mania ta prostească de a ieși în evidență…

– De ce nu mă crezi?

– Nu te cred, e bine?! De ce te-ar fi împins cineva? Ca să te omoare? Cu siguranță, sunt alte mijloace mult mai subtile de a face așa ceva.

Furioasă, încercă să se elibereze, dar uitase cât era de puternic. O strânse mai tare, și-și continuă drumul spre casă. Încetă să se zbată, conștientă că n-avea rost să-și irosească energia de pomană. N-o credea, și atunci? Nu putea să-l silească!

Cel puțin, accidentul ăsta nefericit o făcuse să înțeleagă că nu soțul ei încerca s-o omoare.

Când ajunseră acasă, se trezi zâmbind. O așeză pe un scaun în bucătărie și începu să-i dezinfecteze rana.

Doctorița Turner veni nu peste multă vreme. Era o femeie vârstnică, ce nu părea încântată că trebuise să se deplaseze.

O ascultă cu stetoscopul cu mai puțin interes decât Patrick, și-i bandajă brațul.

– Ar trebui să fiți un pic mai atentă, doamnă Winters, comentă ea până la urmă, spre exasperarea lui Molly. Ați avut noroc că n-ați pățit nimic. Dacă ați fi căzut în cap, ați fi petrecut un sejur prelungit la spital, și mă gândesc că v-ați săturat deja.

– Da, doamnă doctor, murmură Molly, docilă, în timp ce mintea-i lucra cu febrilitate.

Ar fi putut să moară. Cineva o împinsese intenționat… Patrick îi spusese că nimeni n-o va crede, și n-avea nici un rost să încerce să-i explice.

Doctorița se pregătea să plece. Molly căuta un mijloc discret de a-i cere o programare la cabinet, când interveni doamna Morse.

– Molly, nu vrei să-i ceri ceva doamnei doctor?

Patru perechi de ochi se opriră asupra lui Molly, devenită brusc bănuitoare.

– Ei bine, ce e? întrebă doctorița văzând-o că se codea să răspundă. O urgență?

– Hmm… Nu.

– Atunci, sunați la cabinet și faceți o programare, ca toată lumea. Acum sunt grăbită, mai am și alți

pacienți de văzut. Data viitoare, adăugă ea întorcându-se spre Patrick, s-o trimiteți direct la urgență.

– Nu va mai fi o dată viitoare, doamnă doctor, spuse el liniștit.

Molly nu știu dacă trebuia să se bucure sau să se sperie.

– Ai face mai bine să te duci te odihnești în camera ta, îi spuse, după plecarea doctoriței. De acum înainte, nu vreau să mai ieși decât împreună cu cineva.

– De ce? A fost doar un accident, nu? Nu este nici un motiv să se întâmple din nou.

– O să ieși însoțită de cineva sau n-o să mai ieși deloc! spuse Patrick pe un ton care nu admitea replică. Și dacă n-ai să mă asculți, te încui în cameră.

– Dacă n-am să te ascult? Dar cine te crezi? Tata? N-ai să-mi spui tu cum să mă port!

– Nu cred că tatăl tău ți-a spus vreodată ce trebuie să faci, răspunse el arțăgos, și, fără să mai scoată o vorbă, ieși grăbit din cameră, lăsând-o în legea ei.

– Ei bine, făcu doamna Morse după câteva clipe, nu credeam să reacționeze așa!

Clătina din cap cu o expresie consternată, dar în ochi îi sclipea o notă de speranță.

– Nu-ți face griji, Molly. Era furios și nu credea ce spunea. Am să-ți pregătesc o ciocolată fierbinte, și niște sandvișuri cu șuncă. Or să te întremeze.

De data asta, Molly nu refuză, auzindu-și stomacul chiorăind.

– Mi-ar face plăcere! Vrei să vii și dumneata, unchiule Willy? adăugă politicoasă, întorcându-se spre ruda ei, care de câteva minute păstra o tăcere îngrijorătoare.

Acesta refuză cu o grimasă scârbită, înainte de a-și lipi de cap cele câteva șuvițe de păr de culoarea morcovului.

– Nu, mulțumesc, draga mea. Abia am mâncat.

Spunând acestea, se ridică și, cu mers șovăitor, ieși din cameră.

Părea neliniștit, remarcă tânăra femeie. Știa oare ceva în plus față de ea?

– Acum, pentru că suntem singure, zise menajera proptindu-se în fața ei cu brațele încrucișate pe pieptul generos, spune-mi ce s-a întâmplat.

– Ce vrei să spui cu asta? Mi-am prins piciorul în…

– Nu, nu vorbesc despre căzătură. Dacă e într-adevăr vorba de o căzătură… Am impresia că Patrick are dreptate să nu te lase să pleci singură. Se întâmplă ceva ciudat în casa asta. De fapt, vreau să știu de ce ai vrut să te întâlnești cu doctorița Turner. Dacă-mi spui că aștepți să-ți dea o rețetă pentru o pilulă, n-am să te cred.

Molly întâlni o privire hotărâtă. Era momentul să aibă încredere în cineva.

– Cred că sunt însărcinată.

– Doamne! Ai vorbit cu Patrick despre asta?

– Aștept confirmarea. Închipuie-ți… Poate nu e copilul lui.

Chipul interlocutoarei sale își schimbă expresia.

– Cel mai bine este ca tu să-i pui întrebarea.

– Prefer s-o văd pe doctorița Turner înainte. Doar ea poate să-mi spună de când sunt însărcinată, dacă sunt.

– De ce ți-e frică de Patrick? Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar pe el îl cunosc. E un bărbat atent și foarte înțelegător. Doar n-o să te mănânce.

– Sunt sigură de asta, numai că este pe punctul de a se însura cu Lisa Canning. Nu cred c-o să-i placă aflând că aștept un copil.

– N-ai dreptate, ține la tine.

Molly clătină din cap, neîncrezătoare.

– Doamnă Morse, promite-mi să nu vorbești cu nimeni până n-o să am un răspuns clar.

– Ai încredere în mine, n-am să spun nimic. Nimeni de aici nu trebuie să știe. O să spunem că nu te simți bine după căzătură.

– Nu crezi că, din cauza căzăturii, poate…

– Ai și deja, crede-mă. Am făcut câteva avorturi, ai fi avut crampe dacă s-ar fi întâmplat așa ceva. Vrei să te programez la doctor?

Molly încuviință clătinând din cap și zâmbind recunoscătoare.

Era cufundată în gândurile ei, când doamna Morse se întoarse după câteva minute.

– Fir-ar să fie de secretară! Parc-ar fi regina Angliei, și nu o doctoriță de provincie. În sfârșit, ne-a programat mâine dimineață la ora unsprezece. Deocamdată, de ce nu te duci să te odihnești, cum te-a sfătuit Patrick mai devreme? Încearcă să nu te mai gândești la nimic și mai bine ia o carte să citești.

– N-am chef să citesc, răspunse morocănoasă, ridicându-se. Aș putea să profit de după-amiaza asta ca să explorez casa.

– Fii atentă dacă urci în pod. E un talmeș-balmeș de nedescris. Dacă ai noroc, poți să te trezești cu o valiză în cap. Te-aș însoți, dar mătușa Ermy vine astă-seară cu trenul de șase fără zece, și ar fi mai bine s-o răsfăț cu fursecuri ca să n-o aud bombănind din nou. Du-te să te odihnești puțin, și am să-ți pregătesc și ție niște fursecuri, să le guști.

– Pe curând.

***

O altă greșeală… O altă tentativă eșuată. Încă o dată, scăpa neatinsă! Hotărât lucru, bunul Dumnezeu veghea asupra ei… Trebuia ca asta să înceteze!

Mai devreme sau mai târziu, cineva va face legătura dintre toate accidentele astea nefericite. Pentru moment, încrezuta asta trecea drept o mincinoasă înrăită, și aici, nimeni n-o credea.

Nici poliția locală nu avea încredere în ea. Stroup nu aștepta decât momentul potrivit ca să ajungă în patul ei, și Ryker era prea departe ca să se ocupe de ea.

Totuși, era periculos să facă o nouă gafă. Nu numai că risca să trezească bănuieli, dar era pierdere de timp. Fiecare minut care trecea era prețios, pentru că în curând această femeie înfiptă își va recăpăta memoria.

Din fericire, pentru moment, nu știa în cine să aibă încredere, dar asta nu va mai dura. Trebuia deci să se gândească la următorul "accident", și de data asta, lovitura trebuia să fie fatală.

Murind, ar fi în sfârșit redusă la tăcere.

Capitolul 6

În cursul ultimelor două zile, Molly se familiarizase cu casa, mai ales cu magnificul salon, atât de confortabil, și cu bucătăria.

În schimb, biroul de sub scară unde Patrick își făcea socotelile și mai ales, se izola de ceilalți, i se părea inaccesibil. La etaj, camera bărbatului ei era ca o cutie a Pandorei, care nu cerea decât să fie vizitată, astfel încât abia aștepta să plece de acasă ca să intre acolo. Poate ar avea ocazia chiar astă-seară, când se va duce s-o aștepte la gară pe misterioasa mătușă Ermy.

Avea nevoie să găsească ceva care să-i trezească memoria, un indiciu, un amănunt care s-o zdruncine și s-o scoată din această senzație de vid care o deznădăjduia.

Cum putea să știe că nu era în pericol? Cu un oftat obosit, deschise ușa camerei mătușii Ermy și făcu o grimasă. Era un adevărat bazar! Nu era nici o mobilă care să nu fie acoperită cu o colecție de figurine de porțelan, de vaze și bibelouri fără valoare. Totul, într-o harababură de nedescris. După câteva clipe de totală nedumerire, Molly ieși, închizând repede ușa camerei.

Un lucru era sigur, gândi tânăra femeie clătinând din cap, nu avea mare lucru în comun cu această mătușă Ermy.

La pod se ajungea pe o scară în spirală, care se afla după baia rezervată invitaților. Molly deschise ușa, de data asta fără nici o reținere. Dacă, încă de dimineață, avea impresia că este permanent spionată, de parcă pereții ar fi avut ochi, aici, în praful acestui pod, impresia de stânjeneală dispărea ca prin farmec.

– E ridicol, spuse cu voce tare, apăsând pe butonul întrerupătorului. Cine-ar putea să mă supravegheze? Aici nu e nimeni.

Doamna Morse nu exagerase când spusese că podul era plin de vechituri inutile. Erau vreo zece cufere pline, îngrămădite în mijlocul încăperii, teancuri de jurnale vechi, schiuri de câteva zeci de ani, rachete de tenis fără racordaj și o grămadă de cutii prăfuite așezate pe diferite piese de mobilă.

Mobila ei! O recunoscu fără nici o ezitare, ca și cum și-ar fi văzut un prieten, după ani și ani de zile. Fericită, se strecură printre piesele de mobilă, admirând patina vechiului pat de colț, a șifonierului masiv. De ce renunțase la niște lucruri atât de frumoase, înlocuindu-le cu mobilierul ultramodern care se afla acum în camera ei? Trebuia neapărat să revină la cum era înainte, să le aducă din nou în cameră.

Își continuă meticulos explorarea, dar nu găsi absolut nimic care să-i trezească niște amintiri deslușite. Cu răbdare, se plimbă prin toate colțurile, dar nimic până la urmă.

Bineînțeles că pierdu noțiunea timpului și abia într-un târziu își dădu seama, privind pe lucarnă, că afară se întunecase. Își făcu repede în minte o listă cu ce se gândea să ducă în camera ei, și plecă din pod.

Ajunse în camera sa în momentul în care se auzi pe fereastră, în curte, zgomotul motorului unei mașini care demara. Ajunse la timp ca să vadă îndepărtându-se pe alee Mercedesul lui Patrick, și oftă ușurată. În sfârșit, avea ocazia pe care o aștepta de la începutul zilei, să arunce o privire indiscretă în camera soțului ei!

Își dădea seama că nu era frumos, dar avea de ales? Trebuia să descopere secretele pe care i le tăinuia. Dacă vroia să scape de amnezie, trebuia să afle mai multe despre soțul acesta distant și rece. Să știe dacă avea dreptate să se teamă de el… Pentru că, până acum, nu-și dăduse seama ce o speria la el. Sigur, nu era un tip prietenos și părea s-o deteste, dar nu-i venea să creadă că putuse să vrea s-o omoare.

Poate îl plătise pe George Andrews s-o ducă departe de ranch și s-o omoare. Și, în joc, intrase o a treia persoană…

Poate, poate, poate… își repeta, agasată. Câte presupuneri, și nimic precis! Erau momente în care se întreba dacă n-avea să înnebunească, cu atâtea întrebări fără răspuns.

Oftând exasperată, luă puloverul pe care-l cumpărase pentru Patrick, și, ținându-l sub braț, porni spre camera lui. Astfel, dacă s-ar fi întâlnit pe drum cu doamna Morse sau cu unchiul Willis, ar fi avut o scuză să intre în camera soțului ei.

Totuși, ajunse acolo în vârful picioarelor și, luându-și toate măsurile de precauție, ca o hoață, deschise ușa lui Patrick. Nu avusese timp să exploreze camera mai îndeaproape în ziua în care venise, mulțumindu-se să constate atmosfera exclusiv masculină care domnea acolo. De fapt, camera era mare, și cu atât mai misterioasă și mai fascinantă cu cât îi aparținea lui Patrick, această adevărată creatură enigmatică.

Patul era imens, pe picioare înalte, cum se făceau altădată. Visătoare, mângâie cu degetele capătul patului, frumos sculptat, admiră lemnul ce căpătase

patina vremii, întrebându-se dacă trăise în el clipe de neuitat cu soțul. Dorință… nervozitate? N-ar fi putut să spună ce simțea în momentul de față.

Așeză cu grijă puloverul pe cuvertură, înainte de a se apropia de comodă. Mângâie cu voluptate periile cu mânere de argint gravate, în vreme ce fotografia unei fete, râzând în gura mare, îi atrase atenția.

Mâna îi tremură când atinse rama aurită a pozei. Cunoștea chipul ăsta. Era o fotografie a ei, destul de recentă, despre care aproape-și aducea aminte…

– Ce cauți aici?

Glasul lui Patrick în spatele ei o făcu să tresară; se întoarse și-și privi soțul drept în față cu o expresie înspăimântată.

După ce închise ușa în urma lui, intră. Avea cămașa descheiată; și-o scoase din pantaloni ca și cum ar fi avut de gând să facă duș.

Încremenită, tânăra privea pieptul puternic și bronzat pe care-l avea în fața ochilor. De bună seamă, nu era prima dată când vedea așa ceva. Atunci de ce se uita ca o proastă, cu gura căscată?

Bărbatul se mai apropie cu un pas, și, în mișcarea asta, ea întrevăzu o amenințare care o înfioră.

– Ce caută fotografia mea pe comoda asta? întrebă, atacând la rândul ei.

– Nu ești tu, ci o fată pe care am cunoscut-o, și care a dispărut în urmă cu mult timp, lăsându-ți ție locul.

Devenise disprețuitor și o privea răutăcios.

– Spune că e vorba de o greșeală, dacă vrei, adăugă oprindu-se în fața ei atât de aproape, încât ochii lui parcă o hipnotizau.

Era tulburată. Dacă ar fi avut un pic de judecată, ar fi fugit, însă privirea lui insistentă o imobiliză. Era tentată, în ciuda resentimentului pe care-l simțea față de el, să întindă mâna și să-l mângâie afectuos pe obraz. Poate o făcuse altă dată, dar astăzi, ar fi fost ridicol să-i arate sentimentele, să-i demonstreze că mai conta pentru ea. Vroia să divorțeze, s-o alunge din viața lui, și nimic nu-l va face să-și schimbe părerea.

– Molly, ar fi trebuit să-mi spui că vrei să-mi vezi camera. Te-aș fi invitat s-o faci mai devreme.

O prinse de umeri și o trase spre el.

– E de necrezut cât poți să mai însemni pentru mine…

Și, deodată, fără ca ea să-și dea seama cum, gurile lor se întâlniră. O strânse mai tare, și sărutul lui deveni feroce, exigent. N-ar fi trebuit, și totuși, preda deja armele, se încolăcea de el, acceptând inevitabilul… O cuprindea un vârtej de senzații, anihilându-i voința, înfricoșând-o. Apoi, buzele lui deveniră mai bânde. Parcă nu mai vroia s-o pedepsească, ci s-o iubească. Fericită, îi înnodă mâinile în jurul gâtului, bucurându-se de plăcerea de a fi în brațele lui, cedând dorinței care dormitase în ea, nevrând decât să meargă mai departe cu îmbrățișarea.

În timp ce ea parcă dorea să nu se mai termine niciodată, el o împinse brusc, ca și cum și-ar fi regretat gestul.

– Du-te naibii! bombăni printre dinți. Pleacă de-aici!

Înmărmurită, nu mai făcu nici o mișcare, cuvintele parcă ajungându-i în inimă. După ce-i trecu uluirea, ieși în fugă, fără să privească înapoi.

Așteptă să ajungă în camera ei, cu spatele lipit de ușă, ca să-și tragă sufletul. Niciodată n-o mai sărutase așa, era clar. Într-adevăr, n-ar fi putut să uite un asemenea torent de emoții. Și dacă se gândea bine, era convinsă că nu fusese sărutată niciodată. Gura caldă și imperioasă lipită de a ei fusese o revelație.

Totuși, senzația asta era întru totul absurdă. Avea douăzeci și trei de ani și era măritată de zece luni. Trebuise să guste din plăcerile dragostei…

Traversă încăperea cufundată în întuneric și se aruncă în pat. Disperată, jură că n-avea să coboare la cină. Niciodată n-ar mai putea să-i facă față după… după… ce se întâmplase.

Avea să rămână acolo, așteptând să moară…

***

– Molly? Molly, draga mea, deschide imediat!

O voce insistentă, de partea cealaltă a ușii, o trezi brusc și se ridică imediat. Gura lui Patrick, una cu a ei, clipa asta de fericire care nu durase, și o urmărise în visurile ei…

Din păcate, nimic nu-i cutremurase mintea disperat de goală.

– Cine e? întrebă până la urmă, înainte de a aprinde lampa de pe noptieră.

– Mătușa ta Ermintrude, cine altcineva ai vrea să fie? Deschide imediat ușa!

"Cine se crede? se gândi Molly. Doar nu sunt sclava ei!"

– Ce pot să fac pentru dumneata? spuse, păstrându-și calmul.

– Nu glumesc, Molly. Fă ce-ți spun sau am să sparg ușa!

Vocea femeii devenise deodată isterică.

– Cum vrei… răspunse Molly pe un ton batjocoritor.

Doamna Morse avea dreptate, femeia asta era demnă de dispreț!

– Din partea mea, n-am să deschid decât când am să hotărăsc eu, adăugă pe un ton înfipt, și nu înainte. Du-te și lasă-mă în pace.

Urmă o tăcere exagerată de partea cealaltă a ușii, și-și imagină chipul indignat al interlocutoarei. Pe urmă, auzi un ciocănit furios de tocuri care se îndepărta spre scară și-i veni să râdă, mulțumită că cel puțin pusese la punct un membru al acestei familii.

– Molly?

De data asta, era glasul doamnei Morse. Molly se grăbi să deschidă. Menajera intră imediat, nu fără să arunce în urmă o privire neliniștită, ca și cum s-ar fi temut să nu fie surprinsă.

– Ți-ai înfuriat la culme mătușa, spuse nou-venita cu un zâmbet aparent mulțumit. M-a trimis să te caut.

Molly se duse și se întinse la loc în pat, întrebându-se dacă doamna Morse observa o schimbare la ea.

Dar cum ar fi putut să-și dea seama că Partrick o sărutase? Era o prostie.

– Puțin îmi pasă de mătușa Ermy.

– Ce noutate! Înainte, erați nedespărțite, căutând fiecare să atrageți atenția sărmanului Patrick.

Cea care vorbea pufni disprețuitor.

– În sfârșit, sunt mulțumită că astăzi ți-ai dat seama că e o femeie rea.

– E foarte clar că n-am nimic în comun cu ea.

– De mult timp vreau să-ți spun… În fine, nu suntem aici ca să vorbim despre cotoroanța asta. Am venit doar să văd dacă vrei să cobori la masă. Astă-seară nu sunt invitați, sunteți doar Willy, Ermy și cu tine. Patrick a plecat adineauri, furios. Poți să-mi explici și mie de ce?

Molly, care nu era înclinată spre confidențe, răspunse laconic:

– N-am nici cea mai vagă idee.

Se dădu jos din pat.

– Bineînțeles, vin cu dumneata. Pot să-ți dau o mână de ajutor?

– Nu, totul e pregătit, ca să fie mulțumită "alteța sa", dacă pot să spun așa, răspunse menajera cu o privire care spunea multe despre ce gândea despre

mătușa Ermy. Ah, ba da, e ceva ce poți face ca să mă ajuți! Să mă scapi de femeia asta, pe care n-o mai suport.

Ea și Willy sunt în salon, bând whisky-ul bun al lui Patrick, și mă așteptă la ce-i mai rău.

– O să văd ce pot face.

O urmă pe guvernantă până la parter.

Se opri o clipă în pragul salonului, cât să-i privească pe cei care erau înăuntru. Mătușa Ermy avea ceva caricatural cu cocul ei înalt și bărbia dublă. Ca să completeze tabloul, avea ochi mici și curioși, nasul îndreptat în sus, și o urmă de mustață. Cât despre masa enormă de grăsime din care era alcătuită, făcea echilibristică pe tocurile înalte.

– Bună seara, la toată lumea! declară cu fanfaronadă nou-venita, intrând.

Mătușa Ermy îi aruncă o privire tăioasă.

– Ei bine, exclamă ea veninos, văd că te-ai hotărât până la urmă să cobori ca să-ți saluți sărmana mătușă pe care n-ai văzut-o de câteva săptămâni. Să-ți iei tălpășița fără o vorbă… ce spui de asta?

Molly se mărgini să zâmbească, deși abia aștepta să-i închidă gura.

– Îmi pare rău, spuse ea cu ușurință, apropiindu-se de bar să-și toarne un pahar cu suc de struguri, înainte de a se așeza pe scaun.

Ai călătorit bine?

– Aș putea să te întreb același lucru, replică mătușa Ermy pe un ton glacial.

Cum Molly o privea cu răcelă, femeia grasă își schimbă imediat atitudinea.

– Draga mea, de-ai ști ce teamă mi-a fost! Am fost atât de îngrijorați pentru tine.

Molly ridică din umeri, ca și cum subiectul n-ar fi interesat-o, și mătușa Ermy se aplecă înainte, învăluind-o cu parfumul ei greu.

– Willy spune că ți-ai pierdut memoria. De bună seamă că ai uitat-o pe mătușa Ermy, nu-i așa? Mătușa ta dragă…

– Mă tem că da. Oh… Mor de foame. Doamna Morse mi-a spus că mâncarea e pregătită, ce-ar fi să trecem la masă?

Spunând acestea, se ridică grațioasă, sub privirea iritată a rudei îndepărtate.

– De fapt… noi am mai bea un pahar… protestă ea, dar Molly o întrerupse imediat.

– Nu-i nici o problemă, puteți să vă aduceți paharele la masă.

Unchiul Willy se ridică din fotoliu, cu o stranie expresie de vinovăție întipărită pe chip. Părea în același timp amuzat și… cum să spună… contrariat. Chiar furios, cu toate că avea grijă să nu facă nici cea mai mică remarcă. Mătușa Ermy, suflând greu, se apropie de capătul mesei să se așeze pe locul gazdei, dar Molly n-o lăsă, și se duse să stea ea acolo.

– Mulțumesc, mătușă Ermy, spuse cu nevinovăție înainte de a-și desfășura șervetul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ermintrude rămase stupefiată o clipă. Ghicind furia care-i consuma ruda, Molly se amuza în sinea ei.

– Sunt uimită că nu te-ai îmbrăcat pentru cină, comentă bătrâna pe un ton veninos, de îndată ce se așeză la masă. Parcă așa obișnuiai.

– Am ales să mă simt mai comod, mătușă Ermy.

Derutată de acest răspuns, cotoroanța gustă cu poftă din mâncare, înainte de a schimba subiectul:

– De fapt, pot să știu unde a plecat?

– Vorbești despre soțul meu? Avea niște afaceri urgente, minți cea întrebată, sperând să nu i se observe stânjeneala.

– Afaceri urgente, ca să vezi! Mai curând are o întâlnire galantă cu frumoasa doamnă Canning, mormăi Willy în celălalt capăt al mesei.

– Ei și? spuse înțepat, tânăra. Nu văd de ce te interesează.

Faptul că nu-și ieșise din fire trebuie să-i fi impresionat pe comeseni, pentru că își lăsară nasul în farfurie, și cina se desfășură în liniște. Abia după ce se întoarseră în salon, după ce mâncaseră mai mult de jumătate din tarta cu pere și băură un pahar pentru digestie, limbile începură să se dezlege.

– Constat cu plăcere că apreciezi în continuare sucul de struguri, observă mătușa Ermy în timp ce Molly primea un al doilea pahar din mâinile

tremurătoare ale lui Willy. Cel puțin, mi-ai urmat sfatul.

Molly ar fi vrut să refuze paharul, dar Willy se prefăcu că nu aude, și adăugă o doză de votcă în sucul de struguri.

– Haide, fata mea, spuse el agresiv. Nu mai face pe mironosița cu noi. Un pic de alcool nu poate să-ți facă rău. Patrick nu-i aici, așa că profită.

Molly refuză, clătinând din cap.

– Asta n-are nici o legătură cu Patrick, spuse ea, agasată că se gândea tot timpul la sărutul de mai devreme.

Bău o înghițitură de cocteil în silă și se cutremură. Nu-i plăcea să bea. Nu suporta nici măcar ideea de a consuma alcool. De altfel, dacă era însărcinată, avea un motiv în plus să se abțină.

Cum ar reacționa comesenii ei dacă i-ar anunța că așteaptă un copil?

Probabil ar țipa, îngroziți. Și-o închipuia deja pe mătușa Ermy luând-o de mână s-o ducă la spital și să-i ceară să avorteze.

– Bineînțeles, asta n-are nici o legătură cu Patrick, susură mătușa Ermy, doar nu el este cel care trebuie să hotărască totul. Când a venit să mă ia de la gară, i-am spus că n-aș suporta să-l aud dând ordine dragei mele nepoate.

– Și el ce-a răspuns? întrebă Molly, curioasă.

Unchiul Willy făcu o strâmbătură.

– I-a spus să nu-și vâre nasul în treburile altora, și o să continue să dea ordine, dacă-i face plăcere. Dar Ermy nu s-a lăsat, nu-i așa?

Începu să râdă, un râs neplăcut care răsună mult timp în urechile lui Molly. Era prea mult!

– Am să vă las, spuse, ridicându-se brusc. Ziua a fost lungă, și nu mă simt prea bine, de azi-dimineață.

– Ah, da! Făcu mătușa Ermy. Willy mi-a vorbit despre accidentul tău.

Tânăra femeie se încruntă. I se păruse, sau interlocutoarea ei apăsase pe cuvântul accident?

– Ar trebui să fii mai atentă, Molly, continuă bătrâna. Unora nu le-ar părea rău dacă s-ar debarasa de tine. În locul tău, n-aș ieși singură.

Clătină din cap gânditoare, și Molly trebui să facă un efort să n-o pălmuiască.

– Îți mulțumesc că-ți faci griji pentru mine, mătușă Ermy. Patrick mi-a spus același lucru. Dar fii liniștită, sunt în stare să am singură grijă de mine.

Și, întorcând spatele, ieși, cu Beastie pe urmele ei. Aparent, câinele ăsta avea față de ea o afecțiune mai mare decât toată familia la un loc!

– Nu uita sucul de struguri, Molly, strigă Willy prinzând-o de mână și întinzându-i paharul.

Mâna tinerei tremură când luă paharul, pentru că-i venea să i-l arunce în față.

***

Patrick nu se liniștise. Slăbiciunea față de soția lui îl înfuria. N-ar fi trebuit s-o sărute. Făcuse multe greșeli în viață, Dumnezeu știa câte, greșeli pe care le uitase, dar acum, tocmai făcuse una ireparabilă!

De ce nu plecase imediat? Stătea în fața lui, în semiîntunericul din cameră, și-l învăluia cu o privire admirativă, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată un bărbat pe jumătate dezbrăcat.

Dar ce-l împinsese să pună mâna pe ea, s-o sărute pe buzele purpurii? Făcuse asta din cauza furiei care-l făcea să se consume de fiecare dată când o vedea, de fiecare dată când se gândea la ea? Nu, era mai degrabă vorba de curiozitate; vroia să cunoască plăcerea pe care o oferea altora.

Vrusese să se convingă că farmecul lui Molly nu mai avea nici o putere asupra lui. Ar fi putut să-și dea seama că nu era o persoană oarecare pentru ea. Doar atingerea pielii ei îi trezise dorința?

De ce naiba viața era atât de complicată? De ce nu se îndrăgostea de o femeie ca Lisa Canning? Lisa, care-i oferea totul fără să-i ceară nimic în schimb, dacă nu punea la socoteală cele câteva mângâieri, câteva mici atenții nesemnificative…

De ce trebuise să se îndrăgostească de Molly? Să simtă că arde pentru ea?

O sărutase, o ținuse în brațe, o strânsese la piept, o simțise vibrând, palpitând. Ar fi trebuit să se îndepărteze imediat, ca să-și păstreze mintea limpede.

Un lucru era sigur: așa ceva n-avea să se mai întâmple. Dacă trebuia, o lua pe Lisa Canning amantă, ca să-și astâmpere pornirile trupești.

Mai devreme sau mai târziu, Molly va obosi de această mascaradă și va spune poliției tot ce știa. Atunci, va scăpa o dată pentru totdeauna de prezența ei stânjeenitoare.

Pentru că nu fusese decât o joacă. Nu putea să fie fetița inocentă care se pretindea a fi. Ar fi fost un prost să creadă această punere în scenă. De fapt, el lăsase sentimentele să ia locul judecății. Ascultase de inimă, nu de rațiune.

Molly tebuia să ciripească, fie că-i plăcea sau nu. Trebuia să se termine cu această poveste a pretinsei amnezii. Și ancheta care nu se mai termina, divorțul care nu fusese încă pus la punct… Nu mai putea suporta. Nu vroia decât un singur lucru: să scape o dată pentru totdeauna de soția lui.

***

Dimineața, la trezire, Molly știu că încă era bolnavă. De data asta, se gândise la toate, și avusese grijă înainte să se culce să lase un lighean la picioarele patului. Desigur, spera să nu-i mai fie greață, să nu fie însărcinată, să nu aibă un bebeluș care să-i complice viața.

Afară, furtuna începuse din nou, și ploaia bătea furioasă darabana în tabla acoperișului, făcând-o s-o doară capul și mai tare.

Dacă tot nu putea să se odihnească, de ce să mai rămână în pat? își spuse aruncând pătura, cu un gest exasperat. Nu știa dacă s-ar fi simțit mai bine, dar avea o sumedenie de lucruri de făcut.

Se îmbrăcă repede și coborî la parter. În bucătărie era întuneric și n-avea cum să fie altfel, pentru că era abia cinci și jumătate. Fără să-și mai dea osteneala să

aprindă lumina, readuse la viață focul din șemineu și pe urmă pregăti cafeaua.

Pe când își turna o a doua ceașcă, i se păru că aude motorul unei mașini în noapte. Ciuli urechea și recunoscu zgomotul camionetei. Dragul ei soț binevoia să se întoarcă, în sfârșit! Își petrecuse probabil toată noaptea în brațele amantei și se întorcea acasă, fără să simtă nici o remușcare pentru soția pe care o abandonase.

Nerușinarea asta o făcu să-și iasă din fire. Cum îndrăznea să facă așa ceva? Degetele îi tremurau așa de tare, încât trebui să așeze ceașca pe masă.

Îl văzu bine, înainte ca el s-o poată distinge în penumbra încăperii. Părea nemulțumit, lucru care o satisfăcu întrucâtva. Cel puțin, nu petrecuse o noapte de vis…

El intră în bucătărie scuturându-și pardesiul ud. Abia atunci o văzu, și se opri brusc.

– Bună dimineața, spuse ea, nevrând să se gândească la sărutul pasional care-l aruncase în brațele alteia.

– Ai căzut din pat? o întrebă, apropiindu-se. Mai e cafea?

– Da.

Privindu-l cum își turna, bău o înghițitură din lichidul fierbinte, cu speranța că-și va înghiți nodul care-i stătea în gât.

– Ce mai face Lisa? se trezi întrebând.

Doamne! Ce-o apucase să pună o asemenea întrebare?!

– Cât se poate de bine, și-ți trimite salutări.

Spunând aceste cuvinte, el își luă ceașca și ieși din cameră.

Spunându-și că era o proastă, Molly se ridică de pe scaun și se duse să-și facă de lucru în bucătărie, să nu se mai gândească la nimic. Dădu peste brioșele făcute cu o zi înainte de doamna Morse și le puse la încălzit în cuptor. Ca o bucătăreasă conștiincioasă, le tăie, făcând din ele niște tartine cu dulceață, pe care le puse pe o tavă și o duse în biroul în care se închisese Patrick.

El ridică ochii de pe ziar când o văzu intrând, și se încruntă.

– Vrei să ne împăcăm? întrebă, nelăsându-l să deschidă gura. Îmi pare rău că ți-am pus o asemenea întrebare indiscretă. Nu e treaba mea.

Cum nu se gândea la ceea ce spunea, spera o dezmințire… Ceea ce nu se întâmplă, din păcate.

– Mai vrei cafea? îl întrebă, văzându-l că tăcea și o privea deloc binevoitor.

– O să-mi pun singur.

Nepăsându-i de tonul lui tăios, se apropie de birou și-i luă ceașca din mână.

– Mănâncă măcar niște brioșe, spuse, înainte de a ieși din cameră tiptil, ca o hoață.

După câteva minute, se întoarse cu două cești pline ochi. Fără să-i mai ceară părerea, luă loc pe fotoliul din fața lui, și-l observă pe ascuns, remarcându-i cearcănele de sub ochi.

– De acord, spuse el deodată. Vrei să stai cu mine, fie. Atunci, de ce n-ai vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări, soția mea iubitoare? Te simți în stare de așa ceva?

– Mă îndoiesc. Încă nu mi-a revenit memoria.

– Chestia asta te aranjează cât se poate de bine, nu-i așa? Vreau să spun, faptul că ți-ai pierdut memoria, nu?

Înțelegând că n-avea gânduri curate, se ridică. Imediat, el o prinse de mână, nelăsând-o să se îndepărteze. Ea vru să scape, dar o strânse mai tare. Atunci, rămase acolo, privindu-l din cap până-n picioare și sperând că asta-i va conferi un avantaj asupra lui.

– Spune-mi, dragă Molly, continui să pretinzi că cineva te-a împins în pivniță?

Tânăra femeie se cutremură, pentru că acum o mângâia în podul palmei.

– Ăsta-i adevărul gol-goluț.

– Și nu ești o mincinoasă de felul tău, nu-i așa? Ce te-a apucat în noaptea în care ai fugit?

"Fir-ar al dracului! " își spuse femeia, regretând că n-avea unde să se refugieze.

Dacă se enerva, nu vor mai putea să stea de vorbă, și nu vroia deloc acest lucru.

– Nu-mi aduc aminte.

– Vrei să cred o asemenea gogomănie? Această pretinsă amnezie este încă unul din trucurile tale ca să nu răspunzi. Să n-ai impresia c-o să te cred, Molly.

– Nici nu speram așa ceva din partea ta.

– Ce vrei? N-am să mă schimb, spuse el zâmbind, deloc liniștitor.

– Bine, dac-ai terminat, atunci poți să-mi dai drumul și să mă lași să plec.

– Sunt uimit că nu vrei să-mi pui nici o întrebare. Văzându-te atât de volubilă, credeam că o să putem sta de vorbă mai mult.

– Ce-ai face dac-aș fi însărcinată?

Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea și-și mușcă buzele. În orice caz, îl atinsese la fix. Îi dădu drumul imediat. Chipul lui se întunecă primejdios.

– Puțin mi-ar păsa, răspunse după câteva clipe de tăcere. Cel puțin, să nu-mi spui că eu sunt tatăl. Caz în care te previn că este absolut de pomană. Ești gravidă?

– Nu, nicidecum. Visam și eu.

– Visul ăsta l-aș numi mai degrabă coșmar.

– Nu-ți plac copiii?

– Îmi plac, nu asta-i problema. Pe tine nu te plac.

Ea începu să clipească în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. El păru la fel de îngrozit, pentru că, dintr-o dată, se repezi spre ea, cu o expresie vinovată.

– Molly, eu…

Nu avu timp să continue ce avea de spus; ea deja își luase picioarele la spinare, furioasă că n-avusese prezența de spirit să-l insulte, ca să se ușureze.

Ajunsă în camera ei, își luă perna-n brațe ca să plângă fără nici o opreliște.

Măcar de n-ar fi gravidă… Gândul acesta i se înfipsese în minte și, cu un geste iritat, încercă să-l alunge. Deocamdată nu vroia să se neliniștească, pentru că avea destul timp să se gândească după ce va vorbi cu doctorul…

***

Pe Patrick îl copleșiră rușinea și remușcările. Îi adusese brioșe și cafea, în semn de împăcare, iar el nu găsise altceva mai bun de făcut decât s-o jignească și s-o facă să fugă… Nu nu mai vroia deloc să se împace cu ea! Nu mai vroia s-o vadă blândă și timidă, privindu-l ca pe un zeu.

Din fericire, era aproape sigur că nu era însărcinată. Într-adevăr, la spital i se făcuseră toate testele care se puteau face, bineînțeles și cel de sarcină, în timp ce fusese inconștientă. Dar dacă nu putea să aibă copilul altuia, nu era mai puțin de disprețuit faptul că adusese vorba…

Totuși, văzând-o pentru prima oară plângând, i se strânsese inima, și voise s-o ia în brațe, s-o consoleze.

Prost dispus, așeză ceașca pe masă și ieși cu pași mari din birou. Trebuia să iasă la aer, să se îndepărteze cât mai mult de ea, cel puțin până-și va reveni.

Ar fi vrut s-o creadă. Pentru prima oară, era gata să aibă încredere în ea.

Ce prost era!

Pentru ei doi, nu exista nici un viitor. În curând, avea să plece de la ranch, și el va continua să trăiască fără ea și minciunile ei insuportabile.

Dar dacă, de data asta, nu mințea? Dacă era într-adevăr amnezică? Atunci, ar fi într-un mare pericol.

***

Ca să nu se învârtească precum o leoaică în cușcă până la întâlnirea cu doctorița Turner, Molly căută ceva să-și facă de lucru. Dacă ar fi putut să plece de capul ei, s-ar fi dus să cumpere un test de sarcină, ca să-l facă acasă. Nu, dacă se gândea bine, nu era cea mai bună idee! Cineva putea să dea peste ea și să-i pună niște întrebări la care n-ar fi vrut să răspundă.

Atunci, ce să facă pentru a-și omorî timpul? Începu să facă ordine prin sertare , să aranjeze cu grijă în dulap lucrurile pe care le cumpărase ieri. Când

termină totul, strânse patul și duse cearșafurile la spălătorie.

– Ce-s toate astea? întrebă doamna Morse făcând ochii mari.

– Rufe de spălat. Apropo, poți să-i spui lui Ben să mă ajute să duc mobila în pod? M-am hotărât să-mi reamenajez camera.

– Și ce vrei să pui în loc? Săptămâna asta n-am timp să mergem să facem cumpărături.

– Nu-ți face griji, doar o să recuperez mobilele care au fost depozitate în pod. Camera mea vreau să arate așa cum a fost odată. Nu mai suport mobila pe care o am acum.

Chipul menajerei se îmblânzi imediat.

– Sunt întru totul de acord. Mi s-a făcut rău în ziua în care ai înlocuit mobila frumoasă care era, cu ororile de acum. O să-i spun lui Ben să te ajute după-amiază.

– Mulțumesc.

– Ai mâncat?

– Dimineață am băut o cafea și am mâncat o brioșă.

– Nu-i de-ajuns. Am să-ți pregătesc ceva.

Stai jos, în câteva minute e gata.

Se aplecă spre cuptor, dar se întoarse brusc.

– Data viitoare când o să te trezești devreme, nu uita să stingi focul după ce termini treaba.

– Am… uitat? bâigui Molly înroșindu-se ca un copil prins în neregulă. Promit să nu mai fac așa ceva.

– Nu-i nici o problemă. Acum, așază-te.

Ben veni câteva minute mai târziu, urmat de Toby.

– Uite oamenii care ne trebuie! exclamă doamna Morse întâmpinându-i pe cei doi bărbați cu un zâmbet deschis. Molly ar vrea să-i urcați mobila din cameră în pod, și s-o coborâți pe cea dinainte. Pot să contez pe voi?

– Cu plăcere, răspunse Ben.

– Și tu, Toby? continuă menajera. Ești liber după-amiază?

Cel întrebat o privi afectuos pe Molly.

– Dar vreau ceva în schimb! Caut pe cineva care să mă însoțească astă-seară la o plimbare călare. Patrick, cu care vorbisem, mi-a tras clapa. A plecat în oraș azi-dimineață. Ei, ce zici, Molly?

Aceasta aruncă o privire pe fereastră. Cerul era întunecat și amenințător.

– Depinde de vreme.

Nu înțelegea de ce nu acceptase de la bun început, poate instinctul…

– După-amiază se prevede vreme bună, replică imediat Toby. Atunci, ne-am înțeles, Molly?

– Bineînțeles, exclamă ea alungând temerile inutile. Abia așteptam să-mi propună cineva asta.

Era mai bine așa decât să-și facă sânge rău așteptându-și soțul să binevoiască să se întoarcă… Își luă repede micul dejun sub privirea vigilentă a doamnei Morse și se duse să caute niște scule în debaraua lui Patrick. Înarmată cu un spaclu și o perie de paie, se întoarse în camera ei, hotărâtă să scoată mocheta care ascundea fără îndoială un parchet frumos. Avu nevoie de multă răbdare ca să șteargă urmele de dedesubt. La prânz, lemnul își recuperase aspectul inițial, și ferestrele, scăpate de perdelele cu flori roșii și violete, lăsau să pătrundă soarele din belșug în cameră.

Se uită de jur-împrejur și aprecie că aspectul devenea mult mai prietenos.

Masa nefiind încă servită, profită de ocazie să urce în pod perdelele și cuvertura, și să privească mai bine mobila veche. Atunci, remarcă un amănunt care-i scăpase prima dată. Într-un sertar întredeschis al comodei, era un buchet de trandafiri uscați. Un buchet a cărui simplă vedere o bulversă. Îl privi câteva clipe, străduindu-se să-și desțelenească memoria. Degeaba.

Dezorientată, coborî din pod și se duse la masă.

După trei ore, camera ei redevenise cea pe care o iubise atât de mult înaintea căsătoriei cu Patrick Winters. Parchetul arăta bine lustruit, și mobilele din lemn de pin își regăsiseră locurile de altădată. Bucuroasă, sări în pat, un pat vechi care parcă era geamăn cu cel în care dormea soțul ei. Lungită pe spate, cu mâinile sub ceafă, își plimbă privirea satisfăcută în jurul ei. Cu un pic de noroc, avea să-și descopere amintirile, tot așa de ușor cum camera aceasta își recăpătase aspectul de altădată.

În orice caz, nimic n-o împiedica să spere…

Așa cum prevăzuse Toby, după-masă apăru soarele. Prietenul lui Patrick pusese șaua pe unul dintre caii lui, o iapă frumoasă, pe care o chema Bess, docilă și blândă. Molly o încălecă fără să facă nici un efort și, odată în șa, se simți în largul ei.

Toby îi confirmă talentele de călăreață desăvârșită.

– Mă bucur să te văd din nou în șa, Molly. Nu cu mult timp în urmă, nu trecea nici o zi fără să faci o plimbare prin împrejurimi.

– Chiar așa?

– Împreună cu Patrick, obișnuiai să mergi la toate manifestările hipice din regiune, și de fiecare dată te întorceai cu câte un premiu.

Era o notă de invidie în glasul însoțitorului ei, pe care o înțelese mai bine când îl văzu încălecând neîndemânatic și văzându-se că-i era frică.

Totuși, atunci când plecară mai departe de ranch, Molly își dădu seama că nici ea nu se prea simțea în largul ei, așa cum crezuse la început.

– S-o tăiem peste câmp, propuse Toby atunci când se apropiau de ranchul vecin.

E acolo un loc lângă izvor, unde trebuie să găsim narcise la vremea asta.

– Pentru o redeschidere de sezon, am făcut deja o plimbare lungă, răspunse Molly, care începea să simtă primele dureri din cauza lipsei de antrenament. Mai bine ne-am întoarce.

Însoțitorul se întunecă la față, și ei îi păru rău.

– Haide, Molly, narcisele sunt florile tale preferate, insistă pe un ton aproape plângător. Te rog. Lasă-mă să-ți ofer primul buchet de flori pe anul ăsta.

Ea nu vroia să-l încurajeze. Deja o sorbea din ochi… Și pe urmă, purtarea lui avea ceva nefiresc, dintr-o dată. Gândul ăsta o făcu să nu se simtă bine, cu atât mai mult cu cât se înfundau pe sub coroanele copacilor.

Deodată, fără s-o avertizeze, Bess se cabră cu un nechezat sălbatic, și Molly scăpă frâul din mână. Se agăță cu toate puterile de frâu, dar degeaba. Fu deodată aruncată în sus.

"Copilul, își spuse, disperată. Nu trebuie să se lovească…"

Dar era deja prea târziu, pentru că ajunsese jos…

Capitolul 7

Molly zăcea întinsă pe jos, cu respirația tăiată, complet năucită. Deschise încet ochii, încercând să-și recapete suflul, așteptându-se ca durerea s-o apuce din nou. Nu îndrăznea să facă nici o mișcare, ascultând tropăitul copitelor lui Bess care intra, în galop, în pădure.

Toby se dădu jos de pe cal și îngenunche lângă ea.

– Te simți bine?

Molly se clătină, înainte de a se ridica, cu prețul unui efort chinuitor.

– E bine, răspunse după câteva clipe, simțindu-se încă parcă ametită.

Firește, nu era prima dată când cădea de pe cal, însă căderea asta o zdruncinase parcă mai mult ca oricând. Reuși să se ridice în picioare, apoi își scutură praful și iarba de pe ea.

– Ah, uite-l pe Patrick, mormăi, zărind silueta înaltă a soțului ei în celălalt capăt al luminișului, fără să-și ascundă ușurarea.

Ben îl însoțea. Le făcu semn cu mâna ca să le atragă atenția că erau acolo, cu mult înainte de a se întoarce spre însoțitorul ei.

Toby stătea lângă ea, cu o piatră în mână, cu o expresie tulburată întipărită pe față.

– Ai fi putut să te lovești de piatra asta, spuse el, înainte de a o arunca mai departe.

– Nu-ți face griji, Toby, se pare că am capul tare.

El o învălui cu o privire tristă.

– Trebuie… Vrei-nu-vrei, trebuie să-ți spun ceva înainte de a veni Patrick.

– Despre ce-i vorba? întrebă, brusc alarmată.

– Ceva sau cineva trebuie să-ți fi speriat calul, șopti Toby.

– Cum?

– Cred că Bess a fost speriată intenționat. Cineva a încercat să te omoare.

Spunând acestea, părea brusc cuprins de panică.

– Cum a îndrăznit cineva? se revoltă ea. Tu ai pus șaua, nu-i așa?

Toby încuviință, clătinând din cap.

– Da, dar am lăsat calul singur în grajd, până am venit să te caut. Oricine a putut să profite de lipsa mea, să se apropie. Un ghimpe sau un ac strecurat sub șa… Era de-ajuns să se priceapă la cai ca să știe cum va reacționa.

Nu vroia să pună întrebarea, dar cum putea s-o ocolească?

– Cine era în grajd când ai lăsat-o singură pe Bess?

– Patrick.

Tânăra femeie simți imediat abătându-se asupra ei un fior de panică oarbă, irațională. În bărbatul ei avea deplină încredere, justificată sau nu.

N-ar încerca niciodată s-o omoare. Dar de ce-ar minți-o Toby?

– Nu se poate așa ceva, spuse, îngrozită. Nu mi-ar face rău. Trebuie să te fi înșelat.

– Nu, din păcate, Molly. Ți-am mai atras atenția de câteva ori. Nu poți avea încredere în nimeni, nici măcar în soțul tău. Lasă-mă pe mine să-i explic ce s-a întâmplat, de acord? Va fi destul de furios din cauză că am ieșit împreună și n-are rost să mai punem sare pe rană.

– De ce-ar fi furios dacă facem o plimbare călare? Nu-i nimic rău în asta, nu-i așa?

El clătină din cap, cu o expresie dezolată.

– Patrick este cât se poate de gelos, îi spuse, pe un ton de confidență. Chiar dacă nu te vrea, n-ar suporta ca un alt bărbat să pună ochii pe tine, și asta a început înainte de a vă căsători.

Tânăra femeie aruncă o privire spre soțul ei, și, fără să vrea, avu o răbufnire de bucurie.

"E încurajator", murmură în sinea ei.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Patrick când ajunse la ei. Ai vrut să te omori, Molly?

"Nu cumva tu ai încercat să mă omori?" se gândi, fără să îndrăznească să pună întrebarea, în timp ce Toby spunea ce s-a petrecut.

– Credeam că te pricepi mai bine la cai, Toby, trase concluzia Patrick, cu un dispreț nu prea bine ascuns. Știai că Molly n-a mai încălecat de aproape un an. De ce i-ai dat un cal atât de nervos ca Bess? Și mai ales de ce nu purta șapcă?

– Bess n-a fost niciodată nervoasă, protestă Toby. De altfel, întotdeauna Molly n-a vrut să încalece decât pe ea.

– Asta a fost înainte, când era în cea mai bună formă! Și în plus, mi se pare că i-am interzis orice escapadă.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Molly nu mai e un copil!

Perplexă, Molly urmărea înfruntarea celor doi bărbați. În orice caz– și tremurul mâinilor dovedea acest lucru– lui Toby îi era frică. Dar nu era din cauza acestui accident cu calul. Era ceva mult mai serios, ar fi putut să bage mâna-n foc pentru asta…

– Nu, însă tu te porți ca un copil. Ești de-a dreptul inconștient.

Calmul pe care-l afișa Patrick nu avea alt efect decât să-i facă vorbele și mai mușcătoare, și Toby, din cauza criticii, se înroși până în vârful urechilor.

– Ei bine, o să te las să-ți duci soția acasă! replică el, pe un ton înțepat. Molly, o să vorbim mai târziu.

– O să rămână acasă mai multe zile, spuse Patrick cu fermitate. Nu prea-mi plac accidentele astea repetate.

Pe urmă, întorcându-se spre ea, o măsură din cap până-n picioare.

– Acum, ești mulțumită? Ai reușit să mă-nvrăjbești cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie și porni, iar tânăra femeie trebui să alerge ca să rămână lângă el.

– N-aveai nici un motiv să-i vorbești așa! Toby n-are nici o legătură cu neînțelegerile dintre noi. Și de ce n-aveam dreptul să fac o plimbare călare cu unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi? Ce crezi? Te gândeai c-o să profite că eram singuri și o să sară pe mine?

Patrick se opri, și o privi disprețuitor.

– Dată fiind atitudinea ta din ultimele luni, el ar fi fost mai în pericol decât tine!

Spunând acestea, se îndepărtă cu pași mari.

Încă o dată, ea se grăbi să-l ajungă.

– Dacă mă disprețuiești atât, de ce nu mă lași să plec? Dacă fac apel la poliție, n-or să mă împiedice să mă duc unde vreau. N-am fost acuzată de crimă, până la proba contrarie. Sunt doar martoră în toată povestea asta, dacă îmi revine memoria, bineînțeles. Atunci, de ce nu ne despărțim? Am putea divorța și să scăpăm de toate…

– Nu. M-ai făcut să trăiesc un adevărat infern în aceste ultime zece luni, și cred că am dreptul la o revanșă. Vreau să mă folosesc de ea chiar începând de astăzi.

***

– Unde e Toby? întrebă doamna Morse când Molly intră singură în bucătărie.

– S-a întors acasă, răspunse pe un ton morocănos cea întrebată, așezându-se la capătul șemineului. Doamnă Morse, de ce nu mă iubește Patrick?

– Ba te iubește! Lasă-l să-și dea seama de asta, atâta tot.

– Nu, mă detestă, asta e clar, insistă Molly. Și nu pot să-mi amintesc ce i-am făcu ca să merit asta.

– Eu spun totdeauna că e mai bine să privești înainte. Ce a fost, a fost. Din păcate, Patrick e un ranchiunos.

– De ce are ura asta în el? N-a fost niciodată fericit?

– Este, chiar astăzi, bineînțeles. Însă viața n-a fost mereu atât de simplă pentru el. Mama lui a fugit de acasă pe vremea când era mic copil. A murit într-un accident de mașină câțiva ani mai târziu, fără să mai dea nici un semn de viață. Pentru un copil, nu e bine deloc să se simtă abandonat. Cât despre tatăl lui, nu era un om prea afectuos.

Menajera făcu o scurtă pauză și oftă.

– Se înțelegeau precum câinele cu pisica! Zile întregi se certau. Devenise aproape o obișnuință. În cele din urmă, Patrick s-a săturat. Când a împlinit douăzeci de ani, și-a luat catrafustele, și nimeni n-a mai auzit de el, ani de zile.

– Și ce s-a întâmplat? Ce l-a făcut să se-ntoarcă?

– N-a spus niciodată, și cred că nici n-o va face. Trebuie să fi trecut prin momente dificile; când s-a întors, nu mai era același. Doar cu tine se purta ca altădată, și m-am gândit… în sfârșit, n-are nici o importanță.

Menajera ridică din umeri.

– De ce s-a însurat cu mine?

– Nu știu nimic despre asta. S-a purtat cu tine ca și cum ai fi fost sora lui mai mică. Te lua cu el peste tot, te tachina... Cât despre tine, a fost clar încă din prima zi că erai îndrăgostită nebunește de el.

– Mi-a spus totuși că tatăl lui a avut ideea să ne căsătorim.

– Asta a fost la început, dar Jared nu l-a obligat niciodată să se însoare cu tine.

N-am înțeles de ce a făcut-o.

– Și eu, mă întreb și acum cum am putut să accept. Am vrut să-l păstrez doar pentru mine, nu-i așa?

Doamna Morse clătină din cap.

– Probabil. Ceea ce nu înțeleg prea bine, este motivul pentru care ți-ai schimbat atitudinea față de Patrick, chiar din ziua căsătoriei. Era ca și cum, dintr-o dată, îl detestai. Ai devenit sălbatică, egoistă și capricioasă. A fost prea mult pentru el și n-a mai putut suporta. În plus, dacă n-ar fi fost ceilalți bărbați…

– Care ceilalți bărbați? repetă Molly, nedumerită.

Menajera clătină din cap, cu tristețe.

– Ai început să ieși cu mai mulți bărbați și să nu te mai întorci noaptea.

Povestea asta nu stătea în picioare! Cineva trebuia să mintă. Nu se putea închipui alergând după bărbați…

– De unde știi?

– Dar, ai bătut toba cu chestia asta! N-a fost un secret pentru nimeni… S-ar fi spus că erai fericită să te răzbuni pe el. Pornind de la asta, Patrick a început

să te evite, petrecându-și zile întregi închis în biroul din care nu ieșea decât ca s-o întâlnească pe Lisa Canning. Am încercat să-ți spun că așa n-ai să-i cucerești inima, dar n-ai vrut să mă asculți.

Molly privea năucită focul din vatră, încercând să-și închipuie cum putuse să fie înaintea… accidentului, și renașterea ei. Care era adevărul? Trebuia să aibă încredere în instinct, sau să-i creadă pe ceilalți?

Greu de spus…

Seara, Molly nu se atinse de mâncarea pe care i-o adusese doamna Morse în cameră. Unchiul Willy venise să-i bată la ușă când auzise că era bolnavă, și-i adusese un pahar cu suc de struguri. Dăduse dovadă de multă diplomație ca să nu-i deschidă.

În singurătatea camerei sale, era muncită de gânduri negre. Ar fi coborât să cineze cu Patrick, dar nu se simțea capabilă să suporte remarcele necruțătoare ale soțului, nici privirile inchizitoare ale mătușii Ermy.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât avea impresia că ceva, aici, se învârtea pe loc, aici, în casa asta, la

oamenii aceștia care o înconjurau și poveștile pe care le plăcea să le asculte. Măcar de i-ar fi revenit memoria…

Nu trebuia să piardă speranța. Trebuia doar să aibă răbdare, și până la urmă totul avea să se lămurească…

Mâine, va ști dacă aștepta sau nu un copil. Dacă era însărcinată, știa că nu putea să plece. Avea bani, nu fusese acuzată de crimă. Dacă primea un rezultat satisfăcător la consultație, chiar a doua zi și-ar face valizele, ca să scape de pericolul pe care-l simțea dându-i târcoale. Și va pleca să nu se mai întoarcă niciodată.

***

Patrick dăduse totul peste cap! Fusese un concurs de împrejurări neprielnic; câteva minute în plus ar fi fost de-ajuns. Dar uite, între triumf și dezastru, nu era decât o diferență infimă. O secundă, un capriciu al destinului, și totul se dădea peste cap.

Totuși, un vizionar n-ar accepta niciodată înfrângerea. Nu în stadiul ăsta… Miza era prea mare, și nu era sigur că o smintită ca Molly Winters nu avea să i se pună de-a curmezișul.

Trebuia să ia niște măsuri drastice împotriva ei, și cu atât mai repede cu cât începeau deja să-i revină amintirile…

Pentru că atunci când își va recăpăta în întregime memoria, va fi prea târziu pentru fiecare dintre ei.

***

În timpul nopții, Molly crezu că o să moară. Rând pe rând, simțea că îngheța, apoi că lua foc. Tremura și transpira abundent.

Ar fi chemat pe cineva în ajutor, dar se temea să nu-și vadă soțul apărând.

Atunci închise ochii, strânse dinții, și îndură suferința până la sfârșit.

Când Molly ieși în sfârșit din toropeala chinuitoare, se simți ușurată, aducându-și aminte de întâlnirea cu doamna Turner. Doctorița va găsi, de bună seamă, un remediu care să pună capăt acestei situații neplăcute! Astăzi, avea să facă în sfârșit analizele, și avea să știe dacă era însărcinată sau nu.

Ce-ar fi făcut dacă rezultatul testului ar fi fost pozitiv? Patrick fusese cât se poate de clar în privința asta: nu-și va asuma răspunderea acestui copil. Și nu putea să fie supărată pe el din cauza asta…

Rămase sub jetul de apă fierbinte al dușului până ajunse ca un rac fiert, pe urmă se șterse viguros și se așeză în fața oglinzii. Avea aceleași picioare lungi și fine, și pântecele plat. Nu se îngrășase absolut deloc, și sânii rămâneau mici și tari.

Alese din dulap o rochie de lână bej, cu flori brodate în jurul gâtului, călduroasă și confortabilă în același timp, pe care abia o cumpărase. Să fi fost vorba despre instinctul matern, care o făcea să se îmbrace mai degrabă cu o rochie decât cu niște pantaloni? Respingând ideea asta ciudată, aruncă o privire spre

ceasul deșteptător de pe noptieră și fu surprinsă să constate că dormise până la prânz. Din fericire, secretara doctoriței sunase aseară ca să amâne întâlnirea, care inițial trebuia să aibă loc la unsprezece.

– Ei bine, astăzi ești fermecătoare ! comentă Lisa Canning cu voce mieroasă, atunci când Molly intră în bucătărie.

Fără ocolișuri, Molly îi întoarse spatele și se pregătea să iasă fără un cuvânt când Patrick îi apăru în față, pe culoar, împiedicându-i trecerea.

– Unde te duci? întrebă pe un ton inchizitor.

– La doctor, de ce?

Își înălță sprâncenele și nu putu să nu ia în seamă cât era de seducător.

– N-o să pleci înainte de masa de prânz.

Tânăra femeie îi aruncă o privire bănuitoare, surprinsă de atâta amabilitate din partea lui.

– Nu mi-e foame.

– Cu atât mai rău. Vino totuși.

Prinzând-o cu o mână de umăr, o sili să se întoarcă. Lisa îi întâmpină zâmbitoare.

– Ah, uite c-ai venit în sfârșit! Mă întrebam cât mai durează până să termini cu registrele alea ale tale!

Pe urmă, întorcându-se spre Molly, adăugă:

– Ți-am spus ce drăguță ești în noua ținută, atât de tinerească…?

Cum era clar că era vorba despre o ironie, Molly o fulgeră cu privirea îndepărtându-se cu brutalitate de soțul ei.

– Cândva, îți aduci aminte, și tu ai fost la fel de tânără, Lisa, replică mușcător interlocutoarea.

Pe urmă făcu o pauză.

– Îmi pare bine că stai cu noi la masa de prânz. Apropo, mătușa Ermy și unchiul Willy nu sunt aici? Sunt sigură c-ar fi dezamăgiți să rateze întâlnirea cu tine. Trebuie spus că nu prea au avut ocazia să te vadă în ultima vreme.

Lisa se înroși, și Molly, surprinsă, își dădu seama că nu greșise cu ceea ce spusese.

Așadar, Patrick nu se întâlnea frecvent cu femeia asta… Poate că relația lor nu era atât de serioasă cum credea!

– Au plecat să se vadă cu niște prieteni, răspunse Patrick cu răceală și o privi dezaprobator pe Lisa.

Molly se bucură în sinea ei. Se părea că prezența Lisei nu-i plăcea nici lui.

– Chiar așa ? întrebă Molly ca să întrețină conversația. Pentru cât timp?

– Ar trebui să se-ntoarcă mâine seară. Sau, mă rog, așa cred.

– Dar atunci, interveni Lisa, care părea să nu înțeleagă, dacă e ziua liberă a doamnei Morse, înseamnă că Patrick și cu tine veți fi singuri astă-seară…

Părea mai bine informată de aranjamentele interne de la Winters Edge chiar decât Molly. Paharul se umpluse! Molly nu mai putu să reziste, și profită de ocazie.

– În privința asta, Lisa, nu-ți face griji. Să știi că suntem căsătoriți!

– Știu foarte bine, replică mieros, fară să-și ascundă ura.

Era clar că Lisa vroia un singur lucru: să pună gheara pe Patrick, însă acesta nu părea deloc încântat

de perspectivă. La gândul ăsta, Molly se simți dintr-o dată mai bine dispusă.

– Patrick, dragul meu, șopti vizitatoarea apropiindu-se ca să pună o mână cu unghiile bine îngrijite pe brațul lui. Am putea să facem o plimbare călare, după-amiază? Aș vrea să vorbesc cu tine.

– Îmi pare rău, Lisa. În după-amiaza asta o duc pe Molly la doctor.

– Ce faci? exclamă Molly, stupefiată.

– I-am spus doamnei Morse că o să te duc eu în oraș. E ziua ei liberă și trebuie să-mi iau în serios responsabilitățile conjugale.

Lisa deveni dintr-o dată lividă. Chestia asta ar fi amuzat-o pe Molly dacă n-ar fi fost și ea tulburată de ceea ce auzise. Patrick avea să meargă cu ea la doctor…

– Doamna Morse mi-a promis totuși să vină să mă ia, protestă Molly fără vlagă. E o problemă femeiască.

– Ai dreptate, Molly, dar asta nu mă împiedică să vin. Vreau să fiu lângă tine.

Drumul până la cabinetul doctoriței Turner se desfășură într-o tăcere încordată. Molly privea pe

fereastră, încercând să recunoască ceva amănunte. Fără succes. Dacă totul i se părea oarecum familiar, nu-i revenea în minte nici o amintire clară.

De fapt, de când se întorsese de la spital, nu fuseseră decât câteva secvențe. Secvențe care în mare parte nu-i evocau decât evenimente foarte triste. Își amintea un pic din noaptea nunții, deși încă foarte nedeslușit. Se revedea scoțându-și rochia albă, pe urmă plângând, plângând din toată inima. Dar Patrick nu era lângă ea, n-o lua în brațe ca s-o liniștească. Și când încerca să se concentreze asupra acelor momente, trecutul se ascundea, ca un copil capricios care se juca de-a v-ați ascunselea.

– Cu tine vorbesc, Molly! Vrei să vin cu tine înăuntru? întrebă Patrick, impacientat.

Ajunseseră în fața cabinetului, dar acaparată de gânduri, nici nu băgase de seamă.

– Nu! Vreau să spun… am venit aici pentru… un examen și…

– Înțeleg, spuse el ironic, făcând-o să se înroșească până în vârful urechilor.

Trebuie să-ți reînnoiești pilula, n-am dreptate?

– De ce-aș folosi un mijloc anticoncepțional? întrebă, surprinsă.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse soțul, sarcastic.

– N-ar trebui să dureze prea mult, spuse ea deschizând portiera. Vino să mă iei peste o jumătate de oră.

– Nici nu mă gândesc, te aștept aici.

După o jumătate de oră, odată terminat examenul ginecologic, Molly ridică ochii spre doctoriță.

– Cum e, doamnă doctor?

– Ați venit aici pentru că vă credeați însărcinată, nu-i așa, doamnă Winters?

Molly încuviință.

– Puteți să vă îmbrăcați la loc, adăugă deodată doctorița. O să facem o recoltare de sânge pentru analize.

Se duse spre ușă, și Molly se ridică de pe masa de consultație.

– Sunt însărcinată?

Doctorița o privi neîncrezătoare, înainte de a ieși din cameră. O infirmieră intră după câteva clipe ca să-i ia sânge, după care-i ceru să se ducă să ia loc în sala de așteptare până aveau să fie făcute analizele în laborator.

După două ore tensionate de așteptare a rezultatelor, fu invitată în biroul doctoriței, care-i spuse să ia loc în fața ei, apoi parcurse repede foaia cu rezultate, fără să spună un cuvânt.

Molly profită de ocazie ca s-o privească mai atent pe femeia asta, care parcă era modelul medicului de provincie, în vârstă și austeră.

– Am auzit că v-ați pierdut memoria, nu-i așa? începu direct doctorița privindu-și pacienta dezorientată.

– Așa este.

– Asta ar putea explica multe lucruri, spuse doctorița Turner, gânditoare. V-ați revenit perfect, dacă n-ar fi cele câteva vânătăi.

– Știu asta, dar ceea ce mă interesează pe mine este dacă sunt sau nu însărcinată.

Doctorița se rezemă de spătarul fotoliului cu o expresie amuzată în ochii cenușii, spălăciți.

– Ei bine, în cazul dumneavoastră ar fi fost imposibil. N-aveți de ce să vă faceți griji.

– Cum așa?

– Sunteți încă virgină.

Molly făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– Virgină? Spuneți că sunt virgină?

Doamna Turner încuviință.

– Aveți probleme cu soțul? Nu vrea să vă atingă? Are vreo deficiență?

– Cu siguranță, știți mai multe decât mine, doar sunteți medicul lui curant, nu?

– Ei bine, nu s-a plâns niciodată de așa ceva, dar trebuie spus că bărbaților nu le place să vorbească despre asta. În general, le e rușine.

– Nu cred să aibă asemenea probleme, spuse Molly, gândindu-se la foarte probabila lui relație cu Lisa Canning. Presupun că nu mă iubește, pur și simplu.

– E un motiv ca oricare altul.

Poate ar fi mai bine să stau de vorbă cu el.

Se aplecă peste birou.

– Spuneți-i să treacă pe la mine săptămâna viitoare, doamnă Winters.

– Nu cred c-ar fi cea mai bună idee. În momentul de față, nu ne înțelegem prea bine.

– Îmi dau seama de acest lucru, spuse interlocutoarea cu un zâmbet malițios. Totuși, aș vrea să mă-ntâlnesc cu el. Până atunci, nu știu ce să vă spun. Nu păreți în apele dumneavoastră, e drept, dar prefer să aștept rezultatele tuturor analizelor de sânge înainte de a vă prescrie un tratament. Vă sun mâine, fără îndoială.

Încheie cu aceste cuvinte, și Molly nu avu alceva de făcut decât să plece, fără să-i mai pună niciuna din întrebările care nu-i dădeau pace.

Îl întâlni pe Patrick în sala de așteptare, înconjurat de femei cu chipuri îngrijorate și copiii lor plângăcioși. Dar curios lucru, se simțea foarte în largul lui printre toate mamele astea. Se ridică imediat ce o văzu, și-i aruncă o privire întrebătoare,

înainte de a o urma până în parcarea unde rămăsese mașina.

Începuse să cadă o ploaie măruntă și deasă. Molly așteptă ca soțul să-i deschidă portiera, și dădu buzna înăuntru, încrucișându-și degetele în speranța să nu-i pună nici o întrebare.

Dar se vede că nu-l cunoștea!

– Deci, ești însărcinată?

Îl privi, stupefiată. Dacă sperase să-l ducă de nas cu povestea ei de control medical general, greșise.

– Nu… răspunse mormăind.

– Cu atât mai bine. Nu mă vedeam ocupându-mă de copilul altuia. Asta, cu siguranță n-ar fi îmbunătățit relația noastră.

– Nu știam că am avut așa ceva!

– Nu avem. Și e mai bine așa, nu? Privește partea bună a lucrurilor…

Încă puțin timp, și o să fim liberi, o să scăpăm unul de celălalt.

– E reconfortant să știi asta, murmură, plină de amărăciune.

Îl văzu întorcând capul spre ea, vizibil dezorientat de motivele furiei ei bruște. Dar cum n-avea nici un chef să-i dea vreo explicație, se întoarseră la ranch fără să mai scoată o vorbă. Patrick nu se grăbi să oprească motorul când o lăsă în fața ușii de la bucătărie.

– Nu te întreb ce faci astă-seară, îi spuse el cu răceală. Știu c-o să te descurci fără mine. Probabil n-am să mă întorc înainte de cină. Dacă e ceva, poți să-i dai un telefon doamnei Morse. Nu-ți cer decât un singur lucru: să nu-ți aduci amanții aici.

Dacă nu s-ar fi stăpânit, i-ar fi tras o palmă serioasă pentru ceea ce spusese.

– N-are rost să-ți faci griji pentru mine, sunt obișnuită să fiu singură.

– Atunci, nu-mi fac nici o grijă.

***

Molly fierbea în suc propriu. De o oră, se plimba furioasă prin bucătărie și mormăia printre dinți. Casa era atât de rece și de pustie, încât, pentru prima dată, regreta că mătușa Ermy și unchiul Willy nu aleseseră o altă zi să plece de la ranch.

Să n-o fi făcut-o expres, își spuse, furioasă.

Bău o înghițitură de bere din sticla pe care o deschisese, în loc de eternul suc de struguri pe care nu-l mai suporta, și aruncă o privire afară. Se înserа, și o cuprindea din nou neliniștea. În două zile, fusese victima a două accidente, care ar fi putut foarte bine să-i fie fatale.

Avea sinistra impresie că aici se urzea ceva, ceva de care-i era frică, dar ce, nu putea să definească. Totuși, rămășițe de amintiri îi reveneau încet-încet…

Revedea câteva detalii din noaptea în care incendiul bântuise cu furie, își amintea panica pe care o simțise în fața flăcărilor imense care-i barau drumul spre grajd, pe urmă chipul lui Patrick luminat de limbile ucigătoare de foc în timp ce fugea de la un capăt la celălalt al clădirii ca să încerce să elibereze

sărmanii cai înnebuniți, pe jumătate asfixiați de fum. Era cineva în spatele ei, cineva care râdea încet, cu un râs diabolic. Îngrozită, o luase la fugă…

Dar n-ar fi folosit la nimic să-i spună asta lui Patrick, pentru simplul motiv că nici de data asta n-ar fi crezut-o.

De altfel, n-avea nici cea mai vagă idee despre identitatea piromanului. Era o femeie, un bărbat? Se gândea degeaba, memoria continua să-i facă figuri. Atâta timp cât nu știa nimic despre trecutul său, nu putea să facă absolut nimic. Până atunci, trebuia să rămână vigilentă, așa cum o sfătuise Toby.

Se gândi la bunăvoința pe care bărbatul acesta i-o arăta, dar în loc să se simtă liniștită că era susținută, nu încerca decât o tulburare de neînțeles. De fapt, se gândea tot timpul la sclipirea răutăcioasă pe care o surprinsese în ochii lui Toby atunci când o pusese în gardă împotriva lui Patrick. Graba lui de a-și acuza cel mai bun prieten avea de bună seamă ceva îngrijorător.

Poate nu era decât rodul imaginației sale, puse la grea încercare în ultima vreme. Într-adevăr, nu credea

în vinovăția soțului ei, dar ce știa despre el, dacă tot timpul nu făcea altceva decât s-o disprețuiască?

Doamna Morse era singura care-i lua apărarea– dar ce angajată putea să-și învinuiască patronul? în vreme ce toți cei care frecventau Winters Edge, fie că era Toby, mătușa Ermy, Willy sau chiar Lisa Canning, o sfătuiseră să nu aibă încredere în soțul ei.

Însă, ca o proastă, refuza să dea crezare atenționărilor lor.

Orele treceau încet, prea încet. Totuși, n-avea de ce să se teamă, ușile fiind încuiate de câte două ori, după cum verificase puțin mai devreme. Nimeni nu putea să intre fără permisiunea ei.

Până la urmă, oboseala învingând în fața temerilor, doar dangătul vechiului orologiu o trezi brusc cu cele douăsprece bătăi de la miezul nopții.

Se întinse și se ridică imediat, cu trupul amorțit din cauza poziției incomode în care stătuse mai multe ore.

– Am face mai bine să mergem să ne culcăm, Beastie, spuse tânăra femeie dându-și seama că soțul

ar putea să nu vină până dimineață, și ar fi fost proastă dacă l-ar fi așteptat toată noaptea.

Câinele dădu din cap ca și cum ar fi înțeles-o, și o urmă pe scară. Molly se spălă repede și îmbrăcă o cămașă de noapte, înainte de a se urca în pat. Era obosită, mânioasă și tulburată, și numai un somn bun ar fi putut s-o liniștească…

***

Patrick știa la ce se expunea dacă o întâlnea pe Molly în casa pustie. Probabil că dormea adânc, cu părul lung și blond împrăștiat pe pernă, și ar fi fost o tentație mult prea mare pentru el.

Astfel încât se hotărâse să petreacă noaptea la Toby, până când acesta va binevoi să se întoarcă acasă. Trecuseră ore de când îl aștepta, cu mașina parcată în fața apartamentului pe care-l ocupa el, în spatele grajdului.

Gândindu-se la situația stranie în care se găsea, Patrick zâmbi, autocompătimindu-se. Avea peste treizeci de ani, și se temea să-și înfrunte soția! El care credea că niciodată n-o să-i fie frică, uite ce i se întâmpla cu o femeie-copil care-i stârnea dorința!

Nu, de fapt, nu Molly era cea care-l speria, ci sentimentele pe care le trezea în el când știa– abandonul mamei îl făcuse să înțeleagă– că nu trebuia niciodată să ai încredere în femei, nici în fidelitatea lor.

Pierzându-și dintr-o dată răbdarea, trase o palmă peste volan. Oare ce făcea Toby? Sigur, prietenul său era un tip bizar, destul de mucalit. Crescuseră împreună, dar totdeauna îi fusese greu să-l înțeleagă. Omul ăsta era un tip mai puțin comunicativ.

Nu cunoștea nici un prieten de-al lui. De altfel, nici viața lui amoroasă. Atunci, ce naiba făcea? Trecuse de miezul nopții, și barurile de pe acolo erau închise la ora asta.

În orice caz, nu știa unde să meargă, dacă prostul ăsta nu se hotăra să se întoarcă acasă. Desigur, ar fi

putut să se ducă la Lisa, care l-ar fi primit cu brațele deschise, nu se îndoia de acest lucru. N-ar fi fost prima dată când ar fi bătut la ușa ei… Toate serile în care se simțise apăsat de singurătate, când băuse atât cât să nu poată refuza ceea ce ea îi oferea bucuroasă…

Dar nu mai vroia așa ceva. Nu se mai gândea decât la Molly. Molly, culcată în camera ei, Molly care întruchipa tentația…

Capitolul 8

Ușa se trânti, trezind-o brusc pe Molly, și lumina de pe culoar pătrunse în cameră, în timp ce o siluetă imensă apăru în prag.

– De-a ce te joci, Molly? Nu mă lași să intru la mine în casă, ți-ai pierdut mințile? mârâi Patrick furios.

Ea aruncă o privire la ceasul deșteptător. Trei și jumătate!

– Credeam că n-ai să te mai întorci astă-seară, spuse ea somnoroasă, trăgându-și cearșaful până sub bărbie. Nu sunt deloc sigură noaptea, aici.

Aplecându-se spre noptieră, aprinse veioza și întâlni privirea furioasă a soțului.

– Aha, dar nu erai singură! spuse supărat apropiindu-se de pat.

Era mai seducător ca de obicei, cu ochii lui albaștri scânteind. Se părea că băuse, nu destul cât să se-mbete, dar destul ca să fie agresiv. Ar fi trebuit să fie speriată, dar curios lucru, nu-și dorea altceva decât să ajungă în brațele lui și să-i șteargă furia întipărită pe chip. Nu îndrăzni așa ceva. Și pe urmă, era furioasă la culme.

– Ce vrei să spui cu asta? Eram singură, bineînțeles. Dar nu văd ce te interesează pe tine…

– Atunci, poți să-mi spui de ce tocmai am văzut mașina lui Toby Pentick plecând de aici? La ora trei dimineața?

– Nu ești în toate mințile! N-am avut pe nimeni aici, și chiar dacă așa s-ar fi întâmplat, nu e treaba ta.

– Bănuiesc că a petrecut seara cu tine, spuse el. De fapt, abia a așteptat să plec, ca să-ți facă o vizită. Nu-i de mirare că nu l-am găsit nicăieri! Ar fi trebuit să-mi

dau seama că, lăsându-te singură, ai să te arunci în brațele primului bărbat curtenitor. Lisa m-a prevenit.

– Oh! Asta nu mă surprinde din partea ei, spuse, schițând un zâmbet forțat. De ce nu și-ar petrece Toby noaptea aici? În definitiv, dacă soțul meu își petrece nopțile cu amanta, de ce n-aș face același lucru?

" Așa se nasc zvonurile, se gândi ea automat, dintr-o bravadă."

– Ți-am spus deja că nu vreau să te văd cu amanții sub acoperișul meu.

Calmul lui i se păru lui Molly și mai înfricoșător decât țipetele de adineauri.

– Vorbesc serios, adăugă el.

– Atitudinea ta e absurdă.

Nu mă vrei, dar nici nu lași pe nimeni să se apropie de mine, nu-i așa? Ei bine, cum vrei să faci să fiu inaccesibilă celorlalți?

Pe lângă tensiunea existentă între ei, femeia mai simți ceva plutind în aer, ceva în același timp straniu și familiar, în timp ce sclipirea de furie din ochii soțului se transforma într-un vădit interes.

– E a doua oară în mai puțin de cinci minute că mă acuzi că nu te vreau, șopti bărbatul cu glas devenit deodată suav. Încerci să-mi spui ceva, Molly?

De data asta, femeii i se făcu frică.

– Ascultă, Patrick, susură strângându-și pumnii sub bărbie.

În clipa următoare, el îi smulse cearșaful din mâini.

– E prea târziu să faci pe mironosița, nu crezi? spuse bărbatul începând să-și descheie nasturii de la cămașă. Cred că n-o să te superi pe mine dacă iau locul lui Toby. Locul trebuie să fie cald încă. Ai lăsat să se înțeleagă că toți bărbații din oraș au trecut prin patul tău. Cred că a venit și rândul soțului.

Molly îl privi, năucă, în timp ce se dezbrăca de cămașă și se ducea la ușă s-o încuie. Pe urmă parcă-și pierdu mințile, când o cuprinse o dorință pe care n-o putea controla. Îl dorea mai mult ca orice. Cu disperare! Vroia să fie a lui, dar nu în condițiile astea. Nu provocându-l.

– Nu, Patrick, șopti, descumpănită. Nu în felul ăsta.

– Nu, Patrick, repetă el batjocoritor.

Și de ce nu, Molly?

O prinse de mână și o trase spre el.

– Credeam că ți-ar plăcea.

Atingerea pielii lui o făcu să se cutremure, făcând-o să nu mai gândească lucid. Deodată, nu mai știa ce vroia. Era prea puternic, prea hotărât, și în plus, era furios.

O împinse pe pernă, și în clipa următoare, o acoperi cu trupul lui.

Tânăra femeie încetă atunci să se mai zbată. Gurile lor se întâlniră, și ea simți că leșină de plăcere în timp ce sărutul soțului devenea mai exigent și parcă mai răzbunător.

Îl mistuia dorința, o vroia, și dacă avea un pic de bun-simț, l-ar fi respins. Putea să nu fie în apele lui, poate băuse, dar i-ar fi fost de-ajuns să-i spună nu ca să iasă imediat din cameră și să nu mai pună niciodată piciorul acolo.

Și lucrul ăsta, ea nu l-ar suporta.

Urmându-și instinctul, îl prinse după gât și-l sărută cu patimă.

Gestul păru să-l surprindă, și ea se temu o clipă să nu se vadă disprețuită.

Dar el nu făcu nimic. Dimpotrivă, o strânse mai tare și sărutul deveni mai tandru. Puțin mai conta ce le mai rezerva viața de acum înainte, știa că au să facă dragoste. Trebuia să-i spună adevărul? Trebuia să-i ceară să fie mai bând și mai răbdător? Nu reuși să rostească nici un cuvânt. În nici un caz nu vroia să-l jignească, pentru că se temea prea mult să nu-l vadă plecând.

Îi simțea dorința, când era lipită de el. Pasiunea sclipea în ochii lui; fără dragoste, s-ar fi mulțumit…

O clipă, el plecă, se duse să-și scoată pantalonii și se întoarse la ea, îndepărtându-i coapsele cu un gest imperios, ținând-o captivă într-o închisoare din care ea n-avea nici o intenție să fugă.

El ridică privirea și o cercetă atent.

– Spune-mi să plec, șopti el rugător. Spune-mi că nu mă vrei. Spune-mi nu.

Trupurile le erau înlănțuite, și ea nu se gândea decât la plăcerea care o devora și pe care vroia s-o potolească. Nu putea să accepte cererea asta…

– Da, exclamă arcuindu-se sub el, oferindu-i trupul, invitându-l s-o posede…

Când o pătrunse, ea simți o durere fulgerătoare străbătând-o, dar imediat plăcerea își recăpătă locul primordial. Se întinse ca un arc, cu toate că el o pătrundea, din ce în ce mai adânc. Și deodată, Patrick rămase nemișcat. Nu-i mai auzea decât respirația gâfâită deasupra ei, și implora cerul să n-o abandoneze tocmai acum. Nu acum…

El se sprijini într-un cot, o mângâie pe bărbie, înainte de a-i strivi buzele cu un sărut drăgăstos, și de a-i șterge cu degetul mare lacrimile de fericire pe care nu și le mai putea stăpâni.

Atunci înțelese că acest interludiu tandru era felul lui de a-și cere scuze, și parcă era promisiunea altor orizonturi și a unui nou viitor. Deodată, toată neliniștea o părăsi, lăsând loc pasiunii să se trezească fără reținere, în timp ce el începu să se miște, luând-o cu el pe calea plăcerii, în căutarea fericirii. Ea nu mai gândea, dorința era suverană. I se părea că escaladează munți, urcă pe culmile unui univers, a

cărui existență nici n-o bănuise. Timpul se oprise, nimic nu conta mai mult ca fuziunea trupurilor înlănțuite. Și brusc, clipa de extaz, purtând-o într-un vârtej de lumină și senzații niciodată egalate. Țipă.

În următoarea clipă, Patrick se rostogoli într-o parte și sări din pat. Cu inima strânsă, femeia închise ochii, lăsând lacrimile să-i șiroiască pe obraji, fără să încerce măcar să le șteargă.

În vreme ce era prăbușită în disperare, el se întoarse, și o luă precaut în brațe ca și cum ar fi fost o păpușă fragilă de porțelan, o cuibări pe umărul lui. Acolo, era în siguranță, se simțea bine. Acolo vrusese tot timpul să fie.

Când lacrimile se opriră în sfârșit, o îndepărtă puțin și o privi neliniștit.

– Ce s-a întâmplat, Molly? șopti mai mult pentru el însuși, decât pentru ea.

Tânăra femeie lăsă ochii în jos, neîndrăznind să întâlnească privirea lui de jăratic. O prinse de bărbie și o sili să-l privească.

– Am întrebat, ce s-a întâmplat?

Ea vru să se elibereze, însă o ținea strâns.

– Mi se pare de la sine înțeles… Eram virgină…

– Dar toți bărbații, aventurile… n-au fost decât niște minciuni?

– Așa se pare. Nu-mi mai aduc aminte.

Închise ochii, deodată epuizată, și se lipi mai strâns de el, urmându-și doar instinctul, căutând căldura și reconfortarea. Îl simți fremătând de îndată ce începu să-l sărute pe piept.

– Nu face asta, spuse el pe un ton tăios, fără să se dea înapoi totuși.

Dar această comandă n-o făcu să-și schimbe hotărârea de a-și continua tandra explorare. Orice-ar fi spus, nu era deloc indiferent. Vibra tot de plăcere, și nu după mult timp mâinile lui nu mai putură rezista să nu înceapa s-o mângâie. Pe urmă, din nou gurile lor se întâlniră, și ea avu impresia că se trezea din nou la viață sub buzele lui fierbinți. Erau din nou înlănțuiți, tremurând de dorință, în timp ce el îi trasa arabescuri de foc pe sâni, redesenându-i conturul șoldurilor cu vârful degetelor.

Când pătrunse în ea de data asta, nu-și putu stăpâni un oftat binefăcător și se arcui spre el. De data asta, era și mai frumos, mai fermecător, și începu să plângă… de fericire. Țipară împreună, în momentul plăcerii supreme…

Când Molly se trezi, el plecase. Era singură în patul ei, cu cearșafurile murdare de sânge. Lumina soarelui scălda încăperea cu o lumină pudrată cu aur, și o auzi pe mătușa Ermy mergând pe culoar.

" Cotoroanța asta s-a întors deja!" spuse proaspăta femeie, întinzându-se.

– Încă ești în pat? întrebă mătușa Ermy din pragul ușii larg deschise.

În dimineața asta, femeia corpolentă era îmbrăcată în portocaliu, o culoare care nu i se potrivea deloc.

– Ai fi putut să bați! mormăi Molly vârându-se sub cearșaf, după ce aruncă o privire în jur ca să fie sigură că Patrick n-a lăsat nimic compromițător în urma lui.

Dacă n-ar fi fost urmele de sânge de pe cearșaf, nimic n-ar fi putut dovedi noaptea pasională care se petrecuse. O clipă, Molly se gândi dacă nu fusese un

vis, până la urmă. Dacă nu-și închipuise singură atingerea trupurilor, buzele ei fremătătoare pe pieptul lui gol, amândouă inimile bătând la unison…

Își îndreptă atenția asupra intrusei, care o învăluia cu o privire suspicioasă.

– Am fost obosită, răspunse pe un ton neutru.

Mătușa Ermy nu păru deloc mulțumită cu acest răspuns, așa că intră în cameră și o inspectă câteva minute cu minuțiozitatea unui ofițer de poliție, ochii ei mici căutând prin toate ungherele. Molly se temea să nu fie trădată de dezordinea din pat, însă, din fericire, mătușii Ermy nu i se păru nimic suspect în asta. Totuși, aceasta parcă presimțind ceva, îi aruncă o privire inchizitoare, apropiindu-se de pat.

Molly făcu un efort să zâmbească.

– Te simți bine, draga mea? întrebă bătrâna doamnă. Nu pari în apele tale. Ai dormit destul? Pari agitată, ochii-ți strălucesc și ai obrajii roșii.

Nu-i nimic surprinzător în asta, se gândi Molly înroșindu-se și mai mult, și renunțând la zâmbetul artificial.

– Mă simt bine, mătușă Ermy. Cred că am dormit un pic cam mult.

– Am să-ți dau o veste bună. Soțul tău e posibil să nu te bată la cap pe ziua de azi. A plecaat devreme azi-dimineață, fără măcar să ne spună o vorbă, mie și lui Willy. După părerea confidentei lui, doamna Morse, ar trebui să nu se întoarcă decât mâine sau poimâine.

Molly împietri.

– Foarte bine, reacționă ea făcând pe nepăsătoarea, deși se simțea ca și cum ar fi primit o palmă.

– Credeam că știi, spuse mătușa cu glas mieros. Se pare că a plecat cu Lisa Canning, dacă am înțeles bine.

Spunând acestea, se încruntă, ca și cum această necuviință nu-i plăcea deloc.

– E rușinos, felul cum se poartă bărbatul ăsta cu tine, adăugă ea aplecându-se pre Molly. În definitiv, sunteți căsătoriți. Ar putea să aibă măcar bunul simț să nu se afișeze cu metresa în fața tuturor.

Un zâmbet sardonic îi apăru pe buzele subțiri.

– Din fericire, continuă ea privind cearșafurile șifonate, poți să te distrezi și singură, nu-i așa?

Dezordinea din pat, pe care o atribuia vizitei unui amant, nu scăpase ochiului ei de erete…

– Apropo, Molly, Toby vine la masa de prânz, spuse mătușa pornind spre ușă. Poate e timpul să te îmbraci.

În următoarea clipă, ușa se trânti în urma vizitatoarei, și Molly se trezi din nou singură cu suferința și umilirea ei.

Se așeză comod pe perne și trase cearșaful până sub bărbie, în timp ce se gândea la evoluția situației…

Noaptea care trecuse schimbase datele problemei, și totuși, zbenguiala asta nu însemnase nimic în ochii lui Patrick. Pur și simplu îi fusese milă de această adolescentă care-l adora. Cu această ocazie, astăzi, devenise femeie.

Va face diferența? Probabil că nu.

Cu inima năruită, își părăsi în fine refugiul. Strânse patul, luând în baie cearșafurile ca să le spele chiar ea, pentru că nu vroia să lase loc nici unui comentariu despre viața ei amoroasă. Într-adevăr, va continua

viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu toate că, în sinea ei, suferea știindu-l că se va însura cu alta, de îndată ce se va pronunța divorțul. În definitiv, înțelesese că se spunea despre bărbați că vedeau sexul altfel decât femeile. Ceea ce pentru ea însemna "a face dragoste", nu reprezentase nimic în ochii lui Patrick, și pentru asta, începea să-l urască…

Rămase mai mult de o oră în cadă, ca și cum ar fi vrut să-și purifice trupul și să uite noaptea care trecuse. Ar fi trebuit să știe că nu rezolva nimic dacă i se oferea. În sfârșit, măcar avusese bunul simț de a pleca o zi-două, ca să nu-i impună astăzi indiferența lui.

Când reuși să iasă din baie și să coboare la bucătărie ca să-i întâlnească pe ceilalți, Toby venise deja și o aștepta, postat lângă fereastră, cu mâinile încrucișate la spate, în timp ce privea afară. Intrând, crezuse o clipă că era vorba despre Patrick, și când bărbatul se întoarse, trebui să aibă grijă să nu-și trădeze dezamăgirea.

– Ce faci în dimineața asta, Toby? întrebă nou-venita cu un zâmbet forțat.

– În după-amiaza asta, vrei să spui, o corectă el. Mă simt cât se poate de bine. Astăzi ești foarte frumoasă, Molly.

Doamna Morse deschise ușa și tuși să-și dreagă glasul.

– Patrick mi-a spus că se întoarce mâine, anunță menajera. Are niște afaceri de rezolvat. Îți cere să nu pleci de acasă, Molly.

Spunând asta, îi aruncă o privire atât de ostilă lui Toby, încât Molly o privi atent, uimită s-o vadă atât de pornită împotriva omului cel mai bând și mai amabil din cei pe care-i întâlnise de la întoarcerea la Winters Edge.

– Chiar așa? ripostă cu răceală, furioasă că soțul îi lăsa ordine. Mai vedem noi…

Apropiindu-se de masă, își turnă cafea într-o cană.

– A sunat secretara doctoriței Turner, adăugă menajera. Au primit rezultatele.

– Deja?

Pentru nimic în lume, Molly nu și-ar fi dat pe față nerăbdarea.

– Da. Vrea să te vadă cât se poate de repede.

Doamna Morse părea neliniștită și Molly nu putu să nu-și pună întrebarea de ce.

– Dar i-am spus că e imposibil; camioneta e în pană și Patrick a plecat cu Mercedesul. N-o să se întoarcă până mâine.

– Pot să te duc eu, propuse Toby, neluând în seamă privirea plină de reproș a menajerei.

– Oricum, trebuie să dai un telefon la cabinet, pentru că vrea să-ți spună ceva, continuă aceasta privind-o pe Molly.

– Bine, am să-i dau telefon din birou, spuse Molly, cuprinsă deodată de neliniște.

Trebuia să fie vorba de un cancer… sau cine știe ce altă boală incurabilă… își spuse, temătoare. Curios lucru, era prima dimineață în care nu-i era greață. Poate că ceea ce făcuse în timpul nopții fusese cel mai bun tratament… Imediat, formă numărul de telefon al doctoriței.

– Doamna Winters? se auzi nu după mult timp la celălalt capăt al firului. Aș vrea să treceți pe la

cabinetul meu, și asta chiar astăzi. Am primit rezultatele analizelor sanguine și este o problemă. O problemă serioasă.

– Serioasă? Nu cred că pot să vin. Soțul meu a plecat și a luat cu el singura mașină în stare de funcționare. E vorba de un cancer?…

– Nu, nicidecum. Poate doamna Morse ar fi de acord să vă aducă…

– V-am spus că e imposibil, o întrerupse Molly, furioasă și neliniștită. Ce se-ntâmplă? Dac-o să mor, trebuie să-mi spuneți. În situația în care sunt, nu mai are nici o importanță.

La capătul celălalt al firului, doctorița Turner oftă.

– Doamnă Winters, a mai suferit și altcineva grețuri în ultima vreme?

– Nu, din câte știu eu. De ce, e ceva contagios?

– Doamnă Winters, mă tem că s-a încercat să fiți otrăvită cu arsenic.

– Cum? țipă Molly înainte de a repeta, încet: arsenic?

– Exact. Rezultatele sunt cât se poate de clare.

Vi s-au găsit urme de otravă în sânge. Nu suficientă ca să muriți, dar destulă ca să vă îmbolnăviți. Și bineînțeles, pe termen lung, asta ar putea să fie periculos.

– Nu mă îndoiesc de asta, răspunse Molly care, din cauza șocului acestei dezvăluiri, se prăbuși în fotoliul pe care-l avea în spate.

– Am să comunic lucrul ăsta poliției, așa se procedează. Între timp, v-aș sugera să mâncați numai după ce sunteți sigură că ceilalți au început să mănânce. Sau mai bine, pregătiți-vă singură mâncarea.

– N-o s-o acuzați pe doamna Morse! Sunt ani de zile de când e la noi. N-o cred în stare de așa ceva.

– N-am spus că e vorba despre ea. Vă sfătuiesc doar să fiți atentă la ce mâncați. Firește, poliția va trece după-amiază pe la dumneavoastră. Până atunci, fiți atentă și încercați să nu vă faceți prea multe griji.

– Să nu-mi fac griji… repetă Molly lăsând jos telefonul. Ușor de spus!

Capitolul 9

Patrick se gândise să se ducă undeva să se îmbete, ca să uite tot. Însă, cum nu era obișnuit să-și rezolve problemele cu alcool, se mărginise să se frământe și să mediteze îndelung la situația creată.

Chipul fericit al tinerei femei, de când plecase în zori de lângă ea, nu-i dădea pace. Imaginea obrajilor șiroind de lacrimi, a buzelor roșii de sărutуri îl urmăreau, îl făceau să fie chinuit de remușcări.

Nu, niciodată nu-și va ierta că intrase la ea din cauza furiei.

De ce naiba o atinsese?

Și mai mult încă, de ce nu-i spusese nimic? Dac-ar fi știut că era pentru prima oară, ar fi avut grijă să nu se apropie. Deci, ce interes avusese să-l mintă? Aveau totul ca să fie fericiți, și fără să înțeleagă bine cum, povestea lor se transformase în dramă chiar în ziua căsătoriei.

Nu vorbiseră niciodată despre ce avea să urmeze după nuntă dar, mai devreme sau mai târziu, ar fi ajuns să împartă același pat. Așa ar fi făcut ca să conceapă nepoții la care tatăl lui ținea atât de mult…

Lucrurile evoluaseră din ce în ce mai rău; Molly pretinsese că-l înșela cu alții, scuipându-l în obraz cu dușmănie și, treptat, renunțase la speranța de a o mai avea vreodată. Și numai el știa cât o dorea! Tocmai își petrecuse noaptea cu ea, îndeplinind ceea ce visa de atâta timp, dar era prea târziu!

Acum, trebuia se stea deoparte, să aibă timp să-și pună ordine în idei. Să-și recapete judecata limpede, și să încerce să priceapă ce se-ntâmpla în ranchul ăsta

afurisit… pentru că nimeni, de acum încolo, nu-i va scoate din cap ideea că ceva se întâmpla la Winters Edge…

Din moment ce se-nșelase asupra lui Molly, de bună seamă că-i scăpaseră și multe alte lucruri. Poate trebuia s-o creadă când spunea că cineva o împinsese în pivniță… când repeta că cineva se înverșuna împotriva ei!

Deodată, avu presentimentul că un sumbru complot se pregătea în spatele lui, și era hotărât să afle despre ce era vorba, chiar dacă asta avea să-l oblige să spioneze faptele și gesturile fiecăruia. Trebuia să se asigure că n-o mai pândea nici o primejdie.

Și când va reveni, poate vor reuși, Molly și cu el, să se înțeleagă în sfârșit și să dea un suflu nou vieții lor comune…

***

Când Molly se întoarse în bucătărie după discuția la telefon cu doctorița Turner, îi privi cu alți ochi pe cei care se aflau în cameră. Cine-i pusese arsenic în mâncare? Menajera? Nu, imposibil! Atunci, Toby? Nu putea să creadă… Era atât de blând, atât de amabil cu ea. Totuși, părea destul de îngrijorat, nu era în apele lui… Așezat la fereastră, se uita afară, întunecat la față. Și unchiul Willy? Nu era în stare de așa ceva. Singurul lucru care-l interesa pe omul ăsta era sticla lui de votcă. În rest, ca să nu se abată de la obiceiurile lui, era beat.

– Ei bine, Molly, murmură bătrânul fluierând admirativ, în dimineața asta ești de-a dreptul încântătoare.

– În după-amiaza asta, îl corectă ea mașinal, privindu-i pe rând. Tocmai am aflat rezultatele analizelor de sânge. Cineva, aici, se pare că încearcă să mă otrăvească.

Menajera scăpă șervetul din mână șI, întorcându-se spre ea, țipă înnebunită:

– Doamne! Cum se poate așa ceva? Îți jur că nu-i vorba despre mine.

– N-am nici o îndoială, doamnă Morse, răspunse Molly cu un zâmbet liniștitor.

Unchiul Willy pălise.

– Doar ți-am spus să n-ai încredere, spuse Toby, cu umerii încovoiați.

– Ah, cățelul drăguț al amantei! comentă unchiul Willy, sarcastic, întorcându-se spre vizitator. Bineînțeles, ar spune orice ca să fie remarcat, nu-i așa? Să n-ai încredere, să n-ai încredere, dar în cine? Aici, nimeni…

– Unde-i mătușa Ermy? întrebă Molly, întrerupându-l.

– Ermy ? repetă Willy. Habar n-am, draga mea. Ar trebui să fie pe aici pe undeva.

Molly se străduia să-și păstreze calmul.

– Polițiștii vor ajunge aici dintr-o clipă în alta. Vor vrea cu siguranță să vă interogheze, astfel încât nimeni nu are voie să părăsească ranchul.

Se lăsă o liniște apăsătoare, în timp ce toți o priviră îngroziți.

Doamna Morse fu cea care rupse tăcerea.

– Deci, suntem suspecți, nu-i așa?

Unchiul Willy pufni cu dispreț.

– Poliția ar face mai bine să-l ancheteze pe Patrick și să ne lase pe noi în pace!

– De ce pe Patrick? replică Molly, ieșindu-și din fire. În treaba asta, sunteți la fel de suspecți ca el.

Unchiul Willy deschise gura să protesteze vehement, dar până la urmă se răzgândi.

– Cum crezi tu, spuse el în cele din urmă. Nu te supăra, vorbeam și eu așa…

Toby se repezi spre Molly și o înhăță de braț. Agasată, îl respinse cu fermitate.

– Nu-i adevărat, nu-i așa, Molly? Patrick n-ar fi… Dacă așa stau lucrurile, jur pe ce-am mai scump pe lumea asta c-o să-l omor!

– Mi se pare că ești prea îndrăzneț! mârâi doamna Morse lăsând cratițele, ca să vină să se așeze în fața lui Toby, cu mâinile în șolduri. Cum îndrăznești să-l acuzi pe cel mai bun prieten al tău? Patrick n-ar face rău nici unei muște, și cu siguranță nici soției. Ea știe foarte bine lucrul ăsta!

– Nu folosește la nimic să ne enervăm, declară Molly.

Menajera își strânse pumnii cu o furie abia stăpânită.

– Dacă nu te-aș cunoaște, Toby, aș crede că vrei să-l înjunghii pe la spate.

– Nu contează cum! interveni mătușa Ermy, din pragul ușii. Ce-i cu povestea asta abracadabrantă?

O fulgeră pe Molly cu o privire neagră.

– Hotărât lucru, nu știi ce să mai inventezi ca să te faci remarcată! Am impresia că ai început să suferi de paranoia!

Cine crezi că vrea să te otrăvească? Nu, să-ți iasă din minte ideea asta idioată, și sună la poliție să le spui că te-ai înșelat.

– M-aș bucura să fie așa, mătușă Ermy. Din păcate, rezultatele analizelor sunt clare. La laborator s-au găsit urme de arsenic în sângele care mi-a fost recoltat.

– Arsenic? Baliverne! replică Ermy cu ostilitate. Nimeni de aici nu vrea să te omoare, toți te iubim.

Se săturase de atâta ipocrizie! Molly simți că-i sare mustarul.

– Bineînțeles, spuse ea amărâtă. Evident, n-ai încredere în mine. Dacă vrei să știi ce cred, aici se petrec niște lucruri ciudate, dar până la urmă o să se facă lumină. Mai devreme sau mai târziu, o să-mi revină memoria… Și mai vorbim atunci.

Cuvintele acestea rămaseră suspendate deasupra capetelor tuturor ca o sabie a lui Damocles, și preț de o clipă, Molly se întrebă îngrozită dacă aceste cuvinte furioase n-aveau să-i grăbească sfârșitul. Din fericire, poliția apăru o jumătate de oră mai târziu.

Molly se refugiase în camera ei, și când auzi pietrișul de pe alee scârțâind sub roțile unei mașini, alergă la fereastră, cu speranța să fie Patrick. Fu dezamăgită să-l vadă pe locotenentul Ryker coborând din mașina de teren. Ea se grăbi să coboare, și deschise ușa chiar în momentul în care apăsa pe sonerie.

– Păreți în cea mai bună formă, doamnă Winters, spuse nou-venitul zâmbind înainte de a intra în vestibul și de a o privi din cap până-n picioare.

O privi cu o detașare atât de profesională, încât femeia nu se simți deloc în apele ei.

– E drept, mă simt mai bine, spuse, politicoasă. De ce-ai venit dumneata? Nu credeam să te mai văd pe aici.

– Problema asta e domeniul meu de activitate. Totuși, sergentul Stroup a venit cu mine.

Molly se întoarse ca să-l vadă pe sus-numitul. Numai el mai lipsea!

– Soțul e acasă, doamnă Winters? întrebă Ryker. Aș vrea să vorbesc ceva cu dumnealui.

– Cred că ați venit degeaba. A plecat dimineață, foarte devreme, și nu cred să se întoarcă până mâine.

– Puteți cel puțin să-mi spuneți unde l-aș putea găsi?

– N-am nici cea mai vagă idee. Poate știe să vă spună doamna Morse. Vreți să vorbiți cu ea?

– Fiecare lucru la timpul lui, doamnă Winters. Fiecare lucru la timpul lui, repetă polițistul pe un ton amenințător. Îmi închipui că aveți un loc unde putem sta de vorbă liniștiți. Promit să nu stau prea mult.

Perspectiva acestei" conversații" nu-i convenea deloc, dar nu putea găsi nici un pretext să se sustragă acestui interogatoriu, astfel încât îl conduse în biroul lui Patrick.

Fiecare răspuns al ei fu despicat ca firu-n patru, ca și cum ar fi fost pe banca acuzaților. Locotenentul Ryker nu credea un cuvânt din această pretinsă otrăvire, dar diagnosticul doctoriței Turner nu putea fi pus la îndoială. Totuși, se străduise să relateze evenimentele cât putea de calm și de rațional, nelăsând să transpară sentimentele ei. Ofițerul nu reușise s-o îmblânzească, deși așa avusese de gând la început.

– De acord, asta e tot deocamdată, doamnă Winters. Dar, dacă n-ar fi prea mult, v-aș sugera să rămâneți la ranch în următoarele zile.

– Unde-ați vrea să plec?

– N-am idee.

– Stroup, du-te și cheamă-l pe William Winters, te rog. N-o s-o mai plictisim mult timp pe doamna Winters.

Puteți să plecați, doamnă, adăugă ofițerul adresându-se lui Molly. Fusese deja destul! își spuse tânăra femeie ieșind din cameră, furioasă. Locotenentul Ryker n-o scutise de sarcasmele lui, și simțea că fierbe. Singura ei consolare era că Willy și Ermy aveau să suporte același tratament. Numai dacă locotenentul… nu se va arăta mai amabil cu ei…

Îl revăzu pe acesta din urmă părăsind într-un târziu clădirea, cu brațele pline de fiole cu probe.

– Plecăm, doamnă Winters, spuse el privind-o cu răcelă.

– Văd. Ce-s alea? întrebă femeia privind sticlele pe care le ținea în brațe.

– Eșantioane. Am făcut niște recoltări din bucătărie, ca să descoperim cum v-a fost administrată otrava. Din câte am înțeles, astea sunt alimentele din care ați consumat de ieri până azi. O să avem rezultatele repede.

– Și până atunci?

– Până atunci, aș fi cât se poate de vigilent în locul dumneavoastră. Cât se poate de vigilent.

Molly se închise în salon, și-și turnă un pahar cu whisky. Niciodată nu simțise nevoia unui asemenea întăritor… Sigur, nu avea dreptul, dar nimeni nu era acolo s-o surprindă. Ceilalți discutau cu aprindere în bucătărie, și n-avea nici un chef să participe la palavrele lor. Unul dintre ei încercase s-o elimine, de trei ori. Era prea mult!

Cina din seara aceea fu un adevărat coșmar. Toby nu mai pleca, în vreme ce Molly nu aștepta decât un singur lucru: să se retragă în cameră și să se încuie de două ori.

Mai devreme, în bucătărie, ținuse să participe la pregătirea mâncării.

Nu pentru că o suspecta pe doamna Morse… Doar că nu vroia să-și mai asume nici un risc.

Aparent, locotenentul Ryker n-o menajase pe mătușa Ermy, pentru că aceasta bombăni toată seara. Gândindu-se la toți suspecții posibili, Molly ar fi preferat ca ea să fie vinovata!

Totuși, era imposibil! Femeia asta avea un alibi de beton, de vreme ce nu fusese acolo prima dată când

se încercase otrăvirea sau când fusese împinsă în pivniță…

Molly își stăpâni un zâmbet de ușurare când Toby se gândi în sfârșit să plece. Politicoasă, îl conduse până la ușa de la intrare. Acolo, se opriră. Înainte de a-i lăsa timp să reacționeze, o luă în brațe și-i făcu o sumedenie de declarații nesăbuite, ajungând până la a-i propune să petreacă noaptea cu el.

Îl respinse violent.

– Te rog! făcu ea ridicând capul.

– Te rog, repetă bărbatul pe un ton sardonic. Înainte, erai mai amabilă. Repetai mereu că sunt singurul tău prieten. Adu-ți aminte când plănuiam să plecăm împreună, undeva departe. Vroiam atât de mult să-ți dau o mână de ajutor. În locul tău, n-aș mai rămâne singură aici, nici măcar o noapte.

– Și de ce, mă rog? Îl suspectezi pe Patrick, nu-i așa? În cazul ăsta, nu risc nimic, câtă vreme rămân cu mătușa Ermy și cu Willy.

– Nu se știe niciodată, replică el pe un ton lugubru, prinzând-o de braț.

– Ascultă-mă Toby. Mi-ești prieten, și te apreciez mult, dar sunt prea obosită pentru a face pe ghicitoarea. De ce nu te-ntorci acasă la tine?

– Te iubesc, murmură el insistent. Mi-ai promis…

– Toby, nu-mi aduc aminte, protestă, disperată. Ce importanță mai are ce-am spus și ce-am făcut? Ce a fost a fost.

O privi îndelung, fără să spună un cuvânt. Chipul lui arăta cât de mult suferea. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, după ce trântise ușa în urma lui.

Molly se rezemă de ușă și oftă ușurată, înainte de a se apropia de fereastră, și a da discret la o parte perdeaua. Toby stătea lângă mașină și se uita la casă cu o expresie bizară…

Cum ea își punea întrebări în legătură cu această schimbare bruscă de expresie, el urcă imediat în mașină.

Trebuie să i se fi părut, își spuse tânăra femeie părăsindu-și postul de observație.

Dar nu fu în stare să uite sentimentul de teamă pe care i-l inspirase…

***

Scorpia asta trebuie să moară repede! Dar nu astă-seară… Cu toate că

o merita din plin. Era mai bine să aștepte până mâine; calea va fi liberă…

Va muri în cele mai groaznice suferințe! Va striga după ajutor, dar nimeni n-o va salva. Va cere iertarea care-i va fi refuzată, și-și va da sfârșitul de una singură… Va fi găsită inertă, cu ochii scoși din orbite și limba atârnând…

Avea să ispășească…

Și în cele din urmă, va accepta cu ușurare condamnarea la moarte…

***

A doua zi, Molly se trezi dis-de-dimineață, după o noapte liniștită, fără nici o urmă de durere la stomac.

Era clar, trase concluzia, pragmatic; cel sau cea care încercase s-o otrăvească își schimbase planurile sau poate, în momentul de față, părăsise ranchul…

Casa veche de piatră era cufundată în liniște când traversă culoarele în vârful picioarelor, îmbrăcată cu halatul lung de mătase albastră, ca să ajungă la bucătărie.

În lipsa doamnei Morse, care avea zi liberă, trebuia să se ocupe cu pregătirea mâncării, ceea ce reducea la minimum riscul otrăvirii.

În timp ce brioșele se rumeneau în cuptor, Molly profită de primele raze de soare, așezată la barul din bucătărie, când intră soțul ei.

Se părea că nu se aștepta s-o găsească trezită atât de devreme, pentru că se opri brusc și o privi, nevenindu-i să creadă.

– Bună dimineața, Patrick. Nu știam că te-ai întors.

– Abia am sosit.

Glasul lui răgușit o făcu să se cutremure.

El veni la bar să-și toarne o cafea, și apropierea o făcu imediat să se simtă stânjenită.

– Am luat o hotărâre, declară el rupând tăcerea. Accept să te las să pleci. Poți să stai unde vrei, așteptând pronunțarea divorțului. De ce să nu-ți iei o mică vacanță?

Ți-ar face cât se poate de bine.

Îl privi o clipă, nevenindu-i să creadă. Pe urmă, fără să mai stea pe gânduri, luă ceașca goală și i-o aruncă drept în față.

Proiectilul, deviat din traiectoria lui de un reflex al destinatarului, ajunse pe jos, unde se sparse.

Evenimentul acesta îl făcu pe Patrick să-și iasă din fire; ochii lui aruncau fulgere, încât Molly își spuse că era mai bine să bată în retragere. Însă de-abia făcu un pas că o prinse de încheietura mâinii.

O prinse atât de hotărât, încât se sperie.

– M-am săturat până peste cap de tine, Molly! vociferă cu glas cutremurător.

Cu un gest cât se poate de dur, o sili să se aplece.

– Apleacă-te și adună cioburile! ordonă el.

Se gândi o clipă să protesteze, dar temându-se de represalii, își călcă pe inimă și se conformă. Când se ridică, Patrick îi dădu drumul și ea făcu un pas spre ieșire, gata să dispară, dacă situația degenera.

– Îți place, nu-i așa, să te iei de o sărmană femeie lipsită de apărare? spuse cu acreală.

– N-a venit încă ziua în care să fii o sărmană femeie lipsită de apărare, slavă Domnului! Dar n-are rost să mai discutăm. Din punctul meu de vedere, totul e clar. O să-i cer prietenului tău Toby să te ducă la aeroport chiar în după-amiaza asta.

– N-o să plec.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Spun, pur și simplu, că rămân, răspunse cât se poate de calm, cu o falsă bravură. De altfel mă îndoiesc că sunt autorizată să plec de aici. Au apărut niște lucruri noi, în timp ce tu îți făceai de lucru cu doamna Canning.

Cum el nu credea necesar s-o contrazică, tânăra femeie își simți inima strângându-se.

– Ce lucruri noi? întrebă el, bănuitor.

– Nimic important, fii liniștit! răspunse ea pe un ton sarcastic. S-a încercat să fiu otrăvită, dar asta nu cred că te deranjează deloc.

– Despre ce naiba vorbești?

Deodată, nu se mai prefăcea. Pălise. Înainte ca ea să-i răspundă, sună telefonul, răsunând în casa tăcută.

– Probabil e pentru tine, spuse Molly. Poliția încearcă să te găsească încă de ieri dimineață. Am impresia că te bănuiesc că ai încercat să mă omori.

De fapt, nu știa nimic… de genul ăsta, dar vroia să-l vadă cum reacționa. Credea c-o să-l vadă spumegând de furie, însă nu fu deloc așa: imperturbabil, ieși din cameră și se duse în biroul lui, închizând ușa cu grijă.

O clipă, simți tentația să se ducă să asculte la ușă sau să se ducă la celălalt telefon, dar se răzgândi. În primul rând, pentru că ar fi fost necinstit, și apoi, pentru că se temea să nu fie surprinsă în flagrant delict.

Atunci, cu teamă în suflet, se duse în camera ei și se întinse în pat să citească ceva. După o oră,

neputând să se concentreze asupra nici unui rând, închise cartea cu un gest furios.

Făcu repede un duș și se schimbă înainte de a coborî, hotărâtă de data asta să ocupe terenul fără să se lase intimidată.

Ermy și Willy dormeau în continuare– îi auzi sforăind când trecu prin fața camerelor respective. Ușa de la birou era în continuare închisă; trecu pe lângă ea și se duse în bucătărie să-și mai ia o cafea și să termine cuvintele încrucișate din ziar. De acum, era hotărâtă să nu-și mai bată capul cu un bărbat pe care nu spera să-l mai cucerească.

Trecu o jumătate… pe urmă o oră, înainte ca soțul ei să binevoiască să-și părăsească sanctuarul, și să vină la ea. Se sili să rămână cu ochii pironiți în ziar când el intră în cameră.

– Molly, începu pe un ton mieros, aș vrea să stăm de vorbă.

Tânăra femeie își mușcă buzele. Cuvintele astea nu erau liniștitoare și încă o dată, se simți tentată s-o ia la fugă și să-l lase baltă. Dar fuga nu era o soluție.

– De acord, răspunse, la capătul puterilor.

El se așeză, ca și cum, dintr-o dată, nu-și mai găsea cuvintele.

– Locotenentul Ryker a fost la telefon. Ai avut dreptate, acum nu se mai pune problema să pleci.

– Doar ți-am spus, dar tu nu mă crezi niciodată.

– Ancheta a avansat, Molly. Au aflat identitatea bărbatului care se găsea lângă tine la accident.

Ea făcu ochii mari.

– Credeam că se știa cine era omul ăsta. Un mic escroc, George Andrews, nu-i așa?

– Era doar un pseudonim. Nu-mi vine să cred că a durat atâta timp ca să afle adevăratul lui nume, dar după Ryker, escrocul ăsta neînsemnat a fost un maestru în arta de a încurca ițele. În realitate, îl chema Gregory Anderson.

Se aștepta s-o vadă reacționând imediat, însă degeaba căuta… numele ăsta nu-i spunea absolut nimic.

– Și trebuie să-l cunosc?

– Molly… Gregory Anderson era tatăl tău.

Tânăra femeie fu cât pe ce să se sufoce de surprindere.

– Tatăl meu? Dar nu mi-ai spus că murise?

– A murit acum… și asta nu pare să te bulverseze!

– Iarăși ar fi trebuit să-mi aduc aminte! Dar n-am memorie. Ar fi trebuit să știu că era încă în viață. Altfel de ce-ar fi fost în mașină cu mine? Dar nu-mi aduc aminte nimic despre asta.

Cum tăcea și o privea sceptic, ea simți că-i sare mușt arul.

– De câte ori trebuie să-ți repet, Patrick? Nu-mi amintesc nimic, nu-mi aduc aminte de nimic!

Își strânse pumnii, încercând să-și liniștească palpitațiile și să-și recapete sângele rece. Se întoarse cu spatele la el, neputând să-i mai suporte privirea suspicioasă.

– De acord, acceptă el după câteva clipe de tăcere. Acum, sunt dispus să te cred.

Tânăra femeie se întoarse din nou cu fața la el, privindu-l cutezătoare.

– S-a lămurit și problema cu banii găsiți în mașină.

Banii sunt ai tăi. De fapt, ai golit cea mai mare parte a conturilor.

Hotărât lucru, Molly nu mai înțelegea nimic!

– Dar de ce? De ce aveam nevoie de atâția bani?

– Din păcate, tu ești singura care poți să răspunzi la întrebarea asta. Când o să vrei…

– Du-te naibii!

– De acord… O să răspunzi la întrebarea asta când vei putea.

– Știi la ce mă fac să mă gândesc banii ăștia? îi trecu prin minte, după o clipă de reflecție. La bani destinați pentru plata unui șantaj.

– Cine-ar avea interes să te șantajeze? Doar n-ai nimic de ascuns sau mă înșel?

Glasul lui devenise cinic. Molly își stăpâni un oftat agasat. Vru să protesteze dar se răzgândi, pentru că la urma urmei, n-ar fi crezut-o. De fapt, nu credea decât ce-i convenea.

El se ridică, dominând-o cu înălțimea, și tânăra femeie se trezi dornică să se lipească de trupul lui.

– Locotenetul Ryker o să mai sune.

Apropo, și-a dat seama cum ți-a fost administrată otrava.

– A durat ceva. Ei, cum?

– S-au găsit urme de arsenic în sucul de struguri. Dintre toți ai casei, numai tu beai așa ceva. Am să arunc imediat sticla. N-aș vrea să se-ntâmple vreun accident…

– Păcat că n-ai băut niciodată… mârâi ea ca să se descarce, în timp ce el se îndrepta spre ieșire.

Când bărbatul se răsuci pe călcâie, i se făcu frică să n-o fi auzit și-și vârî repede nasul în ziar.

– Apropo de aseară… începu el după ce-și drese glasul.

– Da? răspunse, liniștită să constate că n-o auzise.

– Date fiind relațiile dintre noi, ar fi fost mai bine să nu fi ajuns în camera ta. Sincer, îmi pare rău. Poți să fii sigură că nu se va mai întâmpla, Molly.

Ieși înainte ca ea să aibă timp să spună ceva. Pătrățelele careurilor de cuvinte încrucișate i se încețoșară înaintea ochilor umeziți de lacrimi, și vârful creionului se rupse din cauză că-l apăsase prea tare.

– Așa crezi? mârâi, supărată pe ea însăși. Ei bine, mai vedem noi…

***

Când Ermy și prietenul ei Willy binevoiră să coboare, cu puțin înainte de ora unu, Molly se ocupa cu pregătirea mesei și se făcu că nu-i aude până îi cerură să le dea ceva pentru micul dejun.

– E ora mesei de prânz, le răspunse pe un ton neutru, și nu sunt obișnuită să gătesc. Îmi pare rău, dar va trebui să vă resemnați.

Își trecu peste ureche o șuviță rebelă.

– Te rog, draga mea, șopti mătușa Ermy cu o voce mieroasă, lasă-mă să am eu grijă de cuptor. Am pierde mai puțin timp. Și, în primul rând, vom fi siguri de masa de prânz. Haide, fii înțelegătoare.

– N-am fost deja destul de înțelegătoare? răspunse ea, cu răceală. Îmi pare rău, dar va trebui să vă

obișnuiți; am de gând să pregătesc toate mesele când doamna Morse are zi liberă.

Le zâmbi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, înainte de a-și vedea de treabă. Urmă o tăcere prelungită și mătușa Ermy plecă în grabă din bucătărie.

Molly avu nevoie de mai bine de o oră ca să termine tot ce trebuia făcut, dar puțin îi păsa. Când fu aproape gata, se duse să-l caute pe Patrick care, după spusele mai multor oameni pe care-i întrebase, dispăruse în spatele grajdului.

Se ducea să dea ocol clădirii, când o zări pe Lisa Canning îmbrăcată cu un costum elegant de culoare lila, care stătea de vorbă cu stăpânul casei. Ascunzându-se în spatele unei căpițe de fân, ciuli urechea să asculte ce-și spun.

– Unde-ai fost ieri, Patrick? Te-am așteptat atâta timp. Credeam că trebuia să ne întâlnim.

Patrick rămase nepăsător.

– Aveam nevoie să mă gândesc, Lisa, răspunse pe un ton care nu admitea replică. Singur.

– La ce, dacă-mi dai voie? Credeam că ne-am gândit deja suficient la situația noastră.

– Tu ai luat niște hotărâri. Eu nu mi-am spus punctul de vedere.

Lisa se îndepărtă imediat, ca și cum s-ar fi fript și, din locul în care se găsea, Molly o văzu strâmbându-se de furie.

– Nu prea-mi place să râzi de mine, Pat. Și tu exact asta faci. Până să se întoarcă la ranch scorpia ta de soție, erai primul care mă chemai.

Cum el nu deschidea gura, Lisa mai făcu un pas și, spre necazul lui Molly, se lipi strâns de el.

– Haide, Pat. Știi bine că n-o iubești. N-aveți nimic în comun. E o puștoaică, dragul meu, foarte răsfățată, pe deasupra. De ce nu grăbești lucrurile pentru actele de divorț? Trebuie să pui capăt acestei mascarade. O să avem atunci tot timpul să ne gândim la noi. Nu crezi că merităm asta?

O împinse brutal.

– Te-aș ruga să mă mai lași în pace…

– N-ai dreptul să-mi faci asta.

Nu poți să faci pe amantul pasionat pe de o parte, și pe de altă parte pe soțul model cu nevasta. Trebuie să știu dacă am un loc în viața ta. Divorțezi sau nu?

Molly își ținu răsuflarea, în timp ce în ea se trezea o speranță neașteptată.

– Da, am să divorțez, răspunse până la urmă.

Ea crezu atunci că i se frânge inima.

– Dar asta n-are nici o legătură cu tine, Lisa. Știi că am petrecut foarte bine împreună, dar acum s-a terminat. Știi la fel de bine ca mine că a fost o greșeală.

Lisa se postă în fața lui, cu o expresie profund îndurerată.

– Așa, ajung la a doua mea întrebare! Chiar dacă, implicit, mi-ai răspuns deja. Te vei hotărî să mă ceri în căsătorie?

Urmă o pauză prelungită, și Molly simți în clipa aceea că-i părea rău pentru Lisa.

– Nu, nu merit o femeie ca tine, știi bine, murmură cel întrebat, pe un ton surprinzător de amabil.

Lisa pufni într-un râs nervos.

– Mă simt flatată, Pat. Adevărul e că nici o clipă nu te-ai gândit să te însori cu mine. Și cred că, dac-ai fi sincer, ai recunoaște că nici n-ai de gând să divorțezi. Pentru că-ți place să faci pe domnul cu prostuța asta, chiar dacă are cu zece ani mai puțin decât tine, și te-a înșelat cu toți bărbații din oraș.

– N-are nici un amestec! Tu și cu mine…

– Nu este vorba doar despre noi doi! N-a fost nimic serios între noi, chiar înainte să te însori cu ea, și nu va fi niciodată nimic.

– Ai perfectă dreptate în privința asta. Nu va fi niciodată nimic între noi.

Îl privi fără să spună un cuvânt, înainte de a-i trage o palmă.

– Păcat, dragul meu. Ar fi putut să fie minunat.

Spunând acestea, se răsuci pă călcâie și plecă spre mașina ei, parcată în curte, în vreme ce Patrick se duse în casă.

Temându-se să nu fie descoperită, Molly se ascunse mai bine în spatele căpiței. Inutil, pentru că frământat de atâtea gânduri, Patrick nici n-ar fi văzut-o! Părea

zăpăcit și se întrebă dacă nu cumva ea era cauza îngrijorării. Degeaba se gândea, nu reușea să înțeleagă cum lucrurile putuseră să se degradeze atât de mult între ei, și ochii i se umeziră. Se simțea în același timp frustrată că nu-și aducea aminte, și măcinată de vinovăție.

Îi trebuiră câteva minute ca să-și vină în fire. Nu putea totuși să rămână pironită acolo toată ziua, cu toate că discuția la care asistase trebuie să-l fi scos din fire. Nu știa ce să mai creadă. Dacă nu vroia să se însoare cu Lisa Canning, atunci poate exista o speranță să…

Nu, nu vroia să-și facă speranțe deșarte!

Molly intră în bucătărie puțin după el.

– În sfârșit, te-am găsit! spuse pe un ton detașat. Masa e gata. Vom mânca în sufragerie.

Îi arătă masa, încă plină cu ustensile de bucătărie și cărți de bucate. Pe buzele lui apăru un zâmbet.

– Ai gătit?!

– Da. Și ar trebui să fie bun de mâncat, dacă nu s-a ars în timp ce te-am căutat.

Se duse în grabă la cuptor și aruncă o privire îngrijorată înăuntru. Plăcinta cu carne se rumenise cât trebuia; răsuflă ușurată.

– Am fost în grajd, spuse el scrutând-o curios, și puțin bănuitor.

– Adevărat? întrebă, cu un aer nevinovat. Ar fi trebuit să mă gândesc! În sfârșit… Îi chemi și pe ceilalți?

Capitolul 10

– De ce ți-ai pus rochia asta? întrebă Patrick furios, rupând tăcerea grea care apăsa încăperea.

Molly coborî privirea spre rochia albă, una dintre vestigiile vechii ei garderobe.

– Am făcut ceva rău? Chiar tu mi-ai spus că obișnuiam să mă îmbrac cu grijă pentru cină. Rochia e frumoasă totuși, nu? Unchiul Willy bombăni ceva în colțul lui, în timp ce Patrick continua să tune și să fulgere.

– Poate… interveni mătușa Ermy, dar e vorba de rochia de la nunta ta.

"De bună seamă, am mai făcut o gafă!" își spuse Molly. Dar de unde-ar fi putut să știe? Pentru ea, asta era cea mai elegantă toaletă pe care o avea.

– Mi-ar plăcea dacă te-ai duce să te schimbi, mârâi Patrick, în timp ce în privirea lui o licărire de suferință dovedea cel puțin că nu-i era absolut indiferentă.

– Da, draga mea. Ceva negru ar fi mult mai potrivit date fiind împrejurările, comentă mătușa Ermy cu sarcasm.

– Poftim? Ce împrejurări? se neliniști Molly, inocentă.

– Îți amintesc, în cazul în care ai uitat deja, că abia ți s-a spus de moartea tatălui tău, replică bătrâna, ofensată.

Când mă gândesc că nu mai auzisem de el de ani de zile! Din cauza lui, dragul nostru Jared te-a primit aici. Ce om generos…

– Nu-i așa? replică Molly cu un zâmbet ironic la adresa lui Ermy.

Dar bătrâna nu înțelese aluzia.

– Sunt sigură că Jared ar fi vrut să se acorde mai multă atenție morții tatălui tău. În definitiv, era un văr de-al lui, cu toate că destul de îndepărtat. Puțină smerenie n-ar strica. Du-te și schimbă-te.

Molly zâmbi. Mătușa Ermy putea s-o amenințe cât vroia, nu se va intimida. De altfel, nici Patrick n-o mai speria! Cine era el să dea ordine tuturor? Destul!

– Ei bine, eu cred că tata nu s-ar supăra pe mine, reîncepu ea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și acum, dacă ați terminat de băut, de ce nu treceți la masă? Aduc imediat mâncarea.

– Nu vrei să iei un aperitiv cu noi, draga mea? îi propuse unchiul Willy cu un glas surprinzător de clar pentru cineva într-un stadiu avansat de ebrietate. Un pic de suc de struguri, poate? Ai muncit din greu toată ziua, meriți o mică recompensă.

Patrick întâlni privirea lui Molly și o ținu prizonieră o clipă, înainte de a declara:

– Molly nu mai bea decât Coca-Cola de acum, unchiule Willy. Și încă "light".

A trecut la regim.

"Ce bădăran!" își spuse Molly, făcând un efort să nu-i tragă o palmă. Se mărgini să-l fulgere cu privirea, surprinsă să-l vadă răspunzându-i cu o privire aproape tandră. Și, deodată, avea din nou șaisprezece ani și inima îi bătea nebunește pentru bărbatul care-și bătea acum joc de ea. Scena asta fu ca o lovitură de pumnal în piept.

Aranja farfuriile în mașina de spălat, după o masă care se desfășurase într-o ambianță mai degrabă lugubră, când Patrick apăru în pragul ușii. Mătușa Ermy și unchiul Willy plecaseră, cu burta plină, fără să se ofere să-i dea o mână de ajutor.

Fără un cuvânt, nou-venitul se apropie, o prinse de umeri ca s-o îndepărteze de chiuvetă și s-o silească să-l privească. Avea s-o sărute? Nu avu timp să-și pună întrebarea, pentru că-i dăduse drumul.

– Continuă să umpli mașina de spălat, în timp ce eu termin de aranjat, propuse el, amabil.

Împreună, făcură o curățenie de zile mari. Când toate sclipeau ca și cum ar fi fost noi, se priviră în sfârșit.

Deodată, erau unul aproape de celălalt. Întâlnind privirea soțului, Molly avu un șoc. Ceea ce văzu, dincolo de ostilitatea și suferința din ea, era dragostea unui bărbat, un bărbat de care se îndrăgostise acum șapte ani, la întoarcerea dintr-un lung exil. Măcar dac-ar fi întins degetele s-o mângâie, spera ea ținându-și răsuflarea…

Dar Patrick rupse farmecul clipei.

– Trebuie să te las, spuse el întorcându-i spatele. Am de făcut niște socoteli.

Molly își simți ochii umezindu-se. Nu fusese niciodată respinsă cu atâta cruzime. Respinsă și abandonată… Cum putea să nu știe ce era între ei?

– Ei bine, mă duc să mă culc. Sunt obosită.

– Bună idee, făcu el pe un ton absent. Se prevede o furtună zdravănă la noapte. Ai face mai bine să iei un somnifer, ca să poți dormi liniștită.

– De ce?

– De ce? Pentru că furtuna și tunetele te-au speriat totdeauna. Promite-mi c-o să iei un somnifer. Altfel n-aș fi liniștit.

Îl privi atent, tulburată de atâta insistență.

– Mulțumesc, dar nu-mi place să iau medicamente, răspunse ea calm. Și mai ales, cele recomandate de ceilalți. Totul o să fie bine. N-am nici un motiv să mă tem.

Bărbatul șovăi o clipă, și se simți tentată să se lipească de el. Aștepta un semn care s-o invite să facă așa ceva, dar nu se întâmplă nimic.

– Atunci, noapte bună, spuse el după câteva clipe de tăcere.

– Noapte bună, răspunse ea fără să se miște.

Dar rămaseră amândoi pe loc, nemișcați, privindu-se în ochi. Îl simțea arzând de dorință, dar interzicându-și să se apropie, s-o ia în brațe. Poate-i era frică…

În sfârșit, fără să scoată o vorbă, el se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

***

Molly nu reușea să adoarmă. La un moment dat, se hotărî să ia un somnifer, așa cum o sfătuise Patrick, dar se răzgândi în ultima clipă. Noaptea asta trebuia să rămână trează, pentru că presimțea că Patrick va veni la ea. Așa că rămase întinsă în pat, cu ochii în tavan, atentă la toate zgomotele care se auzeau în casă.

Mătușa Ermi fu prima care urcă să se culce, ușor de recunoscut după zgomotul tocurilor pe parchetul de pe culoar. Molly o auzi făcând o pauză în dreptul ușii ei, apoi chemând-o cu glas ezitant:

– Molly?

– Da?

– Ești sigură că nu vrei un somnifer?

Fir-ar să fie, începu să-și iasă din pepeni tânăra femeie. De ce vroiau toți s-o vadă dormind? Nu răspunse.

– Furtuna poate să fie violentă, insistă mătușa Ermy.

– Ei și? Nu-i nici o problemă.

Bătrâna oftă din greu, înainte de a-și continua drumul. Nu mult după aceea, fu rândul unchiului

Willy să urce. El nu-și mai dădu osteneală pentru ea, și se duse direct în cameră, cu pași șovăitori.

Molly rămase încolăcită în mijlocul patului, ascultând vântul care bătea cu violență în fereastră și care, în grădină, agita furios crengile copacilor.

Auzi atunci pașii lui Patrick pe culoar, cu un mers hotărât. La ușa ei, se opri. Tânăra femeie își ținu răsuflarea, așteptând continuarea. Dar atunci când începuse să spere, bărbatul de pe culoar… își continuă drumul. Copleșită, își cufundă fața în pernă, dând frâu liber lacrimilor.

Somnul îi învinse în cele din urmă lacrimile…

Un fulger, care lumină toată camera, o trezi brusc. Deodată, se ridică în capul oaselor și-și încrucișă brațele pe piept, ca și cum ar fi vrut să se apere.

"Fii liniștită!" își repetă de câteva ori singură, fără să reușească s-o facă.

Brusc, cerul se dezlănțui, zguduind pereții vechi ai casei, și scoase un țipăt de groază. Fără să mai stea pe gânduri, își puse pe umeri o cuvertură și alergă în camera lui Patrick.

Deschise ușa și, în vârful picioarelor, se apropie de patul soțului. Cum el se ridică, se aruncă în brațele lui și începu să plângă din toată inima.

– Cineva a încercat să mă omoare, spuse ea în sfârșit după ce se mai liniștise puțin. Un bărbat a venit în camera mea… A vrut să mă sufoce cu o pernă.

Patrick o împinse în vreme ce se ținea cu disperare de gâtul lui, și aprinse veioza de pe noptieră. O clipă, o privi atent.

– Vorbești prostii, Molly. Ai avut un coșmar, de bună seamă.

– Nu, jur că nu! urlă, cuprinsă de isterie. Cineva a intrat în cameră și s-a aruncat peste mine. A vrut să mă omoare! Vino să vezi! A răsturnat un scaun când a fugit.

– De ce-a fugit? Să nu-mi spui că l-ai speriat.

Ridică ochii spre el, neștiind ce să mai spună ca s-o creadă.

– Nu știu.

– Ce naiba, Molly, găsește altceva! Povestea asta e abracadabrantă.

Profund jignită, vru să dea înapoi, dar el o prinse de umeri, ca și cum i-ar fi părut rău pentru ce spusese.

– Dacă ți-e frică de furtună, Molly, e de-ajuns să spui…

– Nu mi-e…

Vru să nege. Un nou fulger destrămă întunericul, și tresări, agățându-se din nou de el.

O mângâie cu un gest tandru.

– Trebuie să fi visat, spuse el, de data asta pe un ton mai amabil. Mereu ți-a fost frică de furtună.

– Doamne! De ce nu mă crezi?

Oftă, și cu o surprinzătoare bunăvoință, o lipi de el, și se lungiră în pat, după ce stinse lumina.

– Încearcă să dormi, Molly, îi șopti, înainte de a trage cuvertura peste ei.

Atunci descoperi ea că Patrick dormea în pielea goală. Atingerea pielii lui o făcu să simtă un fior, până ce un nou fulger o făcu să-și piardă controlul. Se arcui spre el, găsind la pieptul lui încurajarea pe care o căuta de atâta timp.

În clipa următoare, o prinse de mijloc și o sărută pasional.

Și ca și cum, deodată, toată tensiunea dintre ei dispăruse, se redescoperiră. Patrick o acoperi cu o mulțime de săruturi pe pielea delicată, umplând-o de dorință. Când o pătrunse, îi scăpă un oftat, și ea se ăgăță de el ca înecatul de un pai, cerând și mai mult. În ochi îi apărură lacrimi de fericire. Nu vroia ca aceste clipe magice să se termine, ca visul să se destrame. Când ajunseră la momentul culminant, își strânse și mai tare degetele pe ceafa soțului, scuturată de o pasiune neegalată.

Când în sfârșit, epuizați, copleșiți, se despărțiră, ea îi întinse mâna, pe care el o strânse tare, ca și cum s-ar fi temut să n-o vadă dispărând.

Adormi în brațele lui, lipită de el…

***

Când Molly se trezi a doua zi dimineață, Patrick plecase deja din pat. Mai zăbovi câteva minute, savurând plăcerea de a sta ghemuită sub pătură, când afară era frig.

Era pe cale să adoarmă, când ușa se deschise și apăru bărbatul ei, îmbrăcat doar cu niște pantaloni, cu picioarele goale. Tocmai făcuse duș și pe piele îi mai scânteiau picături de apă. Se uită la ea și pe față i se întipări o expresie de neîncredere.

Era mai mult decât putea suporta. Împinsă de instinct, se dădu jos din pat și alergă spre el. Îl cuprinse cu brațele după gât și-și arcui trupul gol spre el.

– Nu mă privi așa, Patrick, îi spuse cu glas rugător, cu ochii umeziți de lacrimi. N-are importanță ce-am făcut, gata, a trecut. Nu mai pot să schimb nimic, dar…

Făcu o pauză.

– Mai pot să te iubesc, Patrick, reluă ea văzând că tace. Măcar dacă ai putea să accepți și să încerci să ai încredere în mine. Măcar un pic.

– Molly, nu te mai strădui să mă convingi! E prea târziu.

Tânăra femeie nu îndrăzni să clipească, rănită de asprimea cuvintelor lui, însă deja o strângea în brațe și o mângâia pe umeri cu vârfurile degetelor.

– Imposibil, Molly, suntem prea diferiți unul de celălalt, fără să mai pun la socoteală că sunt mult mai bătrân decât tine.

– Ce vrei să spui? Zece ani e așa mult? protestă ea. Caută o altă scuză. El continua s-o mângâie.

– Și dacă nu pot să-ți propun nimic altceva? întrebă el cu glas aspru.

Molly nu se mai mișca, ținându-și respirația. Nu trebuia s-o dea la o parte, avea atâta nevoie să se simtă lipită de el. În ciuda oricărei așteptări, se aplecă și o sărută cu blândețe pe frunte, urmară pometii, până ajunse la nivelul buzelor. Crezu c-avea s-o sărute, dar nu se întâmplă nimic. Când el se dădu înapoi, rămase parcă paralizată de farmecul lui. Nu putu să reacționeze nici când, după ce și-a luat o cămașă din dulap, s-a îmbrăcat în grabă și a ieșit din cameră.

De multe ori, în timpul nopților pe care le împărțiseră, o sărutase. Mai bine ca oricine, știa să aprindă dorința în ea, să-i trezească simțurile…

Dar niciodată n-o sărutase cu dragoste, ca astăzi.

***

Molly întârzie cât putu de mult momentul când să coboare la parter, petrecându-și mult timp în baie, înainte de a-și aranja lucrurile în cameră. Într-adevăr, nu vroia ca ceva sau cineva s-o deranjeze chiar în momentul în care începea să simtă o nouă speranță. Speranța de a-și îmbuna soțul și de a-i câștiga inima… În dimineața asta, nu se simțea în stare să suporte privirile inchizitoare ale mătușii Ermy și ale unchiului Willy.

Așa că se schimbă de vreo zece ori, ca să aleagă până la urmă niște pantaloni decolorați și o bluză confortabilă, în care se simțea în largul ei. Se machie

și se demachie, se pieptănă, apoi renunță la coafură ca să-și lase în cele din urmă părul să-i cadă liber pe spate.

Își pregăti și un zâmbet pe care-l afișă atunci când, câteva minute mai târziu, intră pe ușa bucătăriei.

Ceea ce văzu înăuntru, o făcu să se întunece la față. Scena era deprimantă… Willy, pentru prima dată se trezise devreme, și dormita într-un colț, mai palid ca de obicei.

Doamna Morse era cu mâinile în vasele murdare, murmurând ceva în barbă în timp ce farfuriile și cratițele se loveau furios una de alta. Zgomotul trebuia să-l incomodeze pe unchiul Willy, pentru că se strâmba tot timpul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă nou-venita pe un ton jovial.

Aveți niște mutre de înmormântare… Totuși, e o zi frumoasă, soarele strălucește. Ce… ?

Tăcu în momentul în care mătușa Ermy apăru în pragul ușii, pufnind zgomotos, cu ochii roșii de parcă ar fi plâns.

– Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Molly, deodată alarmată, adresându-se bătrânei.

Aceasta o privi cu amărăciune. În ochii ei plini de lacrimi era și o sclipire de ură.

– Tocmai tu pui o asemenea întrebare! Puțin îți pasă de ce poate să se-ntâmple, nu te gândești decât să te zbengui cu bărbatul ăla în timp ce… în timp ce…

Spre marea ei surprindere, Molly o văzu izbucnind în plâns. Se întoarse spre unchiul Willy și, în fața expresiei lui dezaprobatoare, simți că se înroșește în obraji.

– Despre ce este vorba? întrebă, încruntându-se.

– Mătușa Ermy vorbește despre purtarea ta din noaptea asta. Ai lăsat ușa de la camera ta larg deschisă, draga mea, explică unchiul Willy. N-a fost greu de bănuit unde te aflai. Fără să mai punem la socoteală faptul că patul bărbatului tău scârțâie…

Simțind că se înroșește și mai tare, Molly ripostă pe un ton provocator:

– Ei și? Mi-am petrecut noaptea cu soțul meu, nu văd în asta nimic șocant sau imoral.

Și ca să facă ceva, își luă o cană cu cafea înainte de a continua:

– Nu din cauza asta ai plâns, mătușă Ermy, nu-i așa?

Aceasta lăsă capul în jos.

– În timpul nopții, dragă Molly, reluă Willy pe un ton sec, în timp ce-ți dăruiai farmecele soțului tău, Toby Pentick a fost omorât. Cineva i-a tăiat gâtul.

– Cuum?!

Se prăbuși pe un scaun, îngrozită.

– Imposibil, spuse cu un glas neutru.

– Ei bine, totuși chiar așa s-a întâmplat, declară doamna Morse ieșind din mutismul ei. Poliția a venit acum vreo jumătate de oră și l-a luat pe Patrick. Ca să-l interogheze, au spus.

Pufni cu dispreț.

– Se pare că lângă mort au găsit ceva care-i aparținea. O probă care l-ar incrimina… Și acum, Dumnezeu știe ce-o să se-ntâmple cu el.

O clipă, Molly nu fu în stare să se miște sau să spună ceva. Era ca și cum o mantie de plumb ar fi strivit-o deodată, ca și cum un trăsnet ar fi lovit-o.

Când putu din nou să se miște, se ridică și traversă încăperea ca s-o ia de umeri pe menajeră, încercând să alunge valul de disperare ce se trezea în ea.

– Totul o să fie bine, doamnă Morse, murmură tânăra femeie, mai mult ca să se liniștească pe ea însăși decât pe femeie. Nu-i decât o greșeală penibilă, o să vezi. Patrick a fost cu mine astă-noapte, nu se poate să-l fi omorât pe Toby. De altfel, de ce-ar fi făcut așa ceva?

– Din gelozie, draga mea, interveni Willy, înverșunat. Nu trebuie să cauți prea departe. Toată lumea știe.

– Și ai avut grijă să afle și poliția, nu-i așa? interveni menajera întorcându-se spre el, fulgerându-l cu privirea. Bețivule, totdeauna ești gata să înjunghii pe cineva pe la spate…

– Haide, haide, doamnă Morse, nu mi-am făcut decât datoria, protestă mieros Willy.

Se ridică brusc.

– Astăzi, nu pari în cea mai bună formă, doamnă Morse, continuă bătrânul, binevoitor.

Povestea asta te-a cam dat peste cap; de ce nu-ți iei ziua liberă?

– Dac-aș vrea s-o fac, nu dumitale ți-aș cere permisiunea!

Menajera își îndreptă atenția asupra lui Molly și, pe un ton îmblânzit, adăugă :

– De fapt, mă gândeam să-l rog pe Ben să mă ducă acasă după masa de prânz. Povestea asta m-a bulversat, nici măcar nu mai știu unde sunt. Poți să te descurci fără mine?

– Bineînțeles. Poți să pleci când vrei, am să te sun îndată ce va veni Patrick.

– Nu se știe cât o să ai de așteptat, comentă Willy, cu un rictus răutăcios.

Molly făcu un efort să nu-i tragă o palmă… Îl fulgeră cu privirea.

– Willy și cu mine aveam de gând să plecăm în după-amiaza asta, spuse Ermy cu glasul ei mieros. O mică vizită la prietenii noștri, Sturbridges, ne-ar face să ne gândim la altceva. Ar trebui să ne întoarcem în câteva zile.

Numai dacă, bineînțeles, nu ți-e frică să rămâi singură? spuse pe un ton ironic.

– N-am să fiu singură, replică Molly cu răceală. Soțul meu va fi aici.

– Nu fi convinsă că o să se rezolve așa ușor. Ai putea să vii cu noi, dacă ai vrea.

– Nu, mulțumesc, am să mă descurc, nu vă faceți griji pentru mine, răspunse Molly, nedespărțindu-se de calmul ei.

De ce nu plecați imediat? O să rămân cu plăcere singură acasă.

– Nerecunoscătoare mică, mormăi Ermy, răutăcioasă, înainte de a se răsuci pe călcâie. Trebuie să plec din acest loc deprimant și să nu-i mai văd pe cei care locuiesc aici.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre nepoata ei.

– Când te-ai hotărât să împarți patul cu soțul tău?

Molly o privi, buimăcită. Avea mult tupeu, dacă era atât de indiscretă. În orice caz, astăzi, limba asta de viperă, n-o mai intimida.

– Nu-i treaba ta!

– Nu ești decât o mică intrigantă, spuse mătușa Ermy cu îndrăzneală. Și când mă gândesc că mi-am risipit cei mai frumoși ani sfătuindu-te, încercând să te învăț ce înseamnă viața…

– Poți să fii mândră de tine! Împreună cu Lisa, ai reușit ce ți-ai propus, răspunse Molly cu ironie, aruncând o privire pe fereastră.

Se anunța o zi caldă, și peluza uscată își recăpăta culoarea. Nu era o zi făcută să mori, și cu atât mai puțin să ajungi la închisoare. Se întoarse spre companionii ei.

– Orice-ar fi, am luat o hotărâre. Vreau să plecați de aici.

Duceți-vă unde vreți, dar nu vreau să vă mai văd. E valabil pentru amândoi.

– Ascultă, târfulițo! mârâi mătușa Ermy tăbărând pe ea s-o prindă de încheietura mâinii.

Furibundă, Molly o împinse brutal, și Ermy se împiedică și căzu pe spate, înjurând. Willy se grăbi să-i dea o mână de ajutor și, împreună, ieșiră din bucătărie, făcând-o pe Molly în fel și chip. Abia când

ajunseră la scară, Ermy se potoli și vocile lor nu se mai auziră.

– Nici nu îndrăznesc să-mi închipui cum or să se răzbune, declară doamna Morse, gânditoare. În locul tău, aș fi cu ochii pe ei până pleacă. Ar fi în stare să ia argintăria, dacă nu ești atentă.

– Nu-ți face griji. Sunt cu ochii pe ei. N-am deloc încredere. Mătușa Ermy e o prefăcută, și unchiul Willy nu e mai breaz ca ea.

Spunând aceste lucruri, oftă, îngrijorată.

– În sfârșit, de ce nu te duci acasă acum, doamnă Morse? Ne descurcăm și fără dumneata la masa de prânz. N-are nici un rost să stai ca să-i servești pe ăștia doi. O să dau un telefon la postul de poliție, și pe urmă o să mă duc să fac o plimbare. După câteva minute petrecute cu nerecunoscătorii ăștia, simt nevoia să iau un pic de aer.

Menajera fu de acord.

– Știu ce simți. Ești sigură că n-o să-ți fie urât să rămâi singură?

– Nici pomeneală, minți Molly cu vitejie.

Și ca să se liniștească, își spuse că în curând n-avea să mai fie nimeni la ranch ca să-i vrea răul.

***

De câteva ore, Molly încerca să se calmeze, încălecând-o pe bătrâna Foutain, iapa cea mai blândă din grajd.

Poliția refuzase să-i dea vreo informație referitoare la Toby și Patrick.

Tinerei femei îi scăpă un oftat. Hotărât lucru, totul era cât se putea de complicat! Și ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, cei doi bătrâni mizerabili îl trimiseseră pe Patrick la poliție.

Deodată, îi veni în minte o idee: să ajungă la casa veche de cărămidă, ca să aștepte liniștită întoarcerea lui Patrick.

Ar fi trebuit să-și dea seama că cerea prea mult, pentru că, dacă găsea casa liniștită, după ce dusese

iapa la grajd, în schimb, un al șaselea simț o avertiză imediat de un pericol.

Cu inima palpitând, închise ușa în urma ei.

– E cineva aici? strigă ea.

Din bucătărie îi răspunse lătratul lui Beastie. Se duse să-l dezlege, apoi încet, străbătu toată casa, trecând în revistă fiecare cameră. Când ajunse în pod, avu satisfacția să constate că se înșelase, că nu era nimeni. Casa părea absolut pustie. Totuși, nu putea să alunge teama pe care o simțea, nici presentimentul acela înfricoșător…

N-avusese timp să se gândească la moartea lui Toby. Chestia asta părea atât de ireală… Parcă-l revedea zâmbindu-i, învăluind-o cu o privire tandră și afectuoasă. Ar fi trebuit să-l plângă, însă gândurile îi reveneau mereu la Patrick.

Se întoarse la parter, refuzând să cedeze panicii, și zăvorî sistematic toate ușile și ferestrele, fluierând, aparent dezinvoltă în timp ce se deplasa prin casă. De ce se închidea așa? Nu vroia să răspundă la întrebarea asta. Era suficient de nervoasă și așa.

Se duse în bucătărie și-și pregăti o cafea. Era cinci și jumătate. Luă ziarul de pe masă, mai luă și câteva fusecuri și se duse în salon, unde dormea câinele.

Doamna Morse se gândise să pună lemne în șemineu, așa că aprinse focul și se așeză undeva în apropiere. Cineva îl omorâse pe Toby Pentick, și singura persoană care ar fi putut să comită o asemenea crimă se găsea în spatele gratiilor. Ucigașul sau ucigașa lui Toby era, de bună seamă, acela sau aceea care încercase să scape și de ea. Și uite că stătea aici, liniștită, singură în casă. Victima perfectă! Momentul prielnic… Gândul ăsta n-avea nimic liniștitor.

Lângă cadavru, se găsise un indiciu care-l incrimina pe Patrick, spusese doamna Morse. Se gândi imediat la batista pe care o ascunsese în noptieră. O batistă cu inițialele lui Patrick și niște urme roșii, misterioase. Deodată, simți că-i revenea memoria. Batista nu era un gaj de dragoste oferit de Patrick, cum ajunsese să creadă. O smulsese de la cel sau cea care-l atacase cu sălbăticie pe tatăl ei… și se grăbise s-o ascundă în geantă ca să nu ajungă în mâinile polițiștilor.

"Ceva incriminant" repeta mintea ei ca un ecou.

Fără să mai stea pe gânduri, alergă în pod și se duse la mobilele uitate într-un colț. Batista era tot acolo unde o ascunsese, într-unul din sertarele vechii noptiere.

O clipă, se uită la dârele roșii de pe pătratul de pânză albă, dar cele câteva amintiri care binevoiseră să apară din nou, rămâneau la fel de neclare și de nesigure.

Descurajată, ajunse în salon și se așeză în fața focului, cu batista în mână. Lângă ea, Beastie mârâi, trezind-o la realitate. Dacă Patrick era criminalul, de ce ascunsese polițiștilor dovada?

Hotărâtă să nu se mai gândească la asta, puse mâna pe ziar.

Însă cititul nu reuși să-i distragă atenția, cafeaua nu avu efectul reconfortant scontat, focul nu reuși s-o mai încălzească.

Învinsă de sarabanda acestor indicii care refuzau să-i dea cheia misterului, adormi, strângând batista în mână.

Capitolul 11

Nu după mult timp, somnul o făcu pe Molly să se cufunde într-un vis nefiresc…

De fapt, era vorba despre ziua căsătoriei sale. Era îmbrăcată cu o rochie albă cu linii simple, și purta un voal cu fir de argint peste părul lung. Ochii ei migdalați, cu reflexe de smarald, erau umeziți de lacrimi de furie în timp ce Ermy și Lisa Canning o hărțuiau cu comentarii.

– Ești absolut adorabilă, draga mea, spuse mieros Lisa, aranjându-i voalul pe umeri.

Sunt sigură că Pat o să fie plăcut surprins.

Molly își simți inima strângându-se, dar nu lăsă să se vadă nimic. În definitiv, n-aveau nici o importanță motivele pentru care Patrick acceptase căsătoria asta, din moment ce se însura cu ea, și nu cu această Lisa Canning, care vroia să divorțeze de bătrânul ei soț.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zâmbește, Molly! ordonă mătușa Ermy, exasperată. Parcă lași impresia că o să asiști la niște funeralii. E ca și cum n-am ști că ești îndrăgostită de el. Mă întreb doar cum ai reușit să-l convingi să se însoare cu tine.

– Și eu îmi puneam aceeași întrebare, murmură Lisa mângâind buchetul miresei făcut din magnifice orhidee galbene, pe care-l cumpărase mătușa Ermy.

Insistaseră de asemenea să aleagă rochia de mireasă, dar în această privință nu putuseră s-o convingă. După o zi întreagă petrecută căutând singură prin magazine, își luase această rochie simplă și romantică. Această mică victorie îi readuse puțin încrederea în sine însăși, în timp ce-și privea chipul palid în oglinda din camera ei.

– Sper că nu te gândești totuși că e îndrăgostit de tine, nu-i așa? îi șopti Lisa la ureche.

În fața expresiei ei bulversate, aceasta din urmă pufni în râs.

– Of, biata de tine, l-ai crezut! Ți-a spus-o el?

– Nu, susură cea întrebată.

Și totuși, cu naivitate, îl crezuse, își închipuise că, sub aspectul lui rece, ținea la ea. Era pur și simplu o chestiune de timp, până să-și dea seama. Altfel, de ce-ar fi cerut-o în căsătorie? Totuși, banii nu erau chiar atât de importanți. Ea i-ar fi dat oricum, și el știa acest lucru.

– Nu, bineînțeles, întări Lisa cu un zâmbet triumfător. Pentru că pe mine mă iubește… Doar știi foarte bine! Ce vrei, nu poți opri oamenii să vorbească. Și știi ceva? Noaptea trecută m-a implorat să fug cu el, ca să se pună capăt acestei oribile mascarade. Sunt chiar cuvintele lui, "acestei oribile mascarade".

– Patrick nu-i obligat să se căsătorească, bombăni Molly, cu inima năruită. De altfel, poate încă să renunțe.

– În vreme ce primii invitați au ajuns deja la biserică?… Nu, Molly. Lui Pat nu-i plac asemenea povești. Dacă vrei, pot să-ți dau câteva indicații despre ce-i place la o femeie. La urma urmei, o să devii soția lui. Câteva mici secrete ca să-i oferi deplină satisfacție sexuală ar trebui să te ajute în situația asta disperată!

O privi cu un zâmbet sardonic.

– Ei da, îl cunosc, continuă Lisa. Acum n-o să mai facă pasul înapoi. Are prea mare nevoie de banii tăi. Ranchul înseamnă atât pentru el… Mai mult ca orice femeie din lume!

Glasul Lisei nu-i ascundea amărăciunea, și, curios lucru, înțelegând că această femeie suferea și ea pentru că fusese sacrificată în folosul familiei, Molly simți o răbufnire de plăcere.

Cât despre mătușa Ermy, ea nici nu deschisese gura, asistând la scena care se desfășura, pe deplin satisfăcută. Ca de obicei, era la mare ținută și excesiv de fardată. Purta un taior albastru deschis și un turban asortat. Pe pieptul generos își pusese o gardenie, al cărei parfum era amețitor. Lui Molly îi era greață.

– Înainte de noaptea nunții, draga mea, e mai bine să te previn, continuă Lisa, cu buzele de un roșu aprins, crispate într-un zâmbet răutăcios, sunt unele obiceiuri… cum să spun? Niște aberații sexuale, care ar putea speria o tânără dacă nu e prevenită…

– Destul! țipă Molly care nu mai putea suporta. Acum, plec!

Smulse buchetul din mâinile Lisei și porni repede spre ușă.

– Mă mărit peste mai puțin de o oră, adăugă, cu o plăcere răutăcioasă. O viitoare mireasă nu trebuie să întârzie.

– Dar încă n-a venit limuzina! protestă mătușa Ermy.

– Prefer să merg cu mașina mea pe care s-o conduc singură, le răspunse cu un calm olimpian. Vă las vouă limuzina și șoferul!

– Și ce-o să creadă Pat de capriciul ăsta? întrebă Lisa, cu răutate. Știi doar că nu-i plac schimbările de ultima clipă.

– Pat… Să se ducă naibii!

***

Căsătoria se derulă ca într-o ceață. Lisa Canning stătea lângă ea, cu ochii sclipind de ură cu grijă ascunsă, cu un zâmbet pe buze care amintea de plăcerea pe care o avea să asiste la această sumbră mascaradă.

Cât despre mătușa Ermy, plângea și o mângâia pe frunte.

– Molly, ești o mireasă atât de frumoasă! Încearcă să zâmbești, draga mea.

Un oftat urmă somației, și bătrâna doamnă izbucni în hohote. Dar mătușii Ermy îi plăcea să se dea în spectacol…

Molly fu cât se poate de bucuroasă. Petrecerea era splendidă, mirii dansau, flirtau, râdeau și sărutau pe toată lumea. În afară de soțul ei. Ochii albaștri ai lui Patrick n-o scăpau, arătând furia pe care o trăia și care

nu făcu decât să crească pe măsura trecerii timpului. Până să vină momentul întoarcerii acasă… Atunci, o înhăță de braț și o trase fără blândețe după el.

Ea strigă câteva cuvinte obscene și se zbătu ca o nebună. Ca prin miracol, reuși să scape și, ștergând putina, se întoarse la ranch cu mașina ei, lăsându-i în urmă pe Patrick, care o amenința, și pe Lisa, care trebuia să-și frece mâinile…

Noaptea care urmă i se păru interminabilă. Rămase așezată în mijlocul patului, îmbrăcată cu rochia de mireasă, și-l aștepta. O rochie care o făcea să se îmbolnăvească. Încercă să-și amintească toate lucrurile cumplite pe care le strigase. Se gândi la felul cum avea să-și ceară scuze pentru că-l făcuse de rușine în fața atâtor oameni. Și-l închipuia întins în pat lângă ea, încercând să vorbească deschis despre ceea ce simțeau. Lucru pe care ar fi trebuit să-l facă înainte de căsătorie, dacă nu i-ar fi fost așa de frică de el…

Orele trecură, dar el nu veni. Atunci, mireasa părăsită căută cuvintele pe care avea să i le spună. ÎI va cere explicații, îl va întreba unde stătuse și de ce o

abandonase așa. Pe urmă se vor ierta unul pe celălalt, și vor face dragoste pe patul elegant și confortabil pe care-l alesese Lisa pentru ei, și totul se va pune la punct.

Când se făcu ziuă, Patrick nu dăduse nici un semn de viață, și se înfurie și mai tare, din pricina durerii de a fi atât de brutal respinsă și de umilirea de a fi abandonată în noaptea nunții, noapte în care i-ar fi arătat că se păstrase pentru el, pentru că ar fi fost primul bărbat din viața ei.

Din noaptea aceea, își încuiase ușa camerei cu cheia. Un amănunt care lui nu-i scăpă. Căldura și prietenia care existase altădată între ei lăsase loc unei uri neînduplecate și ireversibile. Însă ura nu era oare aproape de dragoste?

Până în noaptea în care, deodată, considerase că situația devenise insuportabilă. Devenise o străină sub propriul acoperiș. Patrick îi dădea impresia că-l stânjenea, ceilalți o considerau o egoistă mică, descreierată. Toți, în afară de unul, care era prietenul ei.

Coșmarul deveni și mai amplu; pericolul, acum, se contura. Molly se agita pe locul ei, încercând să se trezească. Nu-i plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile. Nu vroia să-și mai aducă aminte, să retrăiască ce se întâmplse după aceea, însă visul, în ciuda eforturilor ei, continuă.

Acest prieten fusese singurul în care putuse să aibă încredere. Dar stătea în umbră, chiar și glasul lui parcă venea de departe, sfătuind-o să-l părasească pe Patrick, să fugă împreună cu tatăl ei, luând toți banii, și să se ducă să trăiască acolo unde nimeni n-ar fi căutat-o.

Încercă să distingă chipul celui care-i vorbea prin ceața întunecată… Dar în zadar.

În noaptea în care Lisa o anunțase că Patrick avea să divorțeze, Molly îl regăsise pe acest așa-numit prieten în grajd. Acolo, împietrită de spaimă, îl văzuse lovindu-l pe Ben, lăsându-l într-o baltă de sânge, pe urmă dând foc rezervei de fân.

– Ce faci? Mi-ai spus c-o să mă ajuți să plec de-aici!

– O să pleci de aici, dragă Molly.

O să pleci pentru totdeauna, în incendiul ăsta.

O trăsese după el în timp ce urla din toate puterile, se zbătea scoasă din fire, o trăsese până în mijlocul acestui infern de flăcări.

Înainte s-o poată imobiliza și s-o arunce în foc, se auziseră țipete în curte, pe urmă sirena mașinii de pompieri. Atunci, o înjurase ca un birjar și slăbise strânsoarea. Adunându-și toate puterile care-i mai rămăseseră, se ridicase și fugise. Alergase orbește, ca o isterică, prin pădurea pe care nimeni n-o cunoștea mai bine ca ea, până la casa părăsită. Acolo, aruncase câteva haine într-un sac, luase toți banii pe care-i scosese de la bancă, pe urmă urcase în mașină și condusese în toiul nopții. Când ajunsese la hotarul cu statul New York, trăsese la un mic hotel, unde dormise neîntrerupt optsprezece ore.

***

Tocmai intrase în cameră. Dacă deschidea ochii, umbrele s-ar fi împrăștiat și l-ar fi văzut clar pe bărbatul care încercase s-o omoare. În schimb, se gândi temătoare, dacă rămânea cu ochii închiși, poate-ar fi dispărut, lăsând-o în pace. Totuși, căpătând un pic de curaj, întredeschise ochii și aruncă o privire la batista pe care o ținea în mână. Batista asta pătată cu vopsea roșie de păr. Apoi… ridică privirea.

– Bună seara, unchiule Willy.

– Nu pari surprinsă să mă vezi, spuse el în timp ce Molly se frământa pe scaun, hotărâtă să nu lase să se vadă teama pe care i-o inspira.

Acum își amintea totul, din păcate.

– Oh, Molly!

Nou-venitul traversă camera și se apropie de ea. Acum își amintea de cruzimea pe care o avea pe chip în seara incendiului, această cruzime pe care refuzase s-o recunoască în timpul miraculoasei amnezii.

– Ți-am spus totdeauna că nu ești o actriță bună. Îți aduci aminte, nu-i așa?

– …Mda…

Încuviințarea aceasta fu mai degrabă o bâlbâială, după care își drese glasul.

Beastie mârâi la picioarele ei și-și arătă colții. Îl prinse de zgardă.

– N-o să-ți fie de nici un ajutor, draga mea, spuse Willy pe un ton dulceag. E drogat. N-aș fi vrut să-mi pună bețe-n roate, astă-seară. Știi bine că țin la el.

– Care este fabulosul tău plan?

Vroia să fie calmă, dar nu prea reușea. În plus, se simțea obosită. Nu mai ținea socoteala încercărilor prin care trecuse în ultimele zile, sau mai bine zis în ultimele săptămâni. Important era să câștige timp și să găsească o modalitate de a fugi.

– Sunt sigur, Molly, că ai o idee, nu?

Se așeză în fața ei și-și încrucișă picioarele cu nonșalanță, ca și cum ar fi stat prietenește la taifas.

– Nu? insistă el. Ei bine, o să-ți spun, Molly. O să te omor. Ai putea să mă întrebi de ce? Ar fi o hotărâre întemeiată. Vezi tu, nu-ți mai suport mutrița de fată drăguță! Jared ar fi trebuit să se abțină în ziua în care

te-a adus aici. Ești o adevărată sursă de necazuri, cum să spun, ca o pietricică în pantof. Dar s-a terminat cu toate astea, în curând n-o să mai fii o povară pentru nimeni!

– Înțeleg că nu mă placi, dar de ce vrei chiar să mă omori? Un râs diabolic îl scutură pe cel întrebat, făcând-o pe Molly să se cutremure.

– Pentru cel mai vechi motiv din lume, draga mea. Banii. Și ai o grămadă. Vreau banii ăștia. Ești mulțumită de explicație?

Ea observă că, pentru prima oară, Willy era sobru, ceea ce, paradoxal, nu prevestea nimic bun.

– Iartă-mă, dar nu înțeleg. Dacă mor, banii vor ajunge la Patrick, replică ea ferm. N-o să capeți nimic din moștenire.

Degeaba își repeta Molly că avea un avantaj față de acest bătrân de șaizeci de ani, nu putea să uite că-i fusese superior în noaptea în care dăduse foc grajdului, și fusese cât pe ce s-o omoare în mașină.

– E drept. Numai că altfel ar sta lucrurile dacă Patrick ar fi învinuit de crimă, și o să am grijă ca

oamenii așa să creadă. Atunci, casa o să fie a mea, și soțul tău va fi obligat să-mi lase bani ca s-o întrețin. După ce-am scăpat de tatăl tău, nu-mi mai rămânea decât un singur obstacol:tu. Pe urmă, ranchul și averea aveau să fie ale mele.

– Tu l-ai omorât pe tata?

El schiță un zâmbet răutăcios.

– De fapt, nu. Am aranjat cu Toby să facă el chestia asta în locul meu, dar am fost acolo și am văzut totul. Totul s-a desfășurat așa cum am prevăzut. Totuși, poliția n-a găsit batista lui Patrick pe care Toby, conform indicațiilor mele, trebuia s-o lase lângă cadavru. Trebuia să știu că nu puteam avea deplină încredere în el. În panica de atunci, trebuie s-o fi lăsat să cadă în mașină. Dacă n-ar fi fost așa, ar fi existat o dovadă copleșitoare împotriva soțului tău.

Încet-încet se făcea lumină în mintea lui Molly.

– Batista asta… spuse ea cu voce neutră. Era murdară.

Erau urme de vopsea pe ea… Urme de vopsea de același roșu ca părul tău, Willy !

Flutură în aer bucata pătrată de pânză, și-și văzu interlocutorul pălind.

– Doamne, ce imprudent am fost! E un miracol că poliția n-a dat peste ea. Molly, îți mulțumesc că ai căutat să-ți salvezi soțul. Amănuntul ăsta m-ar fi pierdut. Până la urmă, totul e bine când se termină cu bine, nu?

– Cum m-ați găsit, tu și cu Toby? Fugisem de la ranch…

– Uiți de tatăl tău.

– Tata? Ce amestec are el în povestea asta? De ce l-a strâns de gât Toby?

– A trebuit. Mă auzise sfătuindu-te să pleci de la ranch, luând cu tine toate economiile. A ghicit ce se punea la cale. În căutare de bani, se întorsese aici de câteva săptămâni, sperând să-i scoată de la tine, ca să-și achite datoriile de joc; și-a spus de bună seamă că ar putea să mă șantajeze și să ceară jumătate din sumă.

De aici i s-a tras! În orice caz, nu se punea problema să te moștenească pe tine!

Făcu o pauză, privind fix focul cu o expresie devenită brusc gânditoare.

– Am crezut că lovitura în cap o să te omoare. Ar fi trebuit să bănuiesc că era mai bine să mă debarasez de tine. Închipuie-ți ce furios am fost când poliția a sunat aici să spună că încă trăiești. Fără să mai pun la socoteală batista! Am crezut atunci că soarta se îndârjește împotriva mea, am fost furios la culme. Totul începuse atât de bine… Tatăl tău venea de nicăieri, și a fost luat drept amantul tău. Asta făcea fuga ta cu atât mai credibilă și garanta ideea crimei soțului înnebunit de gelozie. Nu, era implacabil! A trebuit să strici tu totul, prostuțo…

Clătină trist din cap.

– Am crezut c-o să ne denunți, pe Toby și pe mine la poliție, dar zilele treceau și nimeni nu venea să ne aresteze. Mă gândeam deja să-mi iau tălpășița cu prima ocazie. Șansa era din nou de partea noastră. Tu aveai amnezie, sau mă rog, așa pretindeai. Atunci, mi-am spus că nu era totul pierdut…

– Bravo, șopti ea, amețită.

– În curând o să te simți foarte obosită, draga mea. Nu-ți face griji, e normal acest lucru. Mai devreme, ți-am pus niște sedativ în bere.

Auzind asta, se simți atât de ușurată, încât trebui să facă eforturi ca să nu se trădeze, pentru că nu se atinsese de bere. Se răzgândise în ultima clipă și o vărsase în chiuvetă. Instinctul, probabil…

Cum clipea din ochi, încercând să adopte expresia unei persoane drogate, Willy se umflă în pene.

– Nu-mi fac griji pentru tine, draga mea. N-am vrut niciodată să te fac să suferi, chiar dacă mi-ai pus bețe-n roate. De fapt, sunt om și mă preocupă binele celorlalți.

– Chiar așa? lansă ea, ironic.

– Nu mai vorbi așa, pentru că pot să mă supăr pe tine.

– Ce mai contează? întrebă tânăra cu glas molatic, ca și cum somniferul ar fi început să-și facă efectul. O să mor… oricum.

– Da, o să mori, și nimeni n-o să mă bănuiască. M-am gândit la toate. Am deja un alibi care stă în

picioare, datorită dragei mele Ermy. Acum suntem în vizită la niște prieteni vechi, familia Sturbridges. Ermy și gazdele noastre sunt la teatru, astă-seară. Am pretextat că am băut prea mult ca să mai ies din casă. Eram acolo când au plecat, și o să fiu din nou acolo când se vor întoarce. În timpul ăsta, familia Winters va deplânge dispariția unui alt membru. De altfel, ce motiv aș fi avut să te omor? Nici unul. Nu la fel stau lucrurile cu dragul tău…

Chipul livid i se lumină când se ridică să-și toarne un pahar de whisky. Acum, mâinile parcă-i tremurau mai tare. Nu era prima oară când îl vedea tremurând! Nu era alcoolicul inveterat cum îi plăcea să lase să se creadă? Sau atitudinea asta făcea parte din planul lui machiavelic?

– Și dacă din întâmplare… nu-l vor acuza pe Patrick? Atunci, ce se va întâmpla?

Willy ridică din umeri, ca și cum această eventualitate nu l-ar fi sâcâit deloc.

– Nu-i o problemă. Îl cunosc pe Patrick, n-o să se mai însoare niciodată. Și asta pentru că te iubește ca

un nebun, draga mea. O știm cu toții, numai tu ești atât de naivă încât să nu-l crezi. Sinuciderea ta i-ar provoca un șoc din care nu-și va mai reveni. Va continua să ne întrețină, pe mine și pe Ermy, pentru că e destul de prost și de generos s-o facă și, peste câtiva ani, va muri dintr-o căzătură de pe cal, dacă nu moare într-un accident de mașină… Or să-l lase frânele… Să știi că nu sunt grăbit, Molly. În asta stă puterea mea…

Își bău paharul dându-l peste cap înainte de a continua:

– Mă consider un mare criminal, și sunt mândru de asta. Un om obișnuit n-ar fi putut să planifice omorurile cum am făcut eu. E un talent care din păcate nu le este dat tuturor…

– Scuză-mă… Dar nu înțeleg ce avea de câștigat Toby.

Începu să se gândească febril. Se gândea la un mod de a scăpa de bolnavul ăsta. Pentru că unchiul Willy era un adevărat psihopat! Era mult mai periculos decât crezuse la început. Își aduse aminte că lăsase

cheile în contact, în camionetă. Da, asta era soluția! Sigur, alerga mai repede decât Willy, mai ales dacă-l lua prin surprindere. El era mai puțin vigilent, crezând-o că era din ce în ce mai copleșită de efectul sedativului.

– Ce interes a avut să omoare? Și de ce l-ai suprimat, după aceea?

– Toby? E simplu; devenise stânjenitor. În mai multe rânduri, a încercat să te omoare și, de fiecare dată, a ratat. Fie c-a fost în grajd, apoi în pădure cu Bess, simpatica ta iapă…

Nu, nu se mai putea așa ceva! Lumea avea să înceapă să-și pună întrebări…

O învălui într-o privire aproape compătimitoare.

– Lecția asta trebuie reținută. N-ar fi trebuit niciodată să mă bazez pe el. Toby nu era un tip prea echilibrat. Era îndrăgostit de tine, și când te-ai măritat cu Patrick, a crezut că înnebunește. Noaptea trecută, a intrat în camera ta și a încercat să te strângă de gât. În ultima clipă, a renunțat. Mai târziu, a vrut să revină cu un revolver, ca să termine odată pentru totdeauna.

L-am împiedicat să facă asta; nu mai știa ce face și mă temeam să nu dezvăluie totul poliției…

Bărbatul oftă zgomotos.

– În sfârșit, regretele n-au nici un rost. Toby nu mai e pe lumea asta, și în curând îți va veni și ție rândul. N-ai suportat să-ți vezi soțul târât în închisoare! Ai înghițit o cutie cu somnifere… Sunt genial, fără îndoială!

Întorcându-i spatele, se duse din nou spre bar. Era momentul potrivit! Dintr-o dată, Molly fu în picioare și porni în fugă spre ieșire. După câteva clipe, trântea ușa după ea, și se avânta în aerul răcoros al nopții. În spate, răsunau pașii sacadați ai unchiului Willy. Nu trebuia s-o prindă!

"Repede, Molly, repede!" se îndemna alergând spre garaj.

Abia-și mai trăgea sufletul dar, pentru nimic în lume, n-ar fi încetinit. În cele din urmă, ajunse la vechea camionetă. Noaptea devenise deodată foarte liniștită; probabil că unchiul Willys o luase în altă direcție.

Cu un oftat de ușurare, sări pe banchetă și vru să învârtă cheia.

Dar nu simți nimic între degete… Cheile dispăruseră din bord. Căzuseră? Aplecându-se, le căută pe podea pipăind, apoi în torpedo, dar nici vorbă. În acest timp, o cuprindea o teamă perfidă. Când se ridică, învinsă, întâlni privirea rece și criminală a lui Willy.

Ca o proastă, rămase pe loc, prea speriată ca să se gândească să închidă portiera pe dinăuntru. Într-o clipă, bărbatul o trase afară din mașină, cu un gest istovit și amuzat în același timp.

– Molly… Te-am prevenit totuși, sunt cel mai tare, spuse cu glas mieros, slăbind strânsoarea. Ai crezut că poți să mă păcălești, Molly. Dar ai uitat că unchiul Willy are mai multe trucuri la îndemână. Am avut prezența de spirit să iau cheile din bordul mașinii înainte de a veni la tine. Nu poți să-mi mai scapi. Nimeni nu poate să-l învingă pe unchiul Willy!

Fără fasoane, o trase afară din garaj și o duse apoi în casă. Mai precis, în bucătărie.

– Meriți o pedeapsă, draga mea. Ai vrut să-l păcălești pe bătrânul tău prieten Willy, și asta nu e bine. Nu e bine deloc…

Glasul bătrânului ajunsese la isterie.

– Era cât pe ce să-mi pierd demnitatea din cauza ta. Și când te gândești că aveam de gând să te menajez, să te scap de suferințe… Gata, s-a terminat cu gentilețea! O să plătești scump!

În ochii lui Willy apărură sclipiri barbare.

Speriată, întoarse capul și i se păru că vede pe fereastră un spot luminos, atât de rapid, încât își spuse că doar își închipuise și-și reproșă naivitatea de a spera într-un ajutor. Era singură și nu se putea baza decât pe ea însăși, dacă vroia să trăiască. Dar, pentru moment, șansele de a scăpa de acest monstru erau minime.

– Ce vrei să faci? întrebă cât se poate de liniștită când intrau în salon.

Cu un râs nervos, o împinse într-un fotoliu.

– O să fii găsită mâine în grajd, spânzurată! Și, n-o să fii găsită imediat, pentru că am lăsat în camera ta,

pe comodă, o scrisoare semnată cu numele tău care o să amestece cărțile și-i va orienta pe căutători pe piste false.

Se așeză la rândul lui și își luă paharul de pe masă.

– Vroiam să fiu un domn și să te sugrum dintr-o dată, ca să nu suferi decât o clipă… Ei bine, nu! Voi face să dureze plăcerea, o să te omor încet, și am să te spânzur după aia. Vreau să-ți văd ochii dându-se peste cap, să te aud rugându-mă, pe urmă horcăind.

Cuprinsă de panică, Molly își roti privirea în jur… Spera să găsească un mijloc să se apere, și observă un vătrai rezemat lângă șemineu.

Dacă întindea mâna după el, Willy ar fi văzut-o de bună seamă, și, în furia lui, cu siguranță i-ar fi grăbit sfârșitul.

Îl văzu deodată aruncând o privire la ceasul de la mână, ca un om de afaceri deodată grăbit.

– Am impresia că s-a făcut târziu, draga mea. Discuția a fost foarte plăcută, dar timpul mă presează. Piesa de teatru se va termina curând, și Sturbridgesii se vor întoarce acasă.

Cu aceste cuvinte, se ridică, și încet, foarte încet, se apropie de ea. Îl privi pe furiș, concentrată asupra vătraiului aflat la doar câțiva centimeri în plus față de cât i-ar fi trebuit. Se gândi la Patrick, apoi la sărmanul Toby, la tatăl ei, de care nu-și mai aducea aminte cum fusese odinioară. Se dusese la el ca să caute ajutor, să aibă un loc unde să se ascundă de soțul care o ura atât. În loc de asta, nu șovăise să-și trădeze fiica pentru niște bani. În fond, el fusese cel pedepsit. Lăcomia îl pierduse! Willy mai făcu un pas spre ea, umezindu-și buzele. Degetele începuseră din nou să tremure…

Și deodată, un zgomot de glasuri se auzi din vestibul. Willy se răsuci pe călcâie, întorcându-i brusc spatele. Molly profită de asta. Luă repede vătraiul și-i trase o lovitură în cap agresorului, care căzu jos cu un bubuit înfundat.

Atunci când, cu inima palpitând, ridică privirea, întâlni ochii albaștri ai soțului. Era acolo, venise s-o salveze. Locotenentul Rykard și oamenii lui îl însoțeau.

– Cum pot să te salvez dacă te descurci singură? spuse Patrick cu un zâmbet care-i dezmințea tonul dojenitor.

Tânăra femeie ridică din umeri și-i zâmbi, înainte de a trece peste trupul unchiului Willy și a se arunca în brațele… dragului ei soț.

Epilog

Molly dormi toată noaptea în brațele soțului, strâns lipită de el. Când deschise ochii, Patrick, cu un braț petrecut după umerii ei, o contempla cu o privire arzătoare.

– Sunt prea bătrân pentru tine, nu sunt decât un idiot obscur.

– Nu vorbi prostii, răspunse ea privindu-l cu un zâmbet satisfăcut. Ești perfect.

– N-ar fi trebuit să mă însor cu tine.

Am abuzat de tinerețea și de naivitatea ta. Știam că ai fi fost în stare să faci orice pentru mine…

– Aș face și astăzi orice.

Glasul lui Patrick deveni tăios:

– Poate, dar n-aveam dreptul să te manipulez. Am procedat ca un bătrân egoist.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce e drept și ce nu.

– Ce ți -ar trebui, ar fi cineva de vârsta ta.

– Ce să fac cu el? Pe tine te vreau și doar pe tine.

– O să-ți pară rău.

Însă pe chipul soțului, apărea deja o sclipire de speranță.

Se grăbi să-l facă să renunțe la proteste punând stăpânire pe buzele lui cu un sărut exigent. Deodată, Patrick nu mai găsea argumente. Fără să mai încerce să lupte, o trase lângă el.

Dar mai târziu, după ce pecetluiră dragostea care-i unea, după ce se simțiră cât se poate de bine și-și recăpătară suflul, lui Patrick îi reveniră îndoielile.

– Știi, n-am să te oblig să rămâi, murmură el, abia auzit.

Ea făcu ochii mari, aparent surprinsă de asemenea vorbe.

– Știu, dar nu poți să mă obligi să plec. De ce insiști atât? Nu mă iubești deloc, Patrick?

Îl lăsă să găsească singur răspunsul. Jurase să nu mai rostească niciodată aceste cuvinte, dar cum ar fi putu să ignore această întrebare venită din adâncul sufletului?

– Ba da, te iubesc.

Tânăra femeie zâmbi triumfătoare, în vreme ce ochii i se umezeau.

– Din fericire, știam, dar altfel n-ai fi avut ocazia să mi-o spui.

***

Mai târziu, când Molly deschise ochii, Patrick plecase. Nu-l simțise. Lăsase ușa întredeschisă și o auzea pe doamna Morse fredonând, în bucătăria de jos. Menajera părea cât se poate de bine dispusă. Într-adevăr, nu de multe ori cânta în timpul serviciului…

Molly își înăbuși un căscat și se întinse ca o pisică. Soarele inunda camera cu o lumină plăcută, ca și cum, deodată, iarna se hotăra să dispară. Era plăcut să fie trezită la viață de o asemenea zi frumoasă de aprilie. În fine, poate nu la fel stăteau lucrurile pentru sărmanul Willy!

Cât timp avea să mai stea în celula de la închisoarea comitatului? Asta dacă jurații nu-l condamnau la scaunul electric…

Cu un gând îngăduitor pentru acest bolnav mintal, se dădu jos din pat și se duse să facă un duș.

Se pregăti în grabă, nerăbdătoare să-l vadă din nou pe Patrick, și să fie sigură că dragostea lor împărtășită supraviețuise acestei grele încercări…

– Cum te simți într-o zi atât de frumoasă? exclamă doamna Morse întâmpinând-o cu un zâmbet deschis.

Menajera așează brioșele și cafeaua pe masă, înainte de a se așeza în fața lui Molly.

– Haide, fă-mi plăcerea și mănâncă, Molly! Patrick mi-a vorbit despre spaima de astă-noapte. Trebuie să-ți recuperezi forțele după o încercare ca cea prin care ai trecut!

Femeia clătină din cap cu o expresie gânditoare.

– Willy a mărturisit, când și-a dat seama că nu mai folosea la nimic să nege. L-au închis și, dacă vrei să știi ce cred, va sta acolo mulți ani. Cât despre mătușa Ermy, parcă a dispărut de pe fața pământului. Mă tem că n-o să fie prinsă niciodată. Și când te gândești că lucrau mână-n mână, amândoi!

Molly ridică din umeri.

– Ce s-a întâmplat, copila mea?

– Puțin îmi pasă dacă o găsesc sau nu pe mătușa Ermy. Poate să facă ce vrea, numai să nu se gândească să mai apară pe-aici. Nu-i mare lucru de capul ei în

povestea asta, pentru că unchiul Willy a manipulat-o, la fel cum a făcut și cu sărmanul Toby.

Doamna Morse pufni disprețuitor.

– Probabil. Cu toate astea, n-am putut s-o sufăr niciodată! Dar ai dreptate, câtă vreme n-o să se arate pe aici, nu mă interesează. Când mă gândesc la toți anii petrecuți alături de alcoolicul ăsta bătrân fără să bănuiesc ce-i poate pielea…

Își ridică ochii în tavan.

– Să nu ne mai gândim la asta. Haide, mănâncă! Trebuie să-ți recapeți puterile, ești slabă ca o așchie.

– Unde e Patrick?

– Ultima oară când l-am văzut, era prin curte. O să te ducă în oraș, să dai o declarație la poliție…

Se opri văzând-o pe Molly repezindu-se afară.

Soarele își arunca razele pe cerul limpede al acestei prime zile cu timp frumos, și Molly clipi din ochi în momentul în care ieși din casă, orbită pentru câteva clipe. O adiere ușoară îi ciufuli părul. Cu o mână nerăbdătoare, și-l aranjă la loc înainte de a-l căuta cu

privirea pe Patrick, temându-se ca nu cumva să fi revenit la expresia lui taciturnă.

Și deodată îl văzu, aplecat sub adăpătoare, cu un clește în mână, concentrat asupra trebii pe care o făcea. Se apropie de el.

– Bună! spuse cu un glas care se vroia vesel, nevrând să ia în seamă palpitațiile inimii, să se gândească la nodul din gât, de frică să nu cedeze panicii și să strice totul.

El se ridică imediat, cu o privire luminată de fericire, și-i întinse mâinile…

Alergă să se refugieze acolo, și buzele li se întâlniră ca și cum era lucrul cel mai firesc care se putea întâmpla. Când el se îndepărtă puțin să-și recapete suflul, o învălui cu un zâmbet promițător ca acest soare.

– Bună, draga mea. Știi că te iubesc?

Da, nu se înșelase! Ca prin minune, iarna plecase…

Sfârșit